

Tajemství UFO a mimozemšťanů.

Michail Borisovič Gerštejn

Zdroj: <https://sv-scena.ru/Buki/Tayiny-NLO-i-prishyeljtsyev.html#Tayiny-NLO-i-prishyeljtsyev-Index>

Tuto knihu můžete koupit například zde: <https://www.ozon.ru/context/detail/id/19975641/>

Před vámi je vzrušující cesta bludištěm staletých hádanek, která nedává odpočinek vědcům a nadšencům. Budete číst o tom, čemu úřady, tisk a dokonce i ufologové dávají přednost mlčení. Poprvé se budete moci seznámit se senzačními dokumenty z archivu KGB, Ministerstva obrany SSSR a Akademie věd, seznámit se všemi detaily o senzačních událostech minulosti i dneška, dotýkat se originálů a původních zdrojů. Legendární časy a současnost jsou propojeny v knize, kde fascinace je spojena s přesnými dokumenty a pohledy z neočekávané perspektivy, což vám umožní vidět zdánlivě známé skutečnosti o UFO novým způsobem.

Úvod.

Diskuse o tom, zda UFO existuje nebo ne, nemusí vůbec začínat. Nejzarytější skeptici přiznávají, že lidé často vidí něco zvláštního, co létá po obloze. Jedná se tedy o UFO - neidentifikované létající předměty, něco, co zůstalo neobjasněno těm, kteří to viděli. Vyjádříme-li to suchým jazykem americké směrnice pro letectvo USA, UFO je „jakýkoli předmět ve vzduchu, který očitý svědek nemůže identifikovat“. Nezáleží na tom, jaké procento pozorování jsou schopni odborníci po důkladné kontrole vysvětlit, toto procento nikdy nedosáhlo stovky. I bezvýznamné procento těchto případů, ve srovnání s miliony pozorování, znamená stovky tisíc nevysvětlených případů.

Zájem autorů a vědců o UFO nebyl nikdy abstraktní. Samotná myšlenka, že by návštěvníci z jiných planet mohli u nás létat, má smutný dopad - je nepříjemné si myslet, že lidstvo, zvyklé představit, že člověk je "králem přírody", je předmětem nějakého pozorování a neznámého vlivu.

Reakce vojenských a bezpečnostních složek je okamžitá: UFO dohnat, chytit nebo sestřelit. Není zde jiná možnost, jestliže něco "cizího" létá nad námi, musí to být rychle identifikováno třeba násilím. Ale UFO se ukázala jako nepolapitelná, s neuvěřitelnou lehkostí unikala nemotorným pozemským strojům. Abychom neměli pochybnosti o tom, kdo má vyšší inteligenci a kdo menší, piloti UFO nám ukázali několik názorných lekcí.

Když jsme ztratili pár desítek letadel, armáda to nakonec vzala na vědomí, a zakázala střílet po létajících talířích. Když si plně uvědomila svou bezmocnost, úřady učinily jediný správný krok: rozhodli se, že budou skrývat holou pravdu o UFO před veřejností, aby zabránily masové hysterii a panice. Po léta na to připravuje americká vláda lidi, když využívá bohatých možností tisku, Hollywoodu a dokonce i zábavných karikatur se zelenými mužíčky a připravuje lidi na to, že jednou přijde doba, kdy se dozví o UFO vše. Nezakazuje tisku zveřejňovat zprávy o UFO, ale dělá vše pro to, aby zprávy vyzněly neseriózně, jako pouhé spekulace.

Úvod - UFO v SSSR.

V SSSR se rozhodli jít svou vlastní cestou a přikázali téměř úplnou cenzuru jakýchkoli publikací, které hájily skutečnost tohoto jevu. Tato informační bariéra oslabila teprve v době přestrojky, v letech 1966 - 1968, ale později byla opět nahrazena neúprosným zákazem. Byla to jedinečná situace - v SSSR celé generace žily v prostředí informačního vakua, aniž by věděly něco o UFO, nicméně lidé vyprávěli o přesně takových objektech na obloze, jako jejich současníci v zahraničí, co byli zvyklí na svobodu projevu. Úřady nechtěně uplatnily velkolepý experiment, který trval více než 40 let a dokázaly, že UFO nejsou produktem tisku, hladového po senzaci, ale skutečně existují a neuznávají státní hranice...

Dalším charakteristickým znakem sovětské ufologie byl obrovský počet případů „šumu“ generovaného armádou. Obloha nad Sovětským svazem byla pokryta trajektoriemi raket, vypuštěných z jakýchkoli myslitelných a nepředstavitelných míst, protínajících se se satelity a hlavicemi raket sestupujících z oběžných drah, laserovými paprsky a stopami laserových zbraní a dále byla zaplněna sondami a balóny. Byla ozářena experimenty v atmosféře s uvolněním svítících látek a rozervána jadernými výbuchy.

Všichni lidé to považovali za UFO a vrhli se na archivy amatérských ufologů, kteří nemohli odlišit působení armády od skutečně tajemných objektů. Pro přívržence úplného utajení a cenzury se značná část "vojenského šumu" stala nezvratným argumentem, že pokud nás necháte svobodně psát o UFO, můžete neúmyslně odtajnit polygony a základny nejnovějších zbraní a odhalit některé důležité detaily. Co bylo takto možné argumentovat, když celý kosmodrom Pleseck byl takto zařazen až do roku 1983, i když na Západě o něm lidé věděli od samého založení!

Takže se na veřejnosti objevily tajné materiály, ve kterých se jako v zrcadle odrážela veškerá brilantnost a hrůza naší doby. Když se „Rudá říše“ rozpadla na samostatné nezávislé státy, všechny programy pro studium UFO se nacházely pod touto sutí. Část bývalého dědictví byla v rukou vykonavatelů, ale nakonec se stala známá nejen úzkému okruhu iniciátorů - ufologů.

Není nic nudnějšího, ale zároveň fascinujícího, než vytváření časem zažloutlých dokumentů, které uchovávají tajemství. To, co leží za suchými, protokolárně komprimovanými zprávami, se někdy se zaryje do hlubin duše a znovu nás přinutí přemýšlet o setrvačnosti lidského myšlení.

Nedávno jsem často musel číst knihy o UFO napsané ruskými autory. Všichni opakují stejnou chybu - snažili se něco psát, aniž by byli v obraze, udělali tak další beztestnou práci na téma "o všem a o ničem", naplněnou běžnými mylnými představami a úlomky, které sebrali jeden od druhého. Proto jsem se rozhodl neopakovat to, co je již známo z hromady jiných knih, a soustředit se na málo známé nebo vůbec neznámé okamžiky, které dokonce překvapí i známé ufology.

Jak by to mělo být v dokumentu, odkazují se co nejvíce na původní zdroje. (*Poznámka překladatele – názvy dokumentů nechávám v originále, podle toho je lze vyhledat, pokud jsou na Google. Tyto odkazy a vysvětlivky uvádím kurzívou.*)

V některých případech, když cituji příběhy očitých svědků, zaznamenaných mnou nebo jinými ufology, cituji dokumenty a dopisy, které existují jen v jedné nebo lépe v několika kopiích, odkazovat se na to, co si čtenář nemůže ověřit, nemá smysl. Pokud narazíte na citace, které nejsou doprovázeny odkazem, text je převzat z mého osobního archivu nebo z "Annals of Anomalous Phenomena", což je elektronická sbírka zpráv o tajemných jevech a objektech na obloze, připravená katedrou planetologie a Ufologickou komisí ruské geografické společnosti.

Považuji za svou povinnost poděkovat svým kolegům ufologům, novinářům a všem, kteří poskytli neocenitelnou pomoc při přípravě rukopisu k publikaci:

Sergej Jefimov (Alma-Ata), Elena Metelina (Barnaul), Gennadij Bělimov (Volžskij), Vadim Romančenko (Kyjev), Vadim Děružinskij (Minsk), Stanislav Jermakov, Světlana Kuzina, Jurijs Morozová, Alexander Semenov, Alexander Pětuchovov, Vitalij Pravdivcev Taťána Faminskaja, Vadim Černobrov (Moskva), Nikolaj Subbotin (Perm), Viktor Rogožkin (Rostov na Donu), Kirill Butusov, Eduard Galevský, Valentin Goltz, Vadim Iljin, Germana Kolčina, Gennadij Lisov, Jevgenij Litvinov, Murad Mamedov, Valentina Psalomščikova, Taťána Syrčenko, Orest Timinskij, Viktor Utěnkov (Petrohrad), Paul Stonehill (Encino USA), Sergej Šarygin (Jalta) a redaktoři novin „Anomaly“ (Petrohrad a Rostov na Donu) a „Tajný výzkum“ (Minsk).

Bez pomoci členů „Magonia Exchange“, fóra „Tau“ a desítek dalších lidí by tato kniha nevznikla. Osobně děkuji Nikolaji Georgijeviči Lebeděvovi, odvážnému badateli, který poprvé prolomil ledovce sovětské cenzury, Valeriji Michajlovičovi Uvarovovi, který na mezinárodním poli často zastupuje ruskou ufologii, Valentinu Nikolajevičovi Fomenkovi, který se stal zakladatelem ruské ufologie a Konstantinu Konstantinoviči Chazanovičovi, předsedovi katedry planetologie ruské geografické společnosti, který inicioval projekt "Kronika anomálních jevů". Dlužím to všem a vyjadřuji své upřímné ocenění.

*Michail Gerštejn, Předseda Ufologické komise - Ruská geografická společnost.
Výkonný redaktor časopisu "NEXUS".*

Ohnivé koule nad „horou mrtvých“.

18. února 1959 se v novinách "Tagilský dělník" objevila krátká noticka - dopis od očitého svědka, bez připomínek redakce. V té době bylo slovo "UFO" sovětským občanům neznámé a bylo tak jednoduše nazýváno „neobvyklý nebeský jev“.

„Včera večer, v 6 hodin 55 minut místního času se na východě a jihovýchodě objevila světelná koule o zdánlivé velikosti Měsíce, ve výšce 20 stupňů nad obzorem,“ psal A. Kissel, zástupce vedoucího ve sdružení místního dolu. „Koule se pohybovala směrem na severovýchod. Okolo 7 hodin se uvnitř ní zablesklo a bylo vidět velmi jasné jádro koule. Sama začala intenzivněji svítit a kolem ní se objevil jasný oblak, směřující k jihu. Oblak se rozšířil do celé východní části oblohy. Brzy se objevil druhý záblesk, vypadal jako půlměsíc. Postupně se oblak zvětšoval a v jeho středu zůstal svítící bod (záře byla proměnlivá v celém rozsahu). Koule se pohybovala východně a na severovýchod. Nejvyšší výška nad obzorem byla 30 stupňů, byla dosažena kolem 7:05 hod. Při další pohybu tento neobvyklý jev oslabil.“

Přemýšlel jsem o tom, jestli to bylo nějak spojeno s nějakým satelitem, zapnul jsem přijímač, ale neměl jsem žádný příjem signálu.“

Zdroj: Киссель А. Необычное небесное явление // Тагильский рабочий (Нижний Тагил). 1959. 18 февраля.

Redaktor novin obdržel za zveřejnění zprávy trest a tato noticka byla mezi dokumenty jednoho z nejneobvyklejších trestních případů, které kdy byly v Rusku zahájeny. Další zprávy o tomto "fenoménu" byly pečlivě zaznamenány i jinde.

„17. února v 6:50 místního času se na obloze objevil mimořádný jev - pohyb hvězdy s ocasem, který se podobal hustým mrakům typu „cirrus“, informovala meteoroložka Tokareva vedoucího Ivdělského oddělení milice. Pak se tato hvězda oddělila od svého ocasu, stala se jasnější než ostatní hvězdy a odletěla. Postupně se nadouvala a vytvořila velkou kouli, zahalenou v mlze. Pak uvnitř koule hvězda vzplála, vytvořil se z ní nejprve půlměsíc, nakonec zůstala malá kulička, která již nebyla tak jasná. Velká koule postupně začala mizet, jako by se rozpadala. V 7:05 zcela zmizela. Hvězda se pohybovala z jihu na severovýchod.“

Zdroj: Цитаты и выдержки из уголовного дела приводятся во многих публикациях о трагедии 1959 года. Наиболее точно они воспроизведены в документальной повести Анны Матвеевой «Перевал Дятлова» («Урал». 2000. № 12; 2001. № 1). Есть они и в расследовании А. Гущина «Цена гостайны – девять жизней?» («Урал». 1999. № 5. С. 117-143), нотам в них внесены неоправданные сокращения.

Ivdělští vojáci, kteří byli ve službě, viděli totéž: „Z jižní strany se objevila jasná bílá koule, občas zahalená v mlze, uvnitř koule byla jasná hvězda,“ řekl dozorčí A. Savkin. „Letěla na sever, byla viditelná po dobu 8 - 10 minut.“

Další voják, Anatolij Leontijevič Anisimov z vojenské jednotky 6602 B, byl o dva měsíce později vyslechnut prokurátorem města Ivděl. Vypověděl: „Bylo to 17. února ... Ležel jsem v posteli. V té době se na jižní straně oblohy objevila velká koule, zahalená v bílé mlze velkého rozsahu. Když se pohybovala po obloze, koule se zvětšila a snížil se její jas. Jak se koule zmenšila, skryla se v bílé mlze a přes tuto mlhu byl vidět jen jasný bod. Svítící bod zvětšoval jas a zvětšoval se i ve velikosti. Když se zvětšil jas světelného bodu, který měl tvar koule, způsobilo to bílou mlhu, zároveň se zvyšovala její hustota na okrajích, a pak se vše skrylo v mlze. Zdálo se mi, že samotná koule vyzařovala tuto bílou mlhu, která se tvořila do kruhu. Koule se pohybovala velmi pomalu a ve vysoké nadmořské výšce. Byla vidět asi 10 minut a pak zmizela severním směrem, jako by se rozplynula.“

Desítky kilometrů od Ivdělu, G. I. Skorych, obyvatel obce Karaul v okrese Novoljalinský, byl vyrušen svou ženou: „Podívej se, letí nějaká koule a otáčí se!“ Georgij Ivanovič vyběhl na verandu a spatřil „jasné slunce v mlze“. Koule se pohybovala po přímce, přesně od jihu k severu a její barva se měnila z červené na zelenou. Střídání barev se opakovalo, až se neidentifikovaný objekt obalil bílým pláštěm. Koule se rychle vzdalovala a po několika sekundách zmizela za obzorem. Podle Georgije Ivanoviče letěla podle Uralského hřbetu ve velmi velké vzdálenosti.

Zdroj: Вохмин В. Свидание с «Горой мертвецов» // На смену! (Екатеринбург). 1990. 14, 17, 18 июля.

Dne 31. března se tento fenomén opakoval. Jedna z vojenských jednotek, strážící vězeňský tábor, tím byla znepokojena. Telefonickou zprávu obdržel tajemník stranického výboru v Ivdělu a místopředseda výkonné rady města, soudruh Višněvský:

„31. března ve 4.00 hod. si důstojník Meščerjakov všiml v jihovýchodním směru velkého ohnivého kruhu, který se blízko nás pohyboval po dobu 20 minut a pak zmizel za kótou 880. Než se skryl za obzorem, objevila se jasná hvězda ve středu koule, která se rozšiřovala až do velikosti Měsíce, pak se začala zmenšovat a oddělila se od kruhu. Nezvyklý jev byl pozorován mnoha lidmi, kteří byli znepokojeni. Vysvětlete tento jev, zda je bezpečný, protože v našich podmínkách vytváří znepokojující dojem. Podpisy: Avenburg, Potapov, Sogrin.“

Zdroj: Губин А. Все становится на свои места // Уральский рабочий (Екатеринбург). 1990. 21 января.

Aktivní člen Geografické společnosti SSSR O. Strauch z vesnice „Půlnoční“ zaznamenal své pozorování v deníku takto: „31. 03. 1959. Ve 4 hodiny a 10 minut byl pozorován následující jev - od vesnice jihozápadně, směrem k severovýchodu, rychle prolétalo sférické světelné těleso. Světelný disk, téměř tak velký jako Měsíc v úplňku, modravě bílé barvy, byl obklopen velkou modrou aureolou. Někdy se toto halo zářivě zablesklo a připomínalo to záblesky vzdáleného blesku. Když těleso zmizelo za obzorem, obloha na tomto místě několik minut svítila.“

Podobný fenomén zaznamenali obyvatelé vesnice „Půlnoční“ 17. února 1959 v 7:10 hod. V dopoledních hodinách zůstala na obloze stopa v podobě kouře...

Zdroj: Богомолов С. Тайна огненных шаров // Уральский рабочий (Екатеринбург). 1990. 8, 10, 11, 12 июля.

Zánik Džatlovovy expedice – způsobilo ji UFO?

Jinak nemusely mít tyto koule zvláštní význam, ale únor 1959 byl na severním Uralu zvláštní. Tam, kde se nachází přítok řeky Lozvy, čistá říčka Auspija, začali hledat zmizelou skupinu turistů pod vedením Igora Džatlova. Vyhledávací týmy se připravovaly na nejhorší, ale to, co uviděly ve sněhové závěži, překonalo všechna očekávání. Není divu, že se tato část pohorí nyní nazývá "Průsmyk Džatlova".

Na expedici bylo 10 účastníků: Igor Džatlov, Ludmila Dubinina, Alexander Kolevatov, Zinaida Kolmogorová, Rustam Slobodin, Jurij Krivoniščenko, Nikolai Tibo-Briňol, Jurij Dorošenko, Alexander Zolotarev a Jurij Judin.

Nejmladší z nich byl Dubinin, měl 20 let. Džatlov měl 23. Nejstarší byl instruktor z Kourovského turistického centra Zolotarev - 37 let. Slobodin, Krivoniščenko a Tibo-Briňol tehdy absolvovali Uralský polytechnický institut, pracovali jako inženýři, zbytek ještě studoval.

Рис. 2. Люда Дубинина, кто-то неизвестный, Николай Тибо-Бриньоль и Зина Колмогорова

(Snimek členů ztracené skupiny – Dubinina, Tibo-Briňol, Kolmogorovová.)

Рис. 3. Ребята из группы Дятлова изучают карту

(Členové skupiny studují mapu)

Skupina byla na cestu dostatečně připravená, to dosvědčili všichni, kteří chlapce znali. Na severu cestovali často a věděli, co mohou očekávat. Místa, kam Djatlovova skupina šla, jsou stále opuštěná, jen místy jsou v lese lovecké chaty. V zimě pokrývá hory a hluboké lesy sníh, teplota klesá na minus 40 stupňů a někdy i níže. Ploché hřebeny hor jsou bez stromů, mírné svahy jsou také pokryty sněhem. Kromě lovců, kteří tam žijí, chce nyní jen málo lidí navštívit tato krutá místa.

Nejprve šlo všechno podle plánu. Skupina Igora Djatlova odjela ze Sverdlovska vlakem do Serova, odtud jeli do Ivdělu, pak do Vižaje a nakonec vzal projíždějící povoz jejich věci do

2. severní osady (chlapci šli pěšky). Ve vesnici si připnuli lyže a šli na horu Otortěn, hlavní cíl jejich trasy. Právě v této vesnici zůstal desátý turista, Jurij Judin, kvůli své bolavé noze, aby se pak vrátil domů. Zánět v noze mu tak zachránil život.

Smrt skupiny byla tak tajemná, že stále přináší spousty pověstí a domněnek. Tajemství se nestalo jasnější ani po odtažení tohoto trestního případu, podaného před více než 40 lety, ani svědectví o výskytu tajemných koulí nad Uralem se náhodou do případu nedostalo...

Tragédie skupiny vypukla o čtyři dny později, nedaleko od hory Otortěn (překlad z jazyka etnika Mansi je „nechoďte tam“). Hora se nachází v nejsevernějším bodě regionu Sverdlovsk, kde se jeho hranice sbíhají s hranicemi republiky Komi a Kchanty-Mansijským regionem. Obecně platí, že místní jména jsou strašidelná: Nedaleko stojí Cholatčachl neboli „Hora mrtvých“ (toto jméno dostala od Mansi dlouho před rokem 1959). Dobře známý odborník na topologii Uralu A. Matvějev, který opakovaně vystoupil na tuto horu, napsal: „Musím přiznat, že v této části severního Uralu neexistuje žádná jiná, tak obtížná a ponurá hora ...“

Zdroj: Матвеев А. Вершины Каменного пояса. Названия гор Урала. Челябинск. 1990. С. 129 (в книге использована старая транскрипция – Холат-Сяхыл; на современных картах гора называется Холатчачль, что, однако, не изменяет смысл названия и его перевод).

Nejnovější zápis do cestovního deníku skupiny byl proveden 31. ledna Djatlovem osobně:

„Vymýšlíme nové postupy pro produktivní chůzi. První shodí batoh a jde po dobu 5 minut, pak se vrátí a odpočívá 10 - 15 minut, než dojde zbytek skupiny. Na tom se zakládá nepřetržitý způsob přípravy lyžařských tratí. Obzvláště těžké je to pro druhého, který jde po lyžařské stopě, prošlapané prvním, s jeho batohem. Postupně se střídáme ve skupině, postup není spojitý, ale spíše hladký. Tak jsme vyšli od porostu jedlí a objevil se řídký březový les. Vyšli jsme z lesa. Vál západní, teplý, pronikavý vítr, rychlost větru byla podobná rychlosti větru při startu letadla. Bylo zde holé místo. Na zhotovení úkrytu ani nemusíme myslet. Okolo 4 hodiny odpoledne si bylo nutné vybrat místo na nocleh.“

Sestupujeme jižně do údolí Auspii. To je pravděpodobně nejzasněženější místo. Vítr je slabý, sněhu je zde 1,2 - 2 m. Jsme unavení, vyčerpaní, připravujeme se na nocleh. Dřevo na oheň nám nestačí. Jíme jen studené jídlo. Oheň jsme založili na kusech dřeva, nechtělo se nám kopat pro něj díru. Jíme večeři přímo ve stanu. Je tam teplo. Je těžké si představit takovou pohodu někde na hřebeni, s pronikavým větrem, sto kilometrů od obydlí ...“.

Druhý den účastníci výpravy postavili přístřešek a nechali tam některé věci a zásoby, aby se jen nalehko vypravili na horu Otortěn, poté se vrátili a šli dále na jih. Aby bylo možné uchránit potraviny od zvířat, muselo být jejich uložení spolehlivější a chlapci byli stavbou zaneprázdněni do poloviny toho dne. Zřejmě ta práce nevyžadovala úsilí celé skupiny, ostatní tedy napsali žertovnou zprávu pro noviny „Večerní Otortěn“, která měla být pověšena na vrchol dobyté hory, ale Djatlovci to už nemohli udělat.

Zdroj: Эта стенгазета породила ряд домыслов о том, что группу погубил снежный человек, так как в ней говорилось: «В последнее время в научных кругах идет оживленная дискуссия о существовании снежного человека. По последним данным, снежные люди обитают на Северном Урале, в районе горы Отортен». Однако из ее содержания ясно, что дятловцы так пошутили про самих себя.

(Překlad: Tato nástěnka vzbudila řadu výmyslů, např. že skupinu zahubil sněžný muž, jak se o něm mluvilo v odborných kruzích, který se vyskytuje na Severním Uralu, v oblasti hory Otortěn.)

Skupina tím ztratila hodně času, pak šla nahoru, z pod úkrytu lesa. Museli strávit noc na otevřeném místě. V podstatě by mohli sestoupit do lesa, vzdáleného asi 1,5 km, ale rozhodli se, že to neudělají, aby neztráceli ráno čas. Bylo snadnější jít na Otortěn podél hřebene, spíše než pod ním přes les, kde ležel hluboký sníh. Jejich rozhodnutí potvrzuje, že skupina byla silná,

protože strávit noc nad hranicí lesa je v chladném počasí docela obtížné.

Obsah jejich deníku říká, že Djatlovci očekávali, že příští den dorazí k Otortenu. Mohli to dosáhnout jen prudkým zrychlením tempa, při výstupu nad hranicí lesa. Proto nemohla být řeč o žádném přenocování v lese (a obecně sestupu do lesa). Toto je nepřímě potvrzeno větami z deníku, podle něhož očekávali další přenocování na otevřeném místě. Usadili se na noc přímo na svahu, 300 m od vrcholu. Vykopali ve sněhu díru a postavili tam stan.

V jednom z fotoaparátů byl zachován snímek (zhotovený jako poslední), který zobrazuje okamžik výkopu ve sněhu k postavení stanu,“ říká se o ukončení příprav na noc. Vzhledem k tomu, že tento snímek byl zhotoven rychlostí závěrky 1/25 sekundy s clonou 5,6 s citlivostí filmu 65 GOST, a také s přihlédnutím ke kontrastu snímku, můžeme předpokládat, že postavení stanu začalo kolem 17 hodiny, dne 1. února 1959. Po této době již nebyl nalezen žádný záznam a ani jedna fotografie. Zkušeni turisté později potvrdili, že stan byl postaven správně, aby odolal větru. Zde je výňatek ze svědectví S. Sogrina:

„Dne 4. března jsem se já, Axelrod Korolev a tři Moskvané vydali na místo, kde měl Djatlov stan. Všichni jsme dospěli k jednomyslnému názoru, že stan byl postaven podle všech turistických a alpských pravidel. Svah, na kterém stan stál, nepředstavoval žádné nebezpečí.“ Opuštěný stan s veškerým vybavením a jídlem byl nalezen až 26. února v 5. den hledání. Prvním, kdo na něj narazil, byl Boris Slobcov, student třetího ročníku Uralského polytechnického institutu.

„Mezi hledači byla naše skupina nejmladší,“ vzpomíná Boris Jefimovič, který se stal později vedoucím radarového oddělení, vědeckého a technického centra Institutu přesných přístrojů. „Pořád nemůžu pochopit, proč jsem byl jmenován vedoucím, stal jsem se víceméně profesionálním záchranářem, zachraňoval turisty v horách, dostal jsem za to dokonce vyznamenání. V naší skupině jsem však nebyl nejzkušenějším.

Pamatuji si, že do Ivdělu jsme dorazili jako první. Pak jsme byli přepraveni do hor vrtulníkem, ale ne na Otorten, jak se plánovalo, ale jižněji. S námi byl rádiový operátor a lovec. Titp lidé byli místní, starší než my. Předpokládali jsme, konec tohoto případu nebude dobrý. My, mladí jsme však byli zcela přesvědčeni, že se nestalo nic hrozného. No, někdo si třeba zlomil nohu, tak postavili úkryt, sedli si a čekali.“

„V ten den, tam byli tři místní: lesník Ivan, já a Míša Šaravin, šli jsme diagonálně na severozápad, dokud jsme neuvíděli stan. Stál ve sněhu, prostřední část byla povalená, ale stál tam. Představte si stav 19-ti letých chlapců. Pohled do stanu byl strašidelný. Přesto jsme ho začali hůlkou rozevírat. Do otevřeného vchodu se nahnulo hodně sněhu.

U vchodu do stanu visela větrovka. Jak se ukázalo, byla Djatlova. V kapse byla kovová krabička a v ní jeho peníze a nějaké papíry. Mysleli jsme si, že je přepadli bandité, ale peníze byli na místě. Takže to bylo strašidelné. Vykopali jsme u stanu hluboký příkop ve sněhu, ale nikoho jsme tam nenašli. Byli jsme strašně šťastni. Vzali jsme s sebou pár věcí, abychom mohli klukům dokázat, že to není naše fantazie, krabičku, láhev s alkoholem, kameru a něco dalšího. Připjali jsme si lyže a jeli dolů.

Znovu chci říci něco o psychologii mládí. Sedli jsme si ve stanu a nalili si alkohol a napili jsme se na zdraví. Dva místní účastníci nabízeli k pití zbytek kořalky, takže jsme ho s nimi vypili. Byli jsme přesvědčeni, že kluci někde sedí, ale uplynul již měsíc od výpravy!

Prostřednictvím rádia jsme ohlásili náš nález. Bylo nám řečeno, že sem budou přepraveny všechny skupiny pátračů.“

Zdroj: Печуркина Р. Тайна горного перевала-2 // Областная газета (Екатеринбург). 1999. 28 мая.

Ve stanu nebyl nikdo, ale na sněhu byly viditelné stopy. Nebyly to stopy v úplném slova smyslu, ale jakési díry ve sněhu, Na závětrné straně větší, než hloubka šlápot. Tyto díry sestupovaly na severovýchod.

Umístění a přítomnost předmětů ve stanu (téměř všechny boty, veškeré svrchní ošacení, osobní věci a deníky) naznačují, že tentokrát náhle odešli najednou všichni z výpravy, jak bylo uvedeno v následném soudním šetření. Spodní strana stanu, kde turisté měli hlavy, byla odříznuta zevnitř na dvou místech v oblastech, které by zajišťovali volný odchod osoby přes tyto otvory, pokračuje se v rozhodnutí z tohoto trestního případu. Pod stanem, ve vzdálenosti až 500 metrů, byly ve sněhu stopy lidí, kteří šli od stanu do údolí a do lesa ...

Kontrola stop ukázala, že některé stopy udělaly nohy téměř bosé (např. jen v bavlněné ponožce), jiné měly typický tvar pro plstěné boty (válenky), nohy jen v ponožkách apod. a opět se vzájemně rozcházely. Blíže k hranicím lesa se ukázalo, že stopy jsou pokryty sněhem. Ani ve stanu ani v jeho blízkosti nebyly známky boje nebo přítomnosti jiných lidí ...

Co může způsobit, že turisté opustí jediný úkryt před chladem a jednotlivě prchají do lesa? Lavina? Nebyly zde žádné stopy jejího pádu, což bylo u stanu jasné. Svědectví Jevgenije Polikarpoviče Maslennikova, jednoho z vůdců průzkumu, říká: „Celá druhá polovina stanu byla zavalena sněhem, jako něco, co v únoru způsobila krátká metelice.“ Hurikán? Meteorologická zpráva pro oblast Ivdělu však uvádí: „Srážek bylo méně než 0,5 mm. Severozápadní vítr o rychlosti 1 - 3 m/s. Blizzard, hurikán nebo sněhová bouře nebyly pozorovány.“

Když stan stál, byl rozříznut zevnitř, celta byla v té chvíli napnutá, byly na ní dokonce vidět rovné řezy. Toto okamžitě vylučuje všechny lavinové nebo hurikánové verze, což naznačuje, že stan nebyl demolován a lidé museli vyjít z pod něj ven, s noži v rukou. I kdyby se to tak stalo, proč šli okamžitě z kopce dolů, aniž by se snažili si vzít batohy a teplé oblečení? Copak si neuvědomili, že je minus 25 stupňů, a jejich šance na přežití jsou bez běžného oblečení minimální?

Brzy záchranáři, kteří je sledovali podle stop, našli první těla mrtvých. Tělo Kolmogo-rovové bylo ve vzdálenosti 850 m, Slobodina asi míli (našel ho Rustem až 5. března), Djatlov byl asi 1180 m daleko a Dorošenko s Krivoniščenkem 1,5 km, u kořenů cedru. Všichni leželi v jedné přímce, ve směru převládajícího větru, v jedné úžlabině.

(Jedno z prvních nalezených těl.)

Рис. 4. Одно из первых найденных тел

Рис. 5. Под снегом найдены тела других погибших

(Pod sněhem byla nalezena těla dalších mrtvých)

Kolmogorovová ležela pod 10 cm sněhu. Byla oblečená ve srovnání s ostatními dostatečně teple, ale bez bot. Postavení jejího těla, paží a nohou říkalo, že v posledních chvílích svého života stále na svahu bojovala s větrem. Djatlov ležel na zádech, nohy směřovaly ke stanu a rukama se držel kolem kmene břízy. Na pravé noze měl vlněnou ponožku a na levé bavlněnou ponožku.

Dorošenka a Krivoniščenko našli vedle sebe. Dorošenko ležel na břiše, Krivoniščenko na zádech. Oba byli téměř

vysvlečení. Oba měli jen trika a spodky, na nohou tenké ponožky. Tak se to uvádí v protokole. Pokud věříte fotografiím, pořízeným na místě, jeden z nich byl zcela bosý.

Slobodin byl oblečen poměrně teple. V kapsách měl krabičku zápalek, nůž, hřebek v pouzdře, tužku a měl bavlněné ponožky. Na pravé noze měl obutou černou plstěnou botu, bavlněnou ponožku, pak ovinovačku, další ponožku a navrch ovinovačku. Na levé noze neměl válenku, jen ponožky navlečené stejným způsobem.

„Když jsme vyšli úvozem ke zbylým, našli jsme Dorošenka a Krivoniščenko,“ řekl Boris Slobcov. „Právě teď s jistotou říkáme jména. Ale dříve jsme Juru Dorošenka zaměnili za Zolotareva. Znal jsem Juru, ale tady jsem ho nepoznal. Ani jeho matka by ho nepoznala. O páteho mrtvého jsme se také zajímali, byl to Slobodin nebo Kolevatov. Byli téměř nerozpoznatelní, jejich kůže byla nějaké zvláštní barvy ...“.

Mnoho hledačů si pamatovalo podivnou barvu mrtvých, včetně Ivana Pašina, který jako první našel těla Slobodina a Djatlova. Jeho příbuzný V. V. Plotnikov později řekl, že jeho strýc mu řekl: „Mrtví muži měli oranžovo-červenou barvu kůže, i když neměli žádné zvláštní poškození těla ani nekrváceli.“

Zdroj: Назарове. Невероятное, но... очевидное//Нефтеюганский рабочий (Нефтеюганск). 1992. 11 марта.

Jen málo lidí se na tuto situaci zaměřilo, působil zde sníh, slunce a dlouho jsme je nemohli najít. Prohlídka soudními lékaři také zaznamenala zvláštní barvu kůže mrtvých, ale v dokumentech se již popis liší, jako načervenalá nebo fialová. Možná se změnila barva po tom, jak těla roztávala?

S neuvěřitelnou důkladností jsme zkontrolovali svah, po kterém mrtví chlapci utíkali ze stanu. Dlouhé skoky, až 1,5 m dlouhé, propichovaly vrstvu sněhu. Pátrači chodili po svahu a s malým rozestupem zkoušeli každý centimetr sněhu. Na 12 metrech čtverečních, jak říkali, bylo 6 - 8 zápichů. Šli za plného denního světla a silného větru, po kluzké ledové kůře!

Sestupovali bez lezeckého vybavení, padali, byli zraněni. Nebyly nalezeny žádné příčiny útěku, ale komise požadovala a trvala na tom: pokračujte v hledání a najděte něco za každou cenu. Bylo jasné, že chlapci nemohli ujít daleko a zemřeli.

Poslední čtyři mrtvá těla: Dubinin, Zolotarev, Tibo-Briňol a Kolevatov, byla objevena až

4. května. Ležela pod silnou vrstvou sněhu, ne příliš daleko od ohně, blízko místa, u kterého byla dříve nalezena těla Dorošenka a Krivoniščenka. Tři z nich, jak ukázala pitva, zemřeli na zranění, která jsou neslučitelná se životem, tedy neumrzli.

„Soudní lékařská prohlídka prokázala, že Djatlov, Dorošenko, Krivoniščenko a Kolmogorov zemřeli v důsledku nízké teploty (umrzli), žádný z nich neměl vážné zranění, pokud nepočítáme drobné škrábance a oděrky. Slobodin však měl zlomeninu lebky o délce 6 cm, která se rozšířila na 0,1 cm, ale zemřel také na podchlazení.

4. května 1959 ve vzdálenosti 75 m od ohně ve směru do údolí čtvrtého přítoku Lozvy, tedy kolmo ke trase pohybu turistů ze stanu, byly pod sněhovou vrstvou 4 - 4,5 m silnou, nalezeny mrtvoly Dubininové, Zolotareva, Tibo-Briňola a Kolevatova. Na mrtvolách, stejně jako několik metrů od nich, byly nalezeny oděvy Krivoniščenka a Dorošenka - kalhoty a svetry. Všechno oblečení mělo stopy rovných řezů, jak byly svlékány z mrtvol Dorošenka a Krivoniščenka. Bylo zjištěno, že mrtví Tibo-Briňol a Zolotarev byli dobře oblečeni, Dubinina byla oblečena hůře, její teplá kožesinová bunda a čepice byly na Zolotarevovi, nohy Dubininové byly oblečeny do vlněných kalhot Krivoniščenka. V blízkosti mrtvol byl nalezen nůž Krivoniščenka, se kterým řezali větve na oheň. Na ruce Tibo-Briňola byly dvojce hodinky, jedny ukazovaly 8 hodin 14 minut, druhé 8 hodin 39 minut.

Soudní pitva odhalila, že smrt Kolevatovova byla způsobena nízkou teplotou (mrazem). Kolevatov neměl žádné zranění. Dubininová, Tibo-Briňol a Zolotarev zemřeli v důsledku mnoha zranění. Dubininová měla symetrickou zlomeninu žeber: na pravé straně 2, 3, 4 a 5., a vlevo 2, 3, 4, 5, 6 a 7. Navíc měla rozsáhlé krvácení srdce. Tibo-Briňol měl rozsáhlé krvácení v pravém srdečním svalu a depresivní zlomeninu lebky o velikosti 3 - 7 cm, Zolotarev měl zlomená žebra na pravé straně 2, 3, 4, 5 a 6., což vedlo k jeho smrti.

S takovými traumatickými zraněními bylo úplně nemožné projít vzdálenost od stanu k ohništi. Znamená to, že se jim něco stalo u okraje lesa, kde byly stopy šlápot, které byly pokryty sněhem, bylo to nedaleko od zapáleného ohně. Něco nepochopitelného, co na kůži nezanechalo stopy, jim současně zlomilo žebra jako by to byly skořápky vajec.

Expertíza později zjistila, že ti, kteří zemřeli, jedli 8 hodin před smrtí. Mohl to být jak oběd, tak večeře. Spíše večeře, lidé se svlékali, chtěli jít spát nebo už spali. Někdo z nich opustil stan, zřejmě pro malou potřebu, s baterkou v ruce. Tato svítilna patřila Djatlovovi, ale pravděpodobně s ní šel Tibo-Briňol, byl jediný, kdo byl téměř úplně oblečený a obutý.

Obvykle vycházející člověk nedobrovolně probudí sousedy a oni jdou také ven, aby se „vyvenčili“, a znovu nebudili celý stan. Ale pak se stalo něco, co způsobilo, že kluci museli běžet pryč. Člověk, který vyšel ven, mohl něco vidět a vykřiknout, ale bylo proto nutné rozřezávat stan? Předpokládejme, že křičel: „Vylezte, rychle!“ Strašidelné výkřiky. Stejně se všichni sešli před vchodem a přemýšleli, co se to děje. S největší pravděpodobností už v té době všichni viděli jakési jasné světlo, které svítilo přes látku do stanu, slyšeli nějaký zvuk nebo cítili, jak se třese půda. Nebo to bylo něco neviditelného a nehluchého, co působilo přímo na jejich mysl a ovlivnilo je?

Zprávy uvádějí, že ve vzdálenosti 10 m od vchodu do stanu byla kožená bunda Djatlova, pár tenisek a pár ponožek. Zdá se, že Djatlov se připravoval na lůžko a aby oblečení neztratil, tak vložil ponožky do tenisek a zabalil tenisky do bundy. Takový balíček byl vhodný k tomu, aby si ho dal pod hlavu. Pak se něco stalo. Igor Djatlov vyběhl, mechanicky uchopil ten balíček oblečení do ruky a pak ho odhodil, neboť hrůza byla tak silná.

To opět potvrzuje, že to nebyl samotný Djatlov, který vyšel ven, ale i někdo jiný s baterkou, možná Tibo, který také vyběhl, i když bylo nebezpečné ve tmě běhat po nerovném svahu, pokrytém sněhem. Je snadné zlomit si ruce a nohy na kamenech a nafoukaných závějích, ale

Djatlovci měli úplně jiná zranění. Experti byli jednomyslní: pád během útěku zanechal na jejich tělech jen povrchní zranění a odřeniny. Bylo jich spousta, ale všichni se dostali bezpečně do lesa.

V převážné většině případů, dochází při pádu ke zranění horních a dolních končetin (65%), následným poraněním hlavy (22%), poraněním hrudníku, břicha a pánve (3%) a kombinaci všech poškození (10%). V našem případě mají Slobodin a Tibo-Briňol poranění hlavy, zatímco Dubinina a Zolotarev mají poranění hrudníku. Ve srovnání se statistikami mají v 50% poranění hlavy (namísto statistických 22%) a v 50% poranění hrudníku (místo 3%). Nikdo z nich však nemá poškození končetin!

Navzdory skutečnosti, že je nikdo nehonil, přinejmenším nikdo nezanechal další stopy ve sněhu a účastníci ušli asi vzdálenost 1,5 km, tedy poměrně blízko. Kdyby je vyděsil nějaký objekt nebo předmět, jako např. kulový blesk, bylo by mnohem logičtější se rozdělit. Copak se okolí stanu, tento otevřený prostor, jak se zdá, stalo "nebezpečnou zónou"? Ale jakou?

Tehdy jsem si musel vzpomenout na tajemné "ohnivé koule", které v té době letěly nad Uralem. Zmínili je všichni pamětníci, kteří se dožili až do našich dnů a kteří se v těch letech zúčastnili vyšetřování. Tyto koule byly viděny nejen ve dnech 17. února a 31. března, ale také v noci z 1. na 2. února, kdy nastalo to drama u hory Cholatčachl.

Co vyprávěli průzkumníci.

Prokurátor Lev Nikitič Ivanov, který zahájil trestní řízení o úmrtí turistů, pracoval o mnoho let později, jako právník v Kustanaji. „Jako prokurátor - kriminalista jsem musel být účasten vyšetřování, jako hlavní vyšetřovatel nejtěžších případů,“ vzpomíná. „Tak jsem se ocitl v neprůchodné Uralské tajze, v tehdejší době, v nejhorším zimním období - v únoru a modlil jsem se...“

Prohlídka stanu ukázala, že oblečení turistů: bundy, kalhoty, batohy s celým jejich obsahem v něm, zůstaly neporušené. Je známo, že turisté, dokonce i v zimě, když se připravují na noc ve stanu, sundají si vnější oblečení. To jsme mimochodem udělali i v našem stanu, i když teplota v něm nikdy nevystoupila nad mínus čtyři stupně ...

Рис. 6. Так выглядела палатка, когда ее нашли поисковики

Tak vypadal stan výpravy, když ho našli hledači.

Ve stanu a v jeho blízkosti nebyla ani kapka krve, což naznačovalo, že ho všichni turisté opustili bez zranění. Poslední okolnost bude velmi důležitá. Ze stanu, shora do údolí, šlo někdy osm, někdy i 9 stop. V horských podmínkách, s podchlazeným sněhem nejsou stopy zaváty, ale naopak vypadají jako díry, jelikož sníh je pod stopami ztuhnut a kolem stopy je vyhozen. Přítomnost devíti stop potvrdila, že všichni turisté šli samostatně, nikdo nikoho nenesl. Ale pak se objevilo tajemství. Asi 1,5 km od stanu, v údolí řeky,

poblíž starého cedru, turisté po útěku ze stanu zapálili oheň, a zemřeli zde jeden po druhém.

Na základě vyvolaných filmů, zhotovených turisty před touto nocí, s přihlédnutím ke kontrastu negativů, citlivosti filmu (pokud byly zachovány krabičky), nastavení clony a rychlosti závěrky fotoaparátu, jsem dokázal spojit snímky s dobou zhotovení a získat tak nejbohatší informace, ale nenašel jsem odpověď na hlavní otázku: co způsobilo útek turistů ze stanu.

Během vyšetřování případu nebyly opomíjeny žádné drobné detaily, motto vyšetřovatelů je dávat pozornost na drobnosti! V blízkosti stanu byla objevena přirozená stopa toho, že jeden muž odešel na malou potřebu. Vyšel bez bot, jen ve vlněných ponožkách (tj. jen na skok). Pak je tato stopa holých nohou sledována až dolů do údolí. Byl to důvod k vytvoření verze, že to byl tento člověk, který vydal varovný signál, a už neměl čas si obléknout boty. Takže tam byla nějaká strašná moc, které se bál nejen on, ale i všichni ostatní, což je donutilo, aby nečekaně opustili stan a hledali útočiště dole v tajze u lesa. Hledání této síly nebo alespoň přiblížení se k ní bylo úkolem vyšetřování.

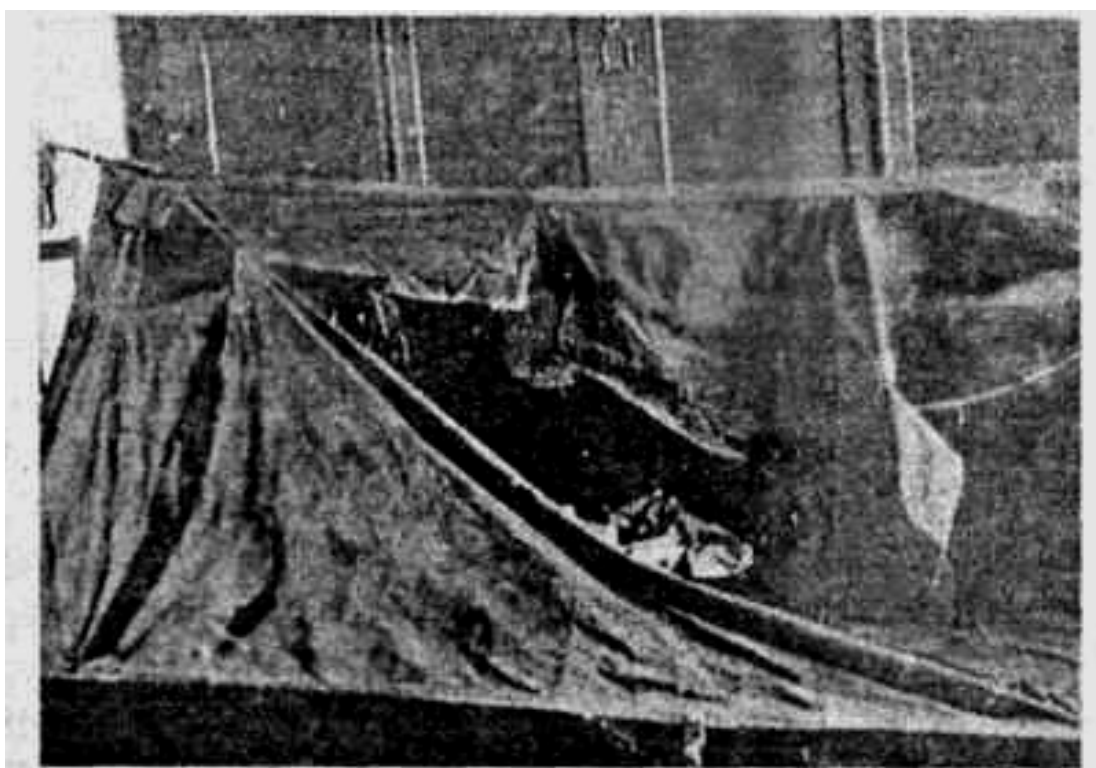
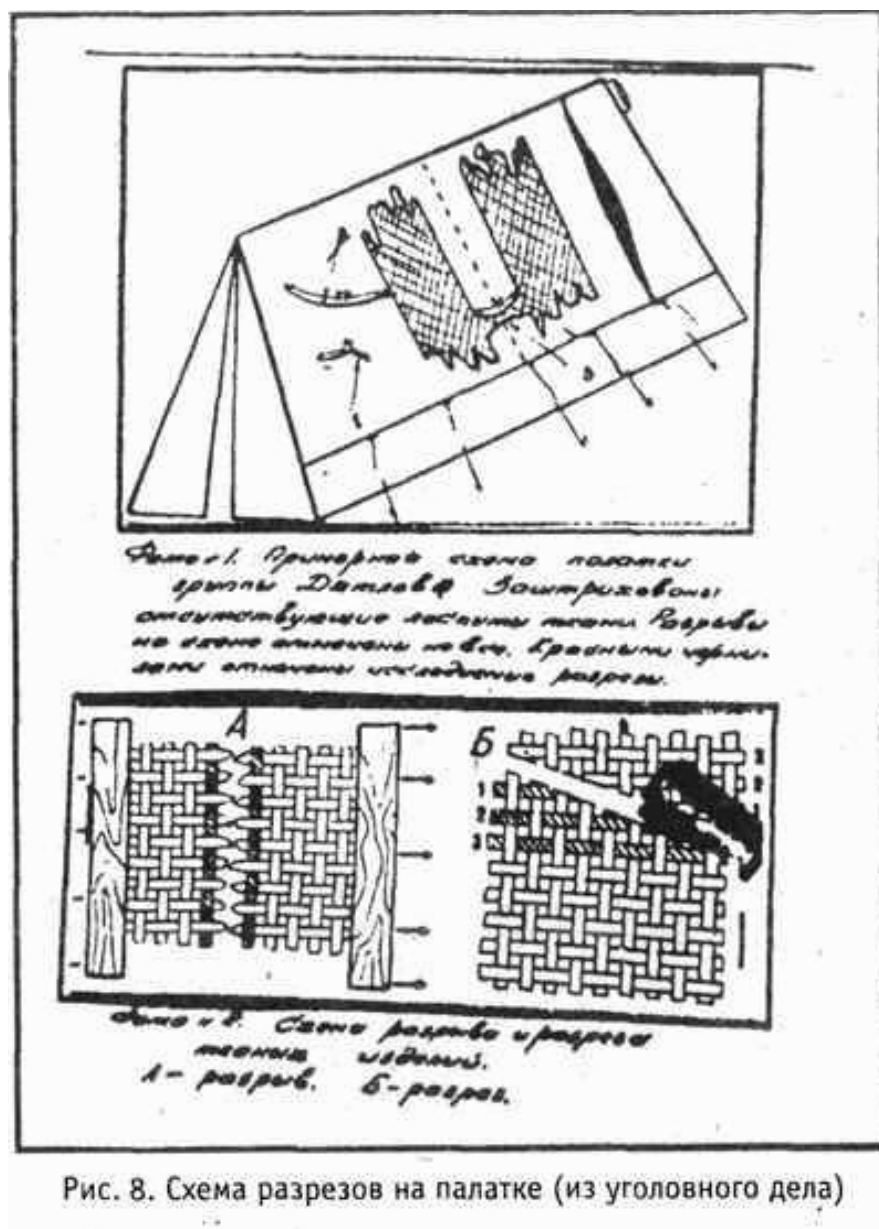

Рис. 7. Палатка погибшей группы, установленная в прокуратуре

Stan zmizelé skupiny dle záznamu na prokuratuře.

Nákres řezů ve stanu.

Dne 26. února 1959, v dolní části kopce, na okraji tajgy, jsme našli pozůstatky malého ohně a také těla účastníků Dorošenka a Krivoniščenka, kteří byli svlečeni jen do spodního prádla. Pak, ve směru ke stanu, bylo nalezeno tělo Igora Djatlova a nedaleko od něj dva další - Slobodin a Kolmogorov. Bez zaváhání bych řekl, že poslední tři byli fyzicky nejsilnější, schopní jednotlivci a plazili se od ohně do stanu pro oblečení, což bylo zřejmé z jejich poloh. Následná pitva ukázala, že tito tři odvážní muži zemřeli z podchlazení, umrzli, i když byli oblečeni lépe než ostatní.

Až v květnu jsme v blízkosti ohniště, pod pětimetrovou závějí sněhu našli mrtvá těla Dubininové, Zolotareva, Tibo-Briňola a Kolevatova. Podle vnějšího ohledání, nebyla na jejich tělech nalezena žádná zranění. Zmatek vznikl, když jsme v podmínkách Sverdlovské márnice provedli pitvu na jejich tělech. Dubininová, Tibo-Briňol a Zolotarev měli rozsáhlá vnitřní zranění, která byla zcela neslučitelná se životem. Dubininová měla například zlomená 2,3,4 a 5 žebra vpravo a 2,3,4,5,6, a 7 žebra vlevo. Jeden úlomek žebra dokonce pronikl do srdce. Zolotarev měl 2,3,4,5 a 6. žebra zlomená. Všimněte si toho bez viditelného vnějšího poškození!

Taková zranění, jaká jsem popsal, obvykle nastávají, když na člověka působí velká cílená síla, například rychle jedoucí auto. Takové škody nelze získat pádem z výšky svého vlastního vzrůstu. V blízkosti hory, byly balvany a kameny různých seskupení pokryté sněhem, ale nebyly na trase útěku turistů (pamatujte si stopy), a tyhle kameny na ně přirozeně nikdo neházel ... Neexistovaly žádné modřiny zvenku na těle! V důsledku toho však existovala jakási nasměrovaná síla, která působila na jednotlivé lidi ...

Když jsme v květnu zkoumali tuto záležitost s E. P. Maslennikovem, zjistili jsme, že některé mladé stromky na okraji lesa mají stopy po spálení, tyto však neměly soustředný tvar nebo jiné uspořádání. Nebylo tam žádné epicentrum energie. To opět potvrdilo směrovanou sílu působení, pro nás zcela neznámého zdroje. V každém případě to byla směrová energie, neboť sníh nebyl nikde roztaven a stromy nebyly poškozeny. Zdálo se, že když se turisté vydali po nohou více než 500 metrů směrem dolů, tak cosi se s dalšími z nich vracelo směrem nahoru...

Když jsem společně s regionálním prokurátorem hlásil zjištěné údaje prvnímu tajemníkovi krajského výboru strany, L. P. Kirilenkovi, přikázal pohřbít turisty v uzavřených rakvích a říci příbuzným, že turisté zemřeli podchlazením ...Pokud šlo o vyšetřování, v novinách "Tagilský dělník" se objevila jen drobná poznámka ...Nějaký světelný objekt se tiše pohyboval směrem k severním vrcholům Uralských hor. Autor poznámky se ptal, co to může být? Toto téma není třeba rozvíjet. Vedení vyšetřování bylo v mém případě schváleno druhým tajemníkem regionálního stranického výboru A. F. Ještokinem.

V té době jsme ještě věděli jen velmi málo o neidentifikovaných létajících objektech, a nevěděli jsme nic ani o záření. Zákaz těchto témat dokonce znemožnil i náhodné rozluštění informací o raketových a jaderných technologiích, jejichž vývoj byl v té době opravdu teprve v počátcích, a ve světě panovalo období, které se nazývalo obdobím studené války.

Vyšetřování události však bylo nutné, jsem profesionální kriminolog a musím najít řešení. Přesto jsem se rozhodl, navzdory zákazu a s nejvyšší mírou utajení, pracovat o na tomto předpokladu, protože ostatní verze, včetně útoku lidí, zvířat, hurikánu apod., byly získanými materiály vyloučeny.

Bylo jasné, kdo a v jakém pořadí zahynul. To všechno se dalo důkladnou prohlídkou mrtvol, jejich oblečení a dalších údajů zjistit. Pouze působení z oblohy - neznámá energie, o níž jsme nic neznali, se ukázala být silnější, než lidské síly.

Po dohodě s vědci UFAN (Uralská větev Akademie věd SSSR) jsem provedl velmi rozsáhlou studii o oděvech a jednotlivých orgánech obětí „radiace“. Na srovnání jsme vzali oblečení a vnitřní orgány lidí, kteří zemřeli při dopravních nehodách nebo zemřeli přirozenou smrtí. Výsledky byly úžasné. Neodborníkům nebudou výsledky analýzy nic říkat, ale já jsem zjistil, že na hnědém svetru jednoho turisty, který byl zraněn, naměřil Geiger 9900 impulsů za minutu a po promytí vzorku 5200 impulsů, což znamená, že tyto údaje naznačují přítomnost radioaktivního znečištění, které muselo vzniknout před objevením těchto mrtvol, které byly silně omyty vodou z roztaveného sněhu, které tam proudily celé řeky, takže radiační znečištění bylo v době jejich smrti mnohokrát vyšší ...

Zdroj: Иванов Л. Тайна огненных шаров //Ленинский путь(Кустанай). 1990. 22 и 24 ноября.

Je to hodně nebo málo - 9900 rozpadů za minutu? Zde je odpověď odborníků z jedné laboratoře Ústavu rostlinné a živočišné ekologie: „Bohužel nemáme dostatek odborných údajů o znečištění oděvů mrtvých turistů, přítomných v daném případě. Vznikají tak nové otázky ... Pokud vycházíme z maximální úrovně znečištění 9900 impulsů/min na 150 cm² plochy, výpočty ukazují, že úroveň radiace na svetru jen nepatrně přesahuje přirozené pozadí v Jekatěrinburgu: 10 - 18 μR/h. Nejvyšší hladina kontaminace byla nalezena na svetru. Možná, že to je kvůli

poměrně vysokým absorpčním vlastnostem materiálu, který mohl absorbovat radioaktivní látky z tající vody.“

Odkud by však pocházel radioaktivní prach v ovzduší? Verze jaderného výbuchu může být okamžitě vyloučena, tehdy v Rusku neprobíhaly žádné jaderné testy. Poslední výbuch před touto tragédií byl 25. října 1958 na ostrově Novaja Zemlja. Pouhá skutečnost, že filmy pořízené z kamer obětí nebyly osvětleny zářením, mluví proti verzi smrti, způsobené radiací.

Dnes však mohu připomenout, že Alexander Kolevatov se musel ve službě více než jednou vypořádat s radioaktivními látkami a Jurij Krivoniščenko pracoval v Čeljabinsku, kde jako zázrakem přežil nehodu v roce 1957, když se rozbila velká nádoba s radioaktivním odpadem. S největší pravděpodobností přinesl na svém oblečení smrtící prach, takže věci, které byly v protokolech kontaminovány zářením, byly sice nošeny různými lidmi, ale většinou patřily Krivoniščenkovi. V této špatné době, totiž svetry sloužily po mnoho let, a nebyly často prány. Prokurátor Ivanov, který si nevšiml takových detailů a měl podezření, že UFO jsou radioaktivní: „Jako prokurátor, jsem se v té době již musel vypořádat s některými tajnými problémy obrany, vyloučil jsem však verzi testů atomových zbraní v této zóně. Tehdy jsem byl úzce zapojen do případu ‚ohnivých koulí‘!

Vyslýchal jsem mnoho očitých svědků průletu, zastavení a jednoduše návštěv neznámých létajících objektů na polárním Uralu. Mimochodem, pokud mimozemšťané nutně souvisí s UFO, znamená to neidentifikované létající objekty, takže nesouhlasím s mimozemšťany. UFO jsou jen neidentifikované létající objekty a jenom ty. Mnoho údajů naznačuje, že to mohou být i neznámé pozemské objekty, nevysvětlitelné moderními vědeckými a technologickými informacemi o energetických jevech, které mají vliv na živou i neživou přírodu, k nimž dochází na jejich cestě. Zjevně jsme se setkali s jedním z těchto jevů...”

Byl to jen technický problém - najít další lidi, kteří během nocí a večerů, v lednu až únoru 1959 nespali ve službě, ale pracovali na otevřeném místě. Nyní již není tajemstvím, že zóna Ivděl byla v té době nepřetržitě oblastí kempů, které tvořily Ivděllag, který byl nepřetržitě strážěn armádou...

Studium případu je nyní dostatečně přesvědčivé a dokonce i poté, co jsem se obdržel verzi smrti studentů – turistů, způsobené neznámým létajícím objektem. Na základě shromážděných důkazů byla úloha UFO v této tragédii zcela zřejmá ... Pokud jsem dříve věřil, že koule explodovala a uvolnila zcela neznámou radioaktivní energii, teď si myslím, že účinek energie koule se týkal jen 3 osob.

Když jsem předložil A. F. Ještokinovi zprávu o svých objevech - ohnivých koulích a radioaktivitě, dal zcela kategorický příkaz: všechno klasifikovat jako tajné, dát to do speciální složky a zapomenout na to. Musím říci, že všechno bylo provedeno přesně takto. Aby naše současná generace příliš nezkoumala naši práci, tak řeknu, že i dnes, když očití svědkové jsou stále naživu, tak nám nikdy neřeknou celou pravdu.

„Nedávno jsem v centrálním tisku četl, že při zničení průzkumného letadla špiona Powerse u Sverdlovsku, bylo sovětské letadlo vedené pilotem Safronovem sestřeleno. Píše o tomto bývalý velitel baterie, major Voronov, že sestřelil obě letadla. Byla tedy zničena dvě letadla, včetně našeho, což tehdy věděli tisíce lidí. Tisíce lidí vidělo, jak náš letoun narazil do země poblíž města Děgtjarskij, které není daleko od Pěrvouralsku, ale za 30 let náš tisk o tom nic neřekl.

Já jsem stejně jako mnoho dalších viděl, jak vyletěla nejprve jedna a pak druhá raketa, a pak padala sestřelená letadla dvěma různými směry: jedno směrem na Sysert (Powers) a druhé v opačném směru na Revdu (naše letadlo). Ale o tom nebylo po mnoho let nic zveřejněno. Během 40 let práce na státním zastupitelství, jsem po většinu času značně omezoval informace a stále neumím pochopit, proč je nutné lidem lhát?”

„Nechci tím ospravedlnit klasifikaci událostí s ohnivými koulemi a spojovat je se smrtí velké skupiny osob. Prosil jsem zpravodaje, aby ospravedlnili příbuzným obětí, že orgány zkreslují a

skrývají pravdu, a protože se na to nenašlo místo ve čtyřech číslech novin, sám nabízím omluvu rodinám obětí, zvláště Dubininové, Tibo-Briňolovi a Zolotarevovi. Jednou jsem se snažil udělat vše, co jsem mohl, ale v té době, jak říkají advokáti, vládla ‚ohromující síla‘ v naší zemi, kterou bylo možné porazit až nyní.“

Ještě jednou o ohnivých koulích. Byly a jsou zde stále. Je pouze nutné, abychom nezamlčovali jejich existenci, ale zabývali se jejich povahou. Převážná většina informátorů, kteří se s nimi setkali, mluví o mírové povaze jejich chování, ale jak vidíte, existují také tragické případy. Kdosi musel vyděsit a potrestat lidi nebo ukázat svou sílu, oni to udělali a zabili tři lidi. Zním všechny detaily tohoto incidentu a mohu říci, že pouze ti, kteří v těchto místech byli, vědí více o okolnostech případu. A jestli tam byli mimozemšťané a zda tam byli vždy, to nikdo zatím neví
Zdroj: Иванов Л. Тайна огненных шаров // Ленинский путь (Кустанай). 1990. 22 и 24 ноября.

Další vyšetřovatel Vladimir Ivanovič Karatajev jmenuje stejnou příčinu úmrtí turistů. V roce 1959 pracoval ve státním zastupitelství v Ivdělu a také on začal vyšetřování, ale později byl odstraněn: „Na místě havárie jsem byl jako jeden z prvních. Docela rychle se objevilo asi deset svědků, kteří říkali, že v den úmrtí studentů zde letěla nějaká koule. Svědci byli Anjamov, Sanbindalov, Kurikov, co koule nejen popsali, ale také to namalovali (tyto nákresy byly později ze spisu odstraněny). Všechny tyto materiály byly brzy vyžádány Moskvou ... Předal jsem je žalobci Ivdělu Těmpalovi, který je odvezl do Sverdlovsku.“

Pak mě k sobě pozval první tajemník městského výboru strany Prodanov a jasně mi připomněl, že existuje, jak se říká, návrh ukončit vyšetřování. Je jasné, že to nebyl jeho osobní nápad, ale dostal k tomu pokyn ‚shora‘ ... Konkrétně jsem se za den nebo dva dozvěděl, že to vzal do svých rukou Ivanov, který vše rychle popřel ... Samozřejmě, že to nebyla jeho chyba. Tlačili na něj také. Koneckonců, všechno bylo děláno v režimu přísného utajení. Přišli nějací generálové a plukovníci, a přísně nás varovali, abychom drželi jazyk za zuby. Žurnalisté nebyli evidentně připraveni na takový výstřel z kanónu ...“

Zdroj: Гуцин А. Цена гостайны – девять жизней? // Урал (Екатеринбург). 1999. №5.

V dalším rozhovoru Karatajev uvedl: „... řekl jsem to prvnímu sekretáři: tady se stala vražda! Protože jsem sám vykopával mrtvoly a ukládal vnitřnosti kluků do beden. Dva z nich umírali pod cedrem, tři zemřeli na svahu a čtyři další u potoka. Byli zabiti něčím, co je napadlo z oblohy, o tom nepochybuji. Zjevně tam byly dvě vlny výbuchu. Jeden zasáhl Dubininovou, Zolotareva, Kolevatova a Tibo-Briňola. Rychle zemřeli. Druhá vlna zachytila ostatní. Zjevně byla slabší, neboť kluci, kteří uprchli, se dokázali schovat. Příkladnějším zůstali při vědomí. První věc, kterou začali dělat, byl oheň. Utrhali tak silné větve cedru, že my, zdraví muži, jsme je nemohli ani ohnout.“

Zjevně zde zapracoval instinkt sebezáchovy, který fungoval jako hluboký emoční šok. Nejlépe oblečení šli do stanu, ale nikdo se nevrátil, možná byli oslepeni zábleskem. Nejbližší k tábořišti byla Zina Kolmogorová. Byla objevena asi 400 metrů od něj. Pod ní byli Igor Djatlov a Rustem Slobodin ...

Odmítl jsem označit smrt všech turistů za podchlazení. Ale přesně tak to bylo hlášeno Chruščovovi. Byl jsem proto odstraněn ze skupiny, kvůli mé neústupnosti, a po 20 dnech byl případ uzavřen. Když jsem ho zkoumal v archivu, nebyly tam již žádné údaje z forenzní lékařské prohlídky nebo výpovědi očitých svědků, kteří opakovaně pozorovali zvláštní, létající a zářící objekty na obloze ...“

Zdroj: Тищенко Я. Ария снежного человека // Московский комсомолец-Урал (Екатеринбург). 1999. 4 февраля.

V noci z 1. na 2. února však nebylo možné trestněprávní případ úplně objasnit, s odkazem na "ohnivé koule". Radiogram E. P. Maslennikova ze dne 2. března 1959 uvádí: „... Hlavním tajemstvím tragédie je odchod celé skupiny ze stanu. Kromě horolezeckého cepínu a čínské baterky před stanem, byla záhadně rozřezána stěna stanu. Důvodem může být mimořádný přírodní jev, jako let meteorologické rakety, kterou viděla např. 1. 11. v Ivdělu skupina občanky Karelíny během jejího startu.“

Rimma Kolevatová, sestra zesnulého Alexandra Kolevatova, řekla během výslechu na státním zastupitelství: „Musela jsem pohřbívat všechny mrtvé turisty, které našli. Proč byli tak hnědí, s tmavým odstínem rukou a obličejů? Jak můžeme vysvětlit skutečnost, že čtyři z těch, kteří byli u ohně a zůstali podle všech předpokladů živí, se nepokusili vrátit do stanu? Kdyby byli mnohem teplej oblečení (věci, které si nestačili obléknout byly mezi těmi, které se nacházely ve stanu), a kdyby se tato přírodní katastrofa nestala samozřejmě při pobytu u ohně, chlapci by se určitě plazili do stanu. Celá skupina nemohla zemřít za sněhové bouře. Proč tak zpanikařili a uprchli ze stanu?“

Skupina turistů z Pedagogického ústavu Geografické fakulty (podle jejich slov), která byla na hoře Čistop, viděla v prvních dnech února nad Otortenem nějaké ohnivé koule. Stejně ohnivé koule byly zaznamenány i později. Jaký byl jejich původ? Mohly způsobit smrt chlapců? Ve skupině byli sami vytrvalí a zkušené lidé. Djatlov byl v těchto místech již po třetí. Ludmila Dubinina sama vedla skupinu na horu Čistop v zimě 1958, mnozí z účastníků (Kolevatov, Dubinina, Dorošenko) byli na pochodech na pohoří Sajan. Nemohli zemřít jen pro silnou bouřku.

Alexandr Dubinin, otec Lídy Dubininové, během výpovědi vyjádřil vše, co si myslel o smrti skupiny. Poslední čtyři nebyly zatím nalezeni: „Slyšel jsem rozhovory studentů UPI o tom, že útěk svlečených lidí ze stanu byl způsoben výbuchem a silným zářením ...Dle prohlášení manažera správního oddělení regionálního výboru strany, soudruha Jermaše, sdělil sestře zemřelého, soudružce Kolevatové, že zbývajících čtyři lidé, kteří se hned nenašli, mohli žít i po smrti těch, kteří se našli dříve, ale ne více než 1,5 - 2 hodiny. Nutí nás to k zamyšlení, zda vynucený, náhlý útěk ze stanu, nebyl kvůli výbuchu něčeho a záření... výbuch je donutil ze stanu uniknout, je třeba předpokládat, že to ovlivnilo život lidí a zejména jejich zrak.

Záblesk výbuchu viděli asi v 7 hodin ráno ve městě Serov. Zaznamenali to podle vzpomínek studentů UPI a jiné skupiny turistů, kteří v té době šli na výlet na horu Čistop ... Mojsej Abramovič Axelrod, jeden z hledačů, v té době také připomněl průlet koulí, bohužel bez přesného data: „Mnozí pozorovali nepřírozený záblesk nějakého objektu na nebi nad středním a severním Uralem, počátkem roku 1959. Jasně koule, které létaly po obloze v těch dnech, byly viděny dalšími známými turisty G. Karelinem a R. Sedovem. Pulzující kruh, který se pohyboval vodorovně, jsem viděl já sám ...“

Zdroj: Рундквист Н. Сто дней на Урале. УАГПИ, Екатеринбург, 1993.

Mohla kluky vystrašit jen prolétající ohnivá koule? Není pravděpodobné, že by jen tiše vyšli ze stanu, aby obdivovali nádherný pohled, ale neřešili to dál? Podobná podívaná by trvala mnohem méně, než stačilo naboso k překonání vzdálenosti 1,5 km. 17. února a 31. března zde byla pozorována ohnivá koule po dobu 15 - 20 minut. Když jen v ponožkách strávíte v zimě tolik času, nevyhnutelně se zbavíte paniky a budete přemýšlet: kam běžím, co mě tam čeká? To znamená, že se cosi k nim blížilo ze strany průsmyku a honilo je to směrem k lesu.

Zastavili se u cedru, ale kluci se nemohli vrátit, protože tam něco stále bylo. Co měli dělat? Samozřejmě udělali oheň, aby se nějak zahřáli - zkušené turisté se nerozloučí se zápalkami v uzavřené krabičce. Aby oheň vzplanul, pro všechny dohromady to znamenalo množství práce. Ve svědectví jednoho z hledačů, G. Atmanakiho se uvádí: „Cedr byl bokem ve směru svahu, na kterém stál stan, byl bez větví do výšky 4 - 5 m. Čerstvé větve nebyly použity, částečně ležely na zemi a částečně byly zavěšeny na spodní větve cedru. Vypadalo to, že lidé udělali něco

podobného oknu, aby mohli z výšky vidět tím směrem, odkud přišli a kde byl umístěn jejich stan.

Množství práce, kterou udělali v blízkosti cedru, stejně jako přítomnost mnoha věcí, které zjevně nemohly patřit dvěma nalezeným kamarádům naznačují, že většina z nich, ne-li celá skupina, se shromáždila u táboráku, který někteří z nich zapálili. Část se rozhodla, že se vrátí, aby našla stan a přinesla teplé oblečení a vybavení, zbytek skupiny se zabýval zhotovením něčeho podobného noře, kterou by použili jako úkryt, přečkali špatné počasí a čekali na svítání ...

Djatlovci pochopili, že zůstat v pronikavém větru by se rovnalo jisté smrti, a tak šli tři na průzkum - Slobodin, Djatlov a Kolmogorov. Cosi zůstalo v bezprostřední blízkosti stanu nebo směrem k němu a osvětlovalo ho, protože ti tři, kteří opustili oheň, ho jasně viděli. Není známo, zda šli ke stanu pohromadě nebo šli jeden po druhém. Podle mého názoru šli jeden po druhém a Djatlov šel jako první, protože byl odpovědný za skupinu. Ale nedošel až ke stanu, ztratil vědomí a zemřel. Za ním šli Slobodin a Kolmogorov a skončili stejně jako Djatlov.

Když člověk umírá z hypotermie, instinktivně zaujímá „fetální polohu“ a snaží se zachovat si odchozí teplo. Ti tři, kteří odešli ke stanu však leželi v „dynamických polohách“, jako by ztratili vědomí kvůli nějakému útoku a teprve poté zmrzli. Kolmogorov došel co nejdále ... Zbývajících šest turistů bylo rozděleno: Krivoniščenko a Dorošenko zůstali u ohně a udržovali ho jako cíl pro odešlé ke stanu, Kolevátov, Tybo-Briňol, Dubininová a Zolotarev vykopali sněhový úkryt na svahu rokliny a udělali zástěnu z jedlových větví, které ho kryli před větrem. Oheň poblíž cedru hořel po dlouhou dobu - asi dvě hodiny.

Zbývajícím člen u cedru vylezl na strom, aby zjistil, co se stalo s těmi, co odešli, proč se nedostali do stanu a zmizeli z dohledu. Padal sníh, proto udělali ten průhled v koruně stromu, směrem ke stanu. Jaké bylo pořadí úmrtí těch, kteří zůstali dole? Soudě podle oblečení nalezeného na mrtvolách, byli zraněni v různé době. Podle vzhledu prvního zraněného, tak Dubininová byla stále nezraněna a sdílela své oblečení, ze kterého dala něco dvěma dalším - Krivoniščenkovi nebo Dorošenkovi.

Byli ve větru u cedru, živili oheň větvemi a další čtyři v přístřešku tak nebyli ohroženi zimou, jako ti co odešli. To se stalo předtím, než byla Dubininová zraněna, a samozřejmě, dokud nezemřeli Krivoniščenko a Dorošenko. Ona sama byla mezi oběťmi, své šaty už neměla a musela si vzít teplé oblečení z ostatních mrtvých. Podle polohy mrtvých se dva z nich, co se nacházeli poblíž, jako by se v objetí sesunuli na zem. Zolotarev nesl Tibo-Briňolu na zádech, přehodil si ruku svého přítele přes rameno, Kolja byl zraněn ještě před ním. Krivoniščenko zřejmě umřel ještě dříve, jeho hodinky byly na druhé ruce Tibo-Briňola.

Zdroj: Печуркина Р. Тайна горного перевала // Областная газета (Екатеринбург). 1999. 27 апреля.

To vše vylučuje verzi exploze a rázovou vlnu. Další okolnost nedala klidu všem pátračům - chlapci se chovali u cedru poněkud iracionálně, jako by byli v hlubokém šoku nebo slepí. Spisovatelka Anna Matvejeva, autorka dokumentárního příběhu "Djatlov Pass", poznamenala: „Proč Krivoniščenko a Dorošenko, kteří byli zkušené turisté, tak amatérsky dělají oheň a obecně se chovají, jako by dobře neviděli? Snažili se odlomit husté, vyšší větve, ale byly tam i nižší, copak si jich nevšimli?“

Zdroj: Быков Д. Десятеро на гряде мертвых // Огонек (М.). 2004. № 44.

Její názor uvádí Slobcov: „Abych byl upřímný, nezjistil jsem nic neobvyklého, na co bych se mohl spolehnout. Vzbuzovalo to pocit, že kluci se spoléhali na hmat. Například: dva stromy stály ve viditelné vzdálenosti. Jeden byl vhodnější na oheň, druhý méně. Proč si dělat další potíže a lámat silnější větve? Ukázalo se, že právě na tyto větve člověk narazil a nehledal vhodnější. V určitém okamžiku tedy zřejmě ztratili schopnost vidět ...“

Zdroj: Печуркина Р. Тайна горного перевала-2 // Областная газета (Екатеринбург). 1999. 28 мая.

Otec Jurije Krivoniščenska nebyl na místě tragédie, ale položil otázky přátelům svého syna, kteří se podíleli na hledání. Jeho prohlášení na státním zastupitelství lze také považovat za poměrně spolehlivý zdroj informací. To k němu přitahovalo zvláštní pozornost: „Chlapci tvrdí, že oheň poblíž cedru zhasl nikoliv z nedostatku topiva, nýbrž ze skutečnosti, že větve už přestali přidávat. To mohlo být samozřejmě proto, že lidé, kteří byli u ohně nevěděli, co mají dělat, nebo byli slepí. Podle studentů byl suchý strom pár metrů od ohně a pod ním byl spadlý strom, který nebyl použit. Nepoužívat na oheň spadlé dřevo, se mi zdá víc než podivné ...

Zdroj: Гуцин А. Цена гостайны – девять жизней? // Урал (Екатеринбург). 1999. №5.

Nicméně, ta "pozorovatelná" na cedru a skutečnost, že tři z nich odešli, tak je z toho zřejmé, že dobře viděli, a na něco se nějakým způsobem chystali, což pak nesedí s verzí slepoty. Dá se předpokládat pouze to, že útok na Dorošenka a Krivoniščenska nebyl smrtící, ani neztratili vědomí, jako ti, kteří se plazili ke stanu. Možná oslepli teprve potom, a když nemohli udržet oheň, tak zmrzli. Ti, kteří se nacházeli ve sněhovém úkrytu, neoslepli, takže se něco muselo uchýlit k radikálnějším opatřením. Co bylo to rozumné „něco“?

V roce 1959 vyšetřovatelé odmítli verze, které vycházely z lidského faktoru. Uprchlí odsouzenci, zloději nebo vojáci s kulomety by otevřeli stan, ukradli peníze a vypili alkohol. Ale nemohli mít složitou techniku, jaká by mohla ochromit člověka na dálku.

Zdroj: Клочихин А. Тайна «Горы мертвецов» // АуФ-Прикамье (Пермь). 2002. 19 июня.

Je nemožné zlomit žebra živému člověku, aniž bychom poškodili kůži a neprolili krev, a to ani nohou, ani pažbou. Navíc, když něco exploduje, obvykle se každý instinktivně zakrývá rukama, chrání si hlavu, ale Djatlovci neměli zraněné ruce ani roztržené prsty. Kdyby je cosi chtělo zabít, okamžitě by je to zabilo, bez dlouhých a složitých způsobů. Svlékli by je donaha a vykopli do zimy, aniž by jim ponechali nože nebo zápalky. Nebo by je prostě zastřelili a mrtvolu by vzali do vrtulníku a hodili i se stanem do jedné z nespočetných bažin.

V letech 1957 - 1959 byla v SSSR testována první balistická raketa R-7 (slavná "sedmička" Sergeje Koroljova). Rakety byly vypouštěny z kosmodromu Bajkonur, aby jejich hlavice dopadaly na zkušební polygon Kura na Kamčatce. Ať už je to náhoda či ne, ale dne

17. února 1959, tisíce obyvatel Uralu vidělo na obloze něco tajemného, což byl start prvního sériového modelu rakety R-7 z kosmodromu Bajkonur.

Po 28 minutách dosáhla hlavice sedmičky cíle v regionu Kura. Bylo možné vidět let R-7 z okolí Ivdělu a považovat to za UFO? Je to možné, protože za určitých podmínek jsou stopy balistických a kosmických raket viditelné na tisíce kilometrů daleko. V tomto případě je známo ještě jedno pozorování koulí ze 17. února 1959, tentokrát v Uljanovsku - stovky kilometrů od Ivdělu. Čtenář Pavlov z okresu Bogdaškinskij se obrátil na redakci novin s dopisem, v němž ji požádal, aby vysvětlili neobvyklý nebeský jev. „Počátkem 17. února, jsme ráno viděli na východní části oblohy ohnivou kouli, která za sebou zanechávala jasné světlo ve tvaru oblouku. Tento jev velmi zajímá lidi z naší vesnice. Prosím odpovězte, co by mohlo být?“

S takovými dopisy se na nás obraceli soudruzi Himatov, Moskalev, Charitonov, Klopkov a další. Odpověď na tyto dopisy bude zveřejněna později ...

N. A. Demokritov, učitel Uljanovského pedagogického ústavu, vůbec neváhal: „... 17. února byl na území Uljanovské oblasti pozorován neobvyklý přelet bolidu. Měl vzhled ohnivé koule o velikosti Měsíce v úplňku, s jasnější centrální částí. Letěl kolem 6 hodiny místního času ve východní části oblohy, směrem na sever.“

Zdroj: Демокритов И. Полет болида // Ульяновская правда (Ульяновск). 1959. 22 марта

Když je 6 hodin místního času v Uljanovsku, je 7 hodin na Urale. Dne 31. března startovala z Bajkonuru další "sedmička", tentokrát však start nebyl úspěšný. Ve dnech 1. a 2. února však na kosmodromu nestarovalo nic ...Obyvatel Syktyvkaru V. Lebeděv, účastník průzkumu, který znal všechny oběti, se rozhodl zjistit, jestli 1. února 1959 nestartovala raketa směrem k Severnímu ledovému oceánu, a jestli nebyla zničena nad Severním Uralem? Odpověděli mu:

„Během období, které vás zajímá (od 25. ledna do 5. února 1959) z kosmodromu Bajkonur nebyly vypouštěny žádné balistické a kosmické rakety ... Není pochyb o tom, že raketa nebo její fragmenty nemohly spadnout do oblasti, kterou jste uvedl.“

Zdroj: Вохмин В. Уже сорок лет окутана тайной гибель девяти туристов у «Горы мертвецов» // Областная газета (Екатеринбург). 1999. 30 января.

Rakety z posádkou z Kapustin Jaru a Bajkonuru byly vypouštěny výhradně směrem na východ a Uralu se nijak nedotýkaly. Kosmodrom Plesetsk byl stále ve výstavbě. Dokonce, i když si člověk představí, kdyby nějaká hypotetická raketa letěla směrem na Ural ..., tak by nedělala žádné hrozné manévry, ale jen letěla nebo spadla. V prvním případě lidé nemusí utíkat do vzdálenosti 1,5 km, ve druhém případě na to prostě ani nemají čas. Pokud by raketa klesla tak nízko, že by ohnivý ocas dosáhl až zem, pak by spadla někde blízko. A to znamená do tajgy, udělala kráter, všechno by shořelo a okolí bylo pokryto úlomky.

To se na hoře Holatčachla nestalo. Vzorky půdy a porost stromů rostoucích v místě tragédie nezaznamenaly žádné zbytky raketového paliva.

Zdroj: Павлов А., Чернобров В. «Гора мертвецов» не хочет раскалываться // Комсомольская правда (М.). 1999. 8 октября. Споры о «ракетной версии» см. также: Гуцин А. О чем молчит Отортен // Уральский рабочий (Екатеринбург). 1999. 3 марта; Карелин В. Ракета – причина трагедии? // На смену! (Екатеринбург). 1990. 5 октября; Соболев И. Легенда Северного Урала // Техника – молодежи (М.). 2003. №11; Головина Е. Тайны «Горы мертвецов» // Московская правда (М.). 1999. 9 октября.

Zbývá jen "nehumánní faktor", o kterém se pokusil vyprávět náš bývalý prokurátor - působení UFO. Nejběžnější emoce při pozorném sledování UFO jsou strach, hrůza a panika. Ufolog A. S. Kuzovkin po rozboru 2000 zpráv o UFO uvedl, že ve 141 případech (tj. 7%) existují náznaky, že očití svědkové měli pocit strachu, někdy velmi silný.

Zdroj: Кузовкин А. О дистанционных воздействиях НЛО // Доклады Секции по изучению АЯ общественной проблемной лаборатории «Инверсор» при редакции журнала ЦК ВЛКСМ «Техника-молодежи». М., 1985 (Рукопись).

Není to jen strach z neznámého jevu, lidé jsou pohlceni hrozným, ohromujícím pocitem, jehož důvodem může být jejich bezmoc. Vědci naznačují, že infrazvuk (nízkého kmitočtu) může působit tímto způsobem.

Zdroj: Супруненко П., Супруненко Ю. Тайна «Горы мертвецов» // Совершенно секретно (М.). 2002. 10 сентября.

Počátkem července 1975 se také setkali s takovou koulí čtyři mladí lidé: Šavkat Utěev, Světlana Kalinčuk, Natalie Grigorjeva a Alexandr Šapovalov. Přežili, ale vzpomínky na kontakt zůstaly v jejich paměti po zbytek života.

Odpočívali u vesnice Jusupchon na břehu nádrže Charvak v Uzbekistánu. Čas plynul bez povšimnutí, začalo se stmívat. Trávili noc přímo na břehu. Kolem 3. hodiny ranní se všichni čtyři probudili a pocítili neobyčejný strach. První věc, kterou uviděli, byla zářivá koule, která pomalu a plynule vystupovala z vody ve vzdálenosti 700 - 800 m. Vyzařovala studené bílé světlo, které se podobalo zářivkám, ale stokrát jasnější. Bylo světlo jako ve dne, takže bylo vidět každé stéblo trávy.

„Pozorovali jsme tento neuvěřitelný pohled v absolutním tichu po dobu 6 - 7 minut a zažívali pocit strachu jako živý, po celou dobu,“ řekl Alexander. Tento vzrušující pocit lze porovnat s tím, jaký člověk zažívá během zemětřesení. Zažili jsme přesně takový živý strach, protože nelze slovy vyjádřit ty pocity a šok, který jsme všichni zažili. Až o půl hodiny později jsme si mohli o tom povídat ... „

Zdroj: Азадов С. Подводные НЛО – наследие атлантов // Куйбышевский железнодорожник (Самара). 1991. 26 ноября.

Šapovalov a jeho přátelé nemohli nikam uniknout, byli paralyzováni hroznými pocity, ale nikdo je nechtěl zabít. Pravděpodobně UFO, které se vznášelo nad svahem Holatčachly nemělo takový úkol, prostě jen vyděsilo nečekané hosty, kteří se na tomto důležitém místě objevili jako noví. Pouze pohyb Djatlova, Slobodína a Kolmogorové, kteří šli ke stanu, vyvolal reakci posádky UFO, aby je odstranili a pak vyhledali a zabili zbývajících šest turistů. Dočasná slepota a zbarvení pokožky se také hodí do naší mimozemské verze.

Zdroj: Примеры подобного воздействия см.: Колчин Г. Феномен НЛО – взгляд из России. СПб., 1994. С. 93.

Dnes, když zde prochází ojedinělá turistická skupina, jde mimo průsmyk Djatlova. To, co se stalo u Holatčachly, se postupně stává legendou a navždy vstupuje do lidového folklóru. Nynější generace zpívají s kytarou u ohně a vzpomínají na chlapce a dívky, kteří zůstali věčně mladí:

Rozpáraný byl bok stanu. Po svahu řádila bouřka.

Špatné dílo udělal krutý mráz.

V tomto nerovném boji, byli silní a tvrdí.

Ačkoli bojovali statečně, bylo nutné se vzdát smrti ...

Spěte, přátelé, spěte. Spěte, Igore a Zino.

Spěte přátelé, turisté, spěte jako v hrobě.

Spánek už nezlomí tento smutný vrchol,

Zpíváme píseň o vás, na skalnatém kopci ...

Poznámka překladatele: Není znám případ, že by mimozemské UFO (mimo únosů) takto útočilo na lidi, pokud sami dříve nezaútočí. Mohlo jít třeba o fašistické UFO – Хаунебу III, jehož posádka by určitě nechtěla, aby je někdo identifikoval. Jejich základna mohla být někde v blízkosti v oblasti Sibíře.

Zapomenuté tragédie

Smrt Djatlovovy výpravy nebyla první ani poslední ze série záhadných úmrtí na těchto místech. V knize A. Matvejeva „Vrcholy kamenného pásu, jména Uralských hor“ se o hoře Holatčachl (v autorském zápisu - Cholat-Sjachyl) uvádí:

„... Existuje legenda, že na tomto místě bylo kdysi zabito devět Mansů. Někdy se dodává, že to bylo v časech potopy světa, kdy horká voda zaplavila všechno kolem, s výjimkou místa na vrcholu hory, aby tam mohl ležet člověk. Ale Mansi, který zde našel útočiště, zemřel. Odtud pochází jméno hory ... „

Zdroj: Матвеев А. Вершины Каменного пояса. Названия гор Урала. Челябинск. 1990. С. 129 (в книге использована старая транскрипция – Холат-Сяхыл; на современных картах гора называется Холатчахль, что, однако, не изменяет смысл названия и его перевод).

Je zřejmé, že zlověstné názvy prostě nedávají místních obyvatelů, ale tato stopa je bolestně neurčitá.

V roce 1961 nebo 1962 zemřela další skupina osob na severním Uralu, tentokrát byla z Leningradu. V panice utekli z hor a běhali různými směry, ale nedošli daleko. Všichni turisté padli ve stejné vzdálenosti na zem a vytvořili z těl rovnoměrný kruh. Vypadalo to, jako by někdo zakryl místo neviditelným poklopem a lidé zemřeli, když narazili na jeho stěny.

Zdroj: Впоследствии по Уралу ходила легенда, что их было тоже девять человек. См.: Каркин А. Страшная тайна «Горы мертвецов» // Рыбак Сахалина (Южно-Сахалинск). 2004. 11 марта.

Dalším účastníkem tragédie byl Viktor Poljakov, školní přítel slavného ufologa Valentina Psalomščikova. Na podzim, 5 - 6 let po tragédii na Cholatčachle (někdy v letech 1964-1965) se skupina geologů vrátila ze základny v tajze. Vrtulník za nimi neletěl na určené místo. V rozhlasu bylo hlášeno, že kvůli závadě se zpozdí let asi o týden. Takže se vůdce výpravy rozhodl jít nezávisle se skupinou na základnu.

Nicméně zásoby potravin geologů již byly téměř vyčerpány. O dva dny později jim zbylo jen pár sušenek s čajem. Když se skupina opět utábořila na noc, Victor Poljakov vzal zbraň a šel do tajgy, aby ulovil něco k snědku. Odešel asi deset kilometrů od tábora a najednou, bez jakéhokoli důvodu, pocítil rychlý nástup něčeho nepředstavitelně strašného. Na kraji blízké paseky bylo něco jako medvěd. V zajetí vlny iracionálního strachu, se Victor rozběhl a utekl do houštiny, kde naštěstí nikdo nebyl. Strach přešel tak náhle, jak se objevil. V nějakém okamžiku Victora napadlo, že se možná zbláznil, a že zažil něco, jako jeden z příznaků šílenství. O chvíli později mladík vylezl z houští a posadil se na padlý strom. Jeho oblečení bylo mokré studeným potem. Bez toho, aby něco pochopil, vzal zbraň a šel do tábora.

Ale hlavní zkouška ho ještě čekala. Když se Viktor dostal na několik set metrů od ohně, narazil na tělo vůdce skupiny! Ležel břichem dolů s revolverem v ruce, přiložené k boku. Na nehybném těle nebyla žádná zranění, v bubínku revolveru zůstalo 6 prázdných nábojnic.

Viktor se vrhl k ohni, stan geologů hořel, urvaný od kolíků a namotaný na něčím těle, jen jeho nohy trčely ven. Třetí geolog ležel nedaleko pod padlým stromem, aniž by jevil nějaké známky života. Čtvrtý účastník nebyl nikde vidět.

Viktor se pokusil kontaktovat základnu, ale ve tmě nenašel rádio. Tak seděl celou noc u ohně. Několikrát vystřelil do vzduchu a doufal, že alespoň někdo přijde k ohni. Ráno se mu podařilo zapnout vysílačku, oznámil incident, vzal nejhodnotnější vzorky, zbraně a šel směrem k záchraně ...

Viktor strávil několik týdnů v nemocnici. Byl u něho zjištěn akutní žaludeční vřed, zřejmě v důsledku silného stresu. Psychiatrii ho vyslyšali, ale konstatovali, že vyšetřování potvrdilo jeho vyprávění. Případ byl uzavřen, tak informovali příbuzné a přátele obětí, že lidé ... byli asi otráveni špatnými potravinami z konzerv. Mimochodem - neměli žádné konzervované potraviny, kromě jedné neotevřené konzervy, kterou Viktor vzal s sebou.

Zdroj: Псаломщиков В. Загадочные убийства на Урале // Экспресс-Калейдоскоп (СПб.). 1996. № 14.

Již v sedmdesátých letech byla nalezena těla tří turistů z Leningradu v průsmyku Purlachtyn-Sory („průsmyk, kde se nacházejí oběti“) nedaleko od Cholatčachlu. Říká se, že ležely vedle sebe hlavou dolů, jedním směrem. Kůže obětí nevysvětlitelně změnila barvu z bílé na jasně žlutou.

Zdroj: Федотов С. Новая жертва Перевала, где приносятся жертвы // Яикъ (Оренбург). 2000. 6 апреля.

Něco podobného se stalo na Sibiři, na místě, které hovoří samo za sebe - v jakutském Údolí smrti. Stalo se to v létě 1972 (nebo 1973) na horním toku řeky Alakit, uvádí geofyzik Vjačeslav Lobačev, který zde pracoval v 70. letech v Jakutských diamantových dolech. Pracovala zde

skupina čtyř geologů. Pak jednoho dne, v určenou hodinu nemohli navázat s geology kontakt. Byly poslány vrtulníky, aby je vyhledaly, a o pár dní později našli záchranáři opuštěný stan.

Z nějakého důvodu byla zadní stěna stanu rozřezána nožem. Dva až tři km od stanu byly nalezeny mrtvolky geologů, beze stop násilné smrti. Byli rozloženi na zemi jako vějíř. Všichni byli lehce oblečení, někteří dokonce bez bot. To znamená, že když vyskočili ze spacích pytlů, ihned uprchli. Ale to, co je vyděsilo, zůstává tajemstvím. Vyšetřovatelé z Jakutsku navrhli, že možná letěl nad stanem meteorit, což způsobilo zvuk nepříjemný na lidskou psychiku. Záležitost tím skončila.

Zdroj: Варсегов Н. Долина смерти ждет экспедицию «Комсомолки» // Комсомольская правда (М.). 2000. 22 января.

Pozn. překl. – Je zde něco podobného s Džatlovovou výpravou!

V zimě roku 1976 zmizeli ze stanu u jezera Ladoga tři lyžaři, kteří v noci u místa, kde strávili noc, viděli UFO. Ráno byl stan nalezen rozřezaný zevnitř, nebyly tam žádné stopy po boji a žádné stopy ve sněhu, jako by ani neodešli ze stanu. Nebo je možné, že na zamrzlém jezeře nebyly žádné stopy bosých nohou a zmrzlá těla, ležící na chladném ledě odnesl proud.

Zdroj: Лекция И. Г. Петровской и Д. А. Менькова, 1978 (Архив «Сетки-АН»).

„... deset geologů vidělo "létající talíř", který přistál na vrcholu hory. V jejím okolí byla vidět humanoidní stvoření v kombinézách. Šli tam v linii, jeden vedle druhého. Všichni tam zemřeli, s výjimkou toho, kdo šel poslední a měl mezeru v paměti.

O dvě hodiny později projížděli dva místní lovci blízko tábořiště, ale "talíř" už neviděli. Pouze řetězec s 9 mrtvolami a jednoho živého geologa v těžkém šoku, který zde zůstal. Geolog byl poslán do Chabarovsku, kde strávil půl roku v nemocnici. Samozřejmě, nikdo jeho příběhu neuvěřil.

O rok dříve, tři geologové ve stejné oblasti čekali na vrtulník s výbavou. Vtom viděli světlo. Klesalo zde něco oválného. Zářilo to a vyzařovalo dva paprsky směrem k zemi. Dva geologové se strachem rozutekli a jeden běžel směrem k objektu, který vypálil jasný paprsek do oblaků a šel po něm nahoru. Všichni tři se rozhodli, že nikomu nic neřeknou. Zůstali potichu, dokud nenastala tragédie s jejich 10 kolegy.

Zdroj: Показания Н. Ю. Воскресенской, пос. Матросы, КАССР. (Цит. по письму А.И. Мордвинова-Щодро, 15 мая 1983 года.).

Když se něco takového stane nikoli na pevnině, ale na moři, lidé v hrůze skáкаjí přes palubu a utopí se. Není třeba, abychom vzpomínali na Bermudský trojúhelník, podivná smrt posádky lodí nastala i na menší vodní ploše, než v oceánu:

Na podzim roku 1971 byla na pobřeží jezera Balchaš objevena prázdná loď, patřící biologické expedici. Z pěti lidí, kteří zmizeli, byli nalezeni čtyři na různých místech, na březích jezera. Prohlídka lodi ukázala, že všechny věci mrtvých zde byli v bezpečí. V noci z 10. září 1971 se na palubě stalo něco podivného - pět zdravých mužů se svléklo, skočilo do chladné podzimní vody a plavalo pryč z lodi. Jeden z nich však zmizel bez stopy.

Z nějakého důvodu bylo šetření události spěšně zastaveno, aby se událost nenedostala do pozornosti novinářů. „Mnoho otázek, které se objevily během šetření, nebylo objasněno,“ napsal v novinách Trud korespondent V. Gafiatulin. Člun byl nalezen bez poškození. Co donutilo posádku, aby se svlékla a skočila do vody? Bouřka? Copak je všechny spláchla do vody a nikoho neušetřila? Proč se rozhodli plavat za takového počasí? To je neuvěřitelné! A jak objasnit to, že když někomu hrozí smrt, tak se vysvěleče a uloží oblečení na dno člunu. V podobných případech přeci lidé skáкаou přes palubu, aniž by se svlékali...

Zdá se, že na Balchaši mysleli více na to, jak předložit potřebnou verzi příčin smrti, a co nejdříve uzavřít případ, než vrhnout veškeré síly k hledání příčin nešťastné expedice. Když byla tato verze nalezena, byly dokonce přerušeny všechny pokusy zjistit příčiny tragédie ...

Zdroj: Гафиатулин В. Команда за бортом. Вопрос прокурору Казахской ССР тов. У. С. Сеитову//Труд (М.). 1972. 16 февраля.

Před 5 lety se čtyři turisté z Leningradu rozhodli strávit svou dovolenou na vodě jezera Issyk-Kul, vzali si s sebou motorový nafukovací katamarán. Byla to skupina lidí od 20 do 32 let: inženýr, řidič, svářeč a student. Mladí a studovaní lidé, nejednou sjeli horní tok Tissy a dalších horských řek. Přišli ke břehům jezera Issyk-Kul na začátku září. O dva dny později objevili místní rybáři blízko břehu jejich katamarán s jediným tělem na palubě. Přesněji ve vodě, když skočil přes palubu a zapletl se do kotevního lana. Když byl vytažen z vody, ukázalo se, že zuby utopeného muže se pevně zakously do nylonového lana, které se zřejmě snažil překousnout. O několik dní později byla na břehu nalezena druhá mrtvola. Zbývající dva členové posádky nebyli nalezeni nikdy.

Všechny jejich věci zůstaly na místě, bezpečně uloženy v batůžkách. Zachovaly se i peníze a pasy v uzavřených plastových sáčkách. U jednoho z turistů byl nalezen deník. Záchrané vybavení bylo také na svém místě. Zjevně, vzhledem k nevyřešené záhadě předchází tragédie, místní policie vůbec nezahájila trestní řízení. Pouze byly uloženy věci dvou obětí, které byly předány rodinám řidiče a studenta, jejichž mrtvoly byly identifikovány, a byl uspořádán formální pohřeb obětí, kteří zahynuli na rozbouřeném jezeře.

„Znal jsem rodinu zesnulého studenta,“ vzpomíná Valentin Psalomščikov. Jeho starší bratr, který pracoval na místním policejním oddělení, získal od úřadů povolení k vedení vlastního vyšetřování. Na začátku mě požádal, abych objasnil meteorologické podmínky na jezeře v den tragédie. Kontaktoval jsem meteorology v Issyk-Kulu ... V těchto dvou dnech bylo počasí bez deště, nebyla žádná bouřka a chlapci by za těchto podmínek zřejmě neplavali. Nové šetření nepřineslo nic jiného, než přesvědčení, že zde neexistoval žádný zlý čin.

Zdroj: Псаломщиков В. Экологически чистое злодейство // НЛО (СПб.). 1996. №2.

V létě 1989 se přihodila další tragédie v Azovském moři. Dne 15. července posádky devíti plavidel Městského klubu mladých námořníků, pojmenovaném podle Rudé Azovské flotily, se plavily od Mariupolu po moři. Po dvanáctidenní plavbě se vrátila výcviková loď Orion, jejich 2 motorové čluny, 4 šalupy a 2 plavidla se sedmi dospělými členy posádky, 5 kadetů se dále plavilo po trase kolem Azovského moře, s cílem na Jejsk, Kerč a Berďansk.

Dne 28. července ve 13:30 hod., obdržel první varovné informace výkonný výbor Městské rady v Mariupolu: našly se jejich plavidla v Dolgava Spitu, ale posádky chyběly. Bez prodlení byla vytvořena pohotovostní komise městského výkonného výboru a všechny města a obce v oblasti obdržely zprávu o údajném neštěstí. Do hledání chybějících plavidel byly zapojeny všechny lodní společnosti, které byly v oblasti od Azovského moře, až po průplav Volha-Don, dále záchranné čluny černomořské flotily a záchranné prostředky rybářských kolchozů Krasnodarského kraje. Vojenská letadla a helikoptéry, s letci GAI ATC Doněckého kraje se také připojily k hledání.

Večer 31. července hlásili vojáci z Rostova na Donu, že v oblasti stanice Kamyševatská, nedaleko Jejsku a Dolgava Spitu, byla nalezena těla, vyvržená vlnami na břeh. Brzy přišla nová zpráva - bylo nalezeno 5 dalších těl. Až v druhé polovině následujícího dne byl nalezen 10. člen týmu, bohužel rovněž mrtvý. Poslední přeživší dva cestující z jachty - osmiletý chlapec a sedmnáctiletá dívka, neobjasnili průběh událostí.

Je snad možné, že jediní přeživší zapomněli na smrt celého týmu? Probudili se uprostřed noci s pocity nevysvětlitelné úzkosti z něčeho neobvyklého, co se v té chvíli událo. Oblečení námořníků bylo poházeno po palubě. Hloubka vody na tomto místě byla zanedbatelná - jachta seděla na mělčině, dno bylo vidět z libovolné strany paluby. Tragédie vypukla možná ještě dříve, když obě lodě byly na hluboké vodě, a poslední dva z posádky se probudili v noci z jiného důvodu, který přímo nesouvisel se smrtí 10 lidí...

Copak nás spánek opravdu zachrání před účinky neznámého vlivu, jako je to psáno v románu Stephen Kinga "Langolery"? Tato myšlenka nás vede k případu, který se stal v Atlantském oceánu.

Na konci roku 1970, sovětská velrybářská loď KK-0065 tři dny honila vorvaně. Posádka již byla velmi unavená. Nakonec byla velryba chycena. Byla nafouknuta vzduchem, na jejím hřbetu byl instalován maják, nechali ji v moři čekat na plovoucí základnu a velrybáři pokračovali v plavbě za další velrybou. Radista B. M. měl toho dne službu ve strážním koši na stěžni. Byl velmi unavený, stejně jako celý tým, slunce pálilo a on usnul.

O dvě hodiny později se probudil, protože visel hlavou dolů a tiskl se ke koši. Měl děsivý sen. Připadalo mu, že ve snu slyšel hlasy lidí, kteří na něho ukazovali: „Tady je! Tady je! Sundejte ho!“ Když se B. M. probral, všiml si, že jejich loď je mimo kontrolu, i když motor pracoval plnou rychlostí. Na palubě nikdo nebyl. Byl velmi překvapen, že důstojníci ve službě opustili své posty.

Začal volat po posádce ze strážního koše, ale nikdo na palubě nereagoval. Nepřítomnost některého člena posádky byla pro něj noční můrou. B. M. zachvátil strach a pocit nějakého neštěstí. Vystrašený radista seděl půl hodiny v koši a neodvažoval se sešplhat dolů. Poté, co se trochu uklidnil, sestoupil na palubu a vzal si s sebou na obranu kus trubky. Rozhlížel se vystrašeně na všechny strany, až se dostal do řídicí kabiny a zastavil loď. Pak stejným způsobem přešel do kabiny radisty, zabarikádoval se tam a začal volat mateřskou loď. Když se kontaktovat se základnou, tak po dálkové komunikační lince informoval o všem, co se stalo. Na plovoucí základně byli také znepokojeni, protože více než dvě hodiny nemohli navázat s velrybáři spojení.

Když se mateřská loď přiblížila, nastoupila komise, aby vyšetřila, co se stalo. Ukázalo se, že všechny věci členů posádky zůstaly neporušené, nebyla nalezena žádná stopa paniky nebo boje. Samotný B. M. byl vyšetřen psychology a psychiatry, ale v jeho psychice nenalezli žádné zvláštní odchylky. Zůstalo tak záhadou, co se stalo s velrybářskou lodí KK-0065 v ten den, kdy zmizelo všech 30 členů posádky.

Zdroj: Вновь Бермудский треугольник? // Информационный бюллетень «НЛО» (М.). 1990. Октябрь.

O čtyři roky později se jediný očitý svědek zachránil nikoliv spánkem, ale pod velkou vrstvou vody a pod trupem plavidla, který jej ukryl před něčím zlověstným. Západoněmecký trawler, kde se odehrálo toto drama, se nacházel v Atlantiku, u pobřeží Jižní Ameriky. Dne 23. března 1974 ztratila rybářská loď rychlost kvůli tomu, že se její vlečná síť obalila kolem šroubu. Mechanik Kurt Schneider sestoupil do vody s akvalungem. Přestříhl silný kokon nylonových lan na kusy a odstraňoval je ze šroubu vrstvu po vrstvě. Dlouho se zabýval ocelovým kabelem, který zesiluje okraje sítě, protože tento kabel byl na šroubu omotán velmi těsně a vzdoroval odstranění. Začal ho na několika místech řezat. Ta práce mu zabrala skoro dvě hodiny. Nakonec se s úkolem vyrovnal a vystoupal na povrch. Okamžitě ho ohromil mimořádný modravý svit. Nad sebou slyšel výkřiky hrůzy a dupot mnoha nohou po kovové palubě. Všude se ozýval zvuk jako od kompresoru pro sání vzduchu. Schneider neviděl, co se děje na palubě, zacláněla mu záď lodi. Plaval tedy k žebříku a začal po něm stoupat, myslel si, že loď zachvátil oheň, ale pak vzhlédl a spatřil objekt z lesklého kovu, visící nad lodí. Ohromený náhlým strachem Schneider slezl dolů a ponořil se do vody.

Ponořil se s akvalungem společnosti Dryger, který umožňuje zůstat pod vodou asi 3 hodiny. Dvouhodinová dodávka vzduchu již byla spotřebována, rezerva mohla stačit jen na další hodinu. Vrátil se pod záď lodi a skrýval se v jejím stínu. Ponořil se pod vodu, přitiskl se ke kormidlu a čekal s tlukoucím srdcem. Každých pár minut se vynořil z vody a kontroloval, zda se situace změnila. Třikrát ho oslepil záblesk. Nepamatuje si, kolik času uplynulo, než se stalo něco

nového. Schneider si všiml, že světlo začíná být silnější a v jeho zorném poli se objevil záhadný objekt – UFO, které rychlostí blesku stoupalo a zmizelo na modré obloze.

Schneider ještě chvíli čekal, než se odvážil vylézt. Viděl tam něco, co zrychlilo jeho tep. V trawleru nebyl nikdo - všech 40 členů posádky zmizelo. Strašný nepořádek vzbuzoval paniku, ale neexistovaly zde žádné náznaky násilí nebo boje.

Zdroj: Zniczol. Goscie z kosmosu; katastrofa tunguska. Troik at Bermudzki. Ovce slady. KAW, Gdansk, 1982.

Proč dochází v některých případech ke strašlivé panice a v některých případech chybí? Můžeme pouze předpokládat, že povaha nepříznivých účinků v těchto incidentech je také odlišná. Ale je to stejné u těch, kteří zemřeli dle vlastního rozhodnutí, když se v hrůze vrhli přes palubu nebo dobrovolně vstoupili do ledové propasti?

Akademie věd proti KGB.

Drama, které se odehrálo na severním Uralu, se událo v těžkých časech. „Konec padesátých a počátek šedesátých let byl opravdu bohatý na informace o vzhledu UFO,“ uvedl Petr Pavlov z Kerče. Z nějakého důvodu byly zprávy o tom zasílány orgánům KGB. V těchto letech jsem pracoval jako vedoucí oddělení operací KGB v Jakutské ASSR, takže o tom vím z první ruky. Centrála nevydala žádné pokyny k uchovávání tajných informací o UFO. Také jsme nepožádali nikoho, aby nám zaslal nějaké pokyny, tedy státní bezpečnostní agenturu. Nicméně všechny informace, které byly v té době senzační povahy, nám stejně přicházely... Iniciativa lidí, kteří posílali různé druhy informací, mě donutila, abych instruoval kapitána N. S. Něsterjajeva, aby tyto materiály systematicky zpracovával.

Pamatuji si jen pár věcí. Nad vesnicí Čerská, na břehu řeky Kolymy, v létě, když slunce klesalo za obzor, více než jeden objekt, viselo 5 nebo 7 létajících talířů ve vysoké nadmořské výšce, mimo dosah místních stíhaček. Lodě stály v jedné řadě a udržovaly pozici. Stejně seřazené pak zmizely.

Jednou jsme dostali zprávu o přistání UFO za polárním kruhem, na břehu řeky Leny. Byl tam poslán kapitán Něstěrov. Vyslýchal 5 - 6 lidí z místních obyvatel, kteří objekt pozorovali. Podle očitých svědků přistál neznámý objekt na sněhu bez hluku, s osvětlenými okny. Sněhová pokrývka několikrát na chvíli získala načervenalý odstín. Bez dlouhého setrvání, objekt několikrát zablikal načervenalým světlem, nehlučně se zvedl a zmizel.

Informace o této záležitosti jsme odeslali Ministerstvu obrany SSSR. Brzy nás přišla navštívit skupina vyšších důstojníků. S doprovodem kapitána Něstěrova cestovali do místa přistání UFO, kde se setkali s očitými svědky.

V zimě roku 1960 mi v obci Tiksi ukázali fotografie, zachycující stejný objekt: polární meteorologickou stanicí za polární noci. Fotografie byly zhotoveny z jednoho místa, jen s časovým rozdílem několika sekund, potřebných pro přetočení filmu. Na fotografiích se objevil v prostoru kosočtvercový vesmírný objekt, který byl viditelný nad horizontem. Předřová část byla lehčí a ocas byl podobný roz dvojce s jakýmsi rozříznutím, případně s výfukovými plyny. Zdálo se, že předmět ve tvaru kosočtverce se otáčí kolem své podélné osy. Světlá aureola velkého průměru byla jasně viditelná. Fotograf však neviděl na obzoru žádný předmět. Ten se objevil pouze na snímcích.

Podle materiálů o UFO, které jsme nahromadili, jsme napsali zvláštní zprávu, a po přiložení těchto snímků jsme poslali jednu kopii předsednictvu Akademie věd SSSR a druhou redakční radě Ogoňku. O 2 - 3 týdny později se v Pravdě, Izvestii, Komsomolské Pravdě a v jiných novinách objevily články slavných vědců, jeden po druhém s vyvracením údajů o vzhledu létajících talířů na sovětském nebi. Obdrželi jsme za články, se kterými jsme dokonce poslali i fotografie UFO, výtku od redakce. Reakce centrálních novin se zúžila na jedinou myšlenku -

neexistují žádná UFO. Očití svědkové se mýlí, považujíce za UFO vše, co se v přírodě nazývá optická iluze. Účinek takové optické iluze můžeme přirozeně vysvětlit.

Stále nechápu, proč se respektovaní vědci pustili do zřejmého podvodu na lidi? Kdo potřeboval tyto experimenty s pokusy ovlivnit veřejné povědomí lidí správným směrem? Pjotr Semenovič zjevně nevěděl, že všechna více či méně významná témata byla již v sovětské propagandě vyřešena. Pokud jde o "létající talíře", bylo to takto: je třeba napsat, že buržoazie v Americe vidí čert ví co, myslíme si, že v zemi vítězného socialismu nic nelétá a nemůže létat.

Dne 6. listopadu 1952 se na slavnostním zasedání v Moskvě u příležitosti 35. výročí říjnové revoluce M. G. Pervuchin, člen předsednictva ÚV KSSP, to vyjádřil takto:

„Obrovský propagandistický stroj amerických miliardářů uměle nafukuje vojenskou psychologii ... Výsledky jsou zřejmé. Mnoho Američanů ztratilo klid. Nyní se dívají na oblohu a někteří z nich začali vidět na obloze zvláštní předměty, připomínající obrovské létající talíře, pánve a zelené ohnivé koule. Americké noviny a časopisy většinou publikují příběhy všeho druhu, dle očitých svědků, kteří viděli tyhle podivné předměty a tvrdili, že jsou to ruské tajemné stroje nebo v extrémních případech i letadla poslaná z jiné planety, aby pozorovala, co se děje v Americe! Pamatuji si zde ruské lidové přísloví: Strach má velké oči!“

Následující den se tyto řádky objevily v novinách Pravda. Potřebný tón byl nastaven. Sovětský astronom Boris Kukarkin opakoval úředníkům: „Létající talíře jsou optická iluze z důvodu zřejmé vojenské psychózy, podněcované těmi, kteří chtějí válku, aby daňoví poplatníci přijali vyšší vojenský rozpočet.“

Zdroj: Edwards F., Flying Saucers – Serious Business. Lyle, 1966. p. 156.

Zvláště nechápavým to opět vysvětlili v časopisu Těchnika moloděži: bylo zapotřebí vytvořit mýtus o létajících talířích a odvrátit pozornost od skutečného nebezpečí, které představuje pro národy světa vojenská příprava imperialistických agresorů, budování vojenských jaderných a raketových základů, zkoušení nových typů zbraní hromadného ničení.“

Zdroj: Я сам не видел... //Техника – молодежи (М.). 1959. № 8. С. 34.

Cítíte výhružný tón? Sovětské lidi, kteří se rozhodli dát informaci, že viděli UFO, jsou v nejlepším případě automaticky umístěni do řad „distributorů pseudovědeckých výmyslů“, a v nejhorším případě jsou označeni za agenty „buržoazní mystifikace a podněcovatele válečné hysterie.“ Pro ty, kteří by se stále snažili upozornit na své pozorování vědce, byly předem připraveny standardní odpovědi. V nich byla UFO označena jako „experimenty prováděné za účelem měření hustoty atmosféry ve vysokých nadmořských výškách s vypuštěním sodného mraku.“

Zdroj: Зигель Ф. Наблюдения НЛО в СССР. Т. 1. М., 1968 (Рукопись).

V roce 1960 se kadeti vyšších vojenských funkcí na Leninově letecké škole jména J. V. Stalina, která se nacházela v Jejsku, obrátili na noviny ministerstva obrany Rudá hvězda.

„Žádáme o vysvětlení neobvyklého jevu,“ napsali jménem celé skupiny dva kadeti, Valerij Kozlov a Igor Barilin. „V srpnu 1960 jsme náhodně dvakrát pozorovali průchod nebeského tělesa, které 9. září ve 20.15 (moskevského času) opakovaně proletělo od západu na východ. Světlo bylo středně silné. Rychlost průchodu byla menší než rychlost satelitu. Doba průchodu byla 8 - 12 minut. Viz kopie dopisu:

Рис. 9. Курсанты послали свое письмо авиапочтой, чтобы оно дошло как можно быстрее

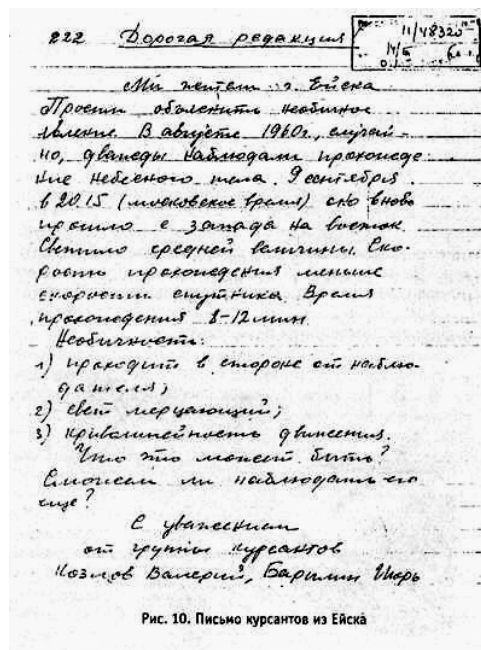

Рис. 10. Письмо курсантов из Ейска

Neobvyklé charakteristiky jevu: 1) letělo stranou od pozorovatele; 2) blikající světla; 3) křivočarý pohyb. Co to mohlo být? Můžeme to znovu sledovat?“

Redakce poslala dopis kadetů do Moskevského planetária, kde byly bez pochybností provedeny pokyny pro oklamání očitých svědků UFO. Soudrukům Kozlovovi a Barilínovi napsali, že toto je jeden z experimentů ku studiu horních vrstev atmosféry.

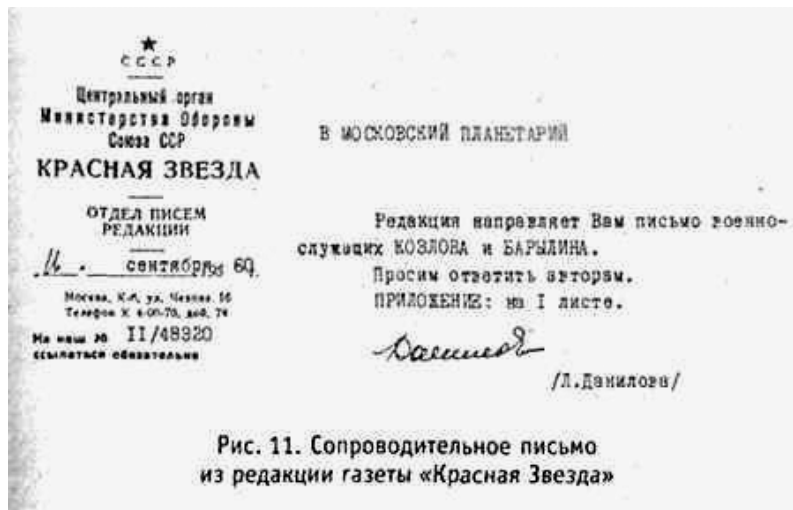

Рис. 11. Сопроводительное письмо из редакции газеты «Красная Звезда»

Doprovodný dopis z redakce.

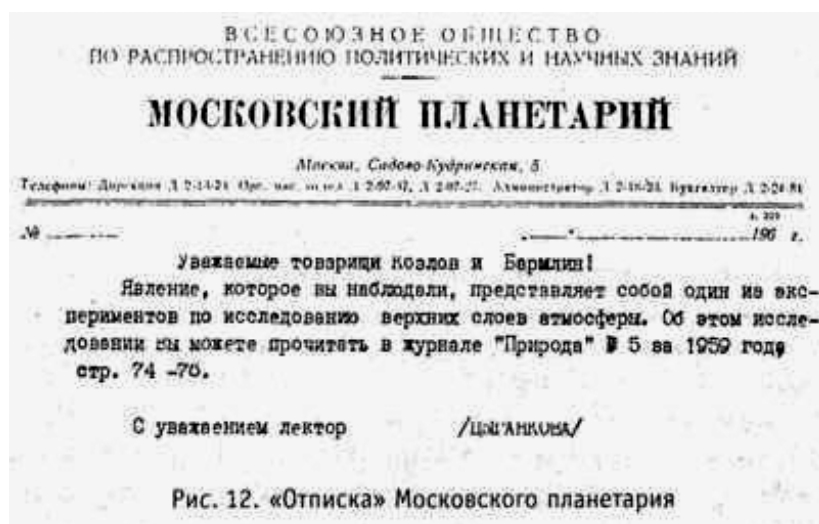

Рис. 12. «Отписка» Московского планетария

Оdpověď moskevského planetária.

Ačkoli se v novinách nic neříkalo o UFO, začala se z druhé strany ozývat cenzura. V padesátých letech začal přednášet o UFO Jurij Fomin, jeden z průkopníků ruské ufologie, přednášející na moskevském institutu technologie potravinářského průmyslu.

„V polovině padesátých let mi doporučili, abych

vystupoval prostřednictvím společnosti „Znalosti“ (v té době byla nazývána „Společnost pro šíření politických a vědeckých znalostí“), dělal jsem veřejné přednášky na kosmická témata v různých podnicích, projekčních kancelářích a dalších organizacích,“ vzpomíná Jurij Alexandrovič Fomin. V té době bylo toto téma velmi módní a dostalo velký politický význam ...“

V roce 1956 jsem v zahraničních časopisech narazil na zprávy o vzhledu UFO. V té době nebylo u nás o tom napsáno nic ... Začal jsem shromažďovat materiály o této problematice a zpracovávat je. Nakonec jsem se v mých přednáškách rozhodl zmínit problém UFO. Udělal jsem to velmi pečlivě. Začal jsem obvykle větou: „V zahraničním tisku říkají ...“ a pak jsem dal krátký přehled zahraničních zpráv. Na počátku jsem však neposkytl žádné kritické zhodnocení informací, pouze jsem uvedl, že se takové objevují.

„Moje přednášky byly velmi populární. Můj telefon byl zavalený požadavky na přednášky. Zpravidla mě žádali, aby se dozvěděli více o problému s UFO. V letech 1956-1960 jsem udělal v moskevských podnicích několik stovek podobných přednášek. Nejzajímavější bylo, že se na některých přednáškách se zúčastnili i očití svědkové UFO. Byli to nejen prostí občané, ale i odborníci, jako piloti, obsluha radarových stanic a další kompetentní jednotlivci, kteří pracovali v policejních složkách, vojenských organizacích apod. Ve většině případů svědci odmítali zveřejnit svá jména a funkce, a nemluvit o případech na veřejných přednáškách, ze strachu z reakce jejich nadřízených ...“

Zdroj: Фомин Ю. Автобиография // Аномалия (СПб.). 2005. №21-23.

Toto pokračovalo až do ledna 1961, kdy se Ústřední výbor KSSS rozhodl ukončit ideologicky nevhodné přednášky, a obecně všechny hovory o mimozemšťanech. Příkladná lekce pro ty, kteří stále měli důvěru v sovětskou vědu a informovali veřejně o jejich pozorováních, byla zveřejněna v hlavních sovětských novinách:

„Neexistuje jediný fakt, který by naznačoval, že nad námi létají záhadné hmotné předměty, které se nazývají „létající talíře“, řekl akademik L. A. Artsimovič. „Všechny řeči na toto téma, které byly v poslední době zveřejněny tiskem s širokou distribucí, mají stejný zdroj - nepravdivé a nevědecké informace obsažené ve zprávách, které v Moskvě rozšířily některé zcela nezodpovědné osoby. Tyto zprávy vyprávěly fantastické pohádky, vypůjčené hlavně z amerického tisku, vztahující se k období, kdy létající talíře byly hlavní senzací ve Spojených státech ...“

Dalším prvkem, který posílil zájem o UFO, byla fotografie objektu, která byla pořízena v jedné ze severních oblastí země.

Рис. 13. «Загадочный» снимок, сделанный в Тикси

Zajímavý snímek z Tiksi.

Jak ukázala laboratorní výzkum v ústavu Akademie věd SSSR, tato fotografie je také výsledkem optického efektu... Je třeba ukončit šíření těchto příběhů, bez ohledu na to, jak se mohou zdát fascinující ...

Zdroj: Арцимович Л. Миф о «летающих тарелках» // Правда (М.). 1961. 8 января.

Fotografie, kterou zveřejnil Lev Arcimovič, byla ta, kterou KGB zaslala Akademii věd SSSR. Zde akademik ani nemusel uvádět všechno: fotografie z Tiksi se opravdu ukázala jako optický efekt! Ale o přistání UFO a dalších, daleko hůře vysvětlitelných poznatcích se Arcimovič moudře rozhodl mlčet. Příběh nešťastného snímku byl v tentýž den převzat dalšími novinami. To byla sotva náhoda - společný redakční počín naznačuje na příkaz shora, utajit neověřené téma.

„Tohle se stalo v Tiksi 21. listopadu 1959 v 9 hod,“ řekl A. Mikirov, kandidát fyzikálních a matematických věd. Zaměstnanec polární stanice E. Murašov fotografoval meteorologickou stanicí ‚Stolb‘ a pořídil ji přístrojem ‚Start‘, s vysoce citlivým filmem (130 jednotek GOST). Protože byla velká tma, rychlost závěrky byla na čas jedna minuta. Po provedení prvního snímku se Murašov rozhodl záběr opakovat. Po vyvolání filmu našel Murašov na obou snímcích velmi zvláštní objekt neobvyklého tvaru. Vypadal jako kresba nějakého fantastického letadla a byl obklopen září.

Srovnání dvou snímků ukázalo, že se tajemný objekt pohybuje ve vesmíru a tento pohyb se odehrává od západu na východ. Murašov si sám při fotografování na obloze nevšiml ničeho neobvyklého. Vysvětlil to tím, že jeho pozornost byla zaměřena pouze na kameru. Snímky, které Murašov nazval fotografie „létajícího talíře“, se staly předmětem nespočetných rozhovorů a sporů. Mnozí začali tyto fotografie znovu tisknout a předávat je jako důkaz existence „létajících talířů.“

Na ploše meteorologické stanice byly vpravo dole poměrně jasné zdroje světla. Ať už se jednalo o reflektor nebo o lampu, je obtížné to z obrázku říct, a to není dobré. Světlo z těchto zdrojů, které dopadá na objektiv, bylo částečně rozptýleno a částečně odraženo. Odraz pocházel jak od čoček, tak z okrajů čoček. Vzhledem k tomu, že každá čočka je součástí koule a její okraj je kruhový, odražené světlo bylo jako rozbíhající se paprsek. Objektiv, který shromažďoval toto světlo, zachytil určité centrum odrazu. Vliv čoček a clony v objektivu, které jsou docela blízko k sobě, způsobil několik center odrazů, které vytvořily obraz létajícího talíře na snímku Murašova

...

Objektiv tedy zachytil obraz, který sám o sobě vytvořil. Přirozeně Murašov na meteoro-logické stanici nic neviděl, protože nebylo co vidět ...

Zdroj: Мукиров А. Есть ли «летающие тарелки»? // Комсомольская правда (М.). 1961. 8 января.

Ačkoli v článku Lva Arcimoviče nebyl uveden jediný konkrétní údaj, všichni dobře rozuměli, o čem to bylo. Fomin to vyjádřil nejlépe:

„Byl jsem naléhavě zavolán do stranické kanceláře institutu, ačkoli jsem nikdy nebyl komunista, ani člen Komsomolu, a začal nekompromisní rozbor a principiální odsouzení mé práce ... Brzy se podobný postup uskutečnil na Okresním výboru strany v Leningradu a v Moskvě, kde se shromáždili zástupci mnoha technických a vědeckých organizací okresu.

Bylo mi nabídnuto, abych před publikem přečetl přednášku o UFO, která pak měla být vyhodnocena jako úplný debakl. Ale nefungovalo to. Pozvání nepřišli s přesvědčením, že je to nesmysl a dokonce poznamenali, že vyjádřené myšlenky byly originální a zaslouží si další výzkum a podrobné diskuse.

Toto stanovisko rozčilovalo tajemníka okresního výboru, který schůzi uspořádal. Řekl, že účastníci neporozuměli, za jakým účelem byli pozváni na Okresní výbor strany, aby diskutovali o ostré výzvě ústředního stranického orgánu. Měli by rozzlobeně odsuzovat nevědecké názory a následně protikomunistické výroky, a nezkusit se hledat v nich nějaké racionální jádro.

Další událostí tohoto případu bylo moje vyloučení ze společnosti "Znalosti" na zvláštní městské schůzi předsednictva společnosti. Poté jsem byl pozván na městský výbor strany, kterého se zúčastnili dva novináři z novin Večerní Moskva. Po dlouhém výslechu a kontrole navrhli, abych do novin poslal dopis, jehož text mi napsali pozvaní novináři. Musel jsem jim říct jenom některé skutečnosti, aby článek vypadal věrohodně.

Ale odmítl jsem takovou nabídku. V důsledku toho se na konci ledna 1961 objevil drtivý článek ve Večerní Moskvě, který byl napsán bez mé pomoci a účasti. Jak jsem se dozvěděl později, byly tyto noviny zaslány do těch podniků, kde jsem předtím přednášel ...“

Zdroj: Еремин Ю. «Гости из космоса» (Об одном недобросовестном лекторе) // Вечерняя Москва. 1961. 28 января.

Nešťastný přednášející byl povolán na Ústřední výbor KSSS, kde přečetli zapsaný samizdatový záznam jedné z přednášek. „Pracovníci Ústředního výboru se snažili zjistit, zda mám něco společného s výrobou a distribucí samizdatu. Celá událost skončila zavoláním na Ministerstvo vysokého školství, kde se uskutečnil nepříjemný rozhovor, sdělil Fomin. Kromě toho došlo na ústavu ke změnám ve vedení katedry, ve které jsem pracoval, ale nikoliv ve vztahu k popsaným událostem. V důsledku toho se situace v ústavu zhoršila, a proto jsem ho na konci února 1961 opustil, podle svého přání. Po článku v novinách Pravda a dalších událostech jsem samozřejmě nedělal dále veřejné přednášky, ale pokračoval v práci na analýze shromážděných materiálů ...“

Zdroj: Edwards F. Flying Saucers – Serious Business. Lyle, 1966. P. 156.

„Měl jsem spoustu materiálů. K zámutku stranických vůdců se šedesátá léta ukázala jako velmi užitečná pro návštěvy UFO. Uvedu jen několik poznámek, k nimž došlo rok před masivním útokem novin na téma nepravdivé a nevědecké informace.“

Dne 27. ledna 1960 se objevila ‚ohnivá koule‘ nad litevským městem Kapsukas. Bylo to v úterý ráno o 7.20 hod. „Na cestě do práce se na jihovýchodní straně oblohy objevila jasná červená hvězda, která padala a stávala se jasnější,“ napsala A. Čuplena z observatoře ve Vilniusu. „Zdálo se, že poklesla poměrně nízko, téměř na úroveň budov, když se stala jasně červenou ohnivou koulí o velikosti fotbalového míče. Objekt pak změnil směr, obrátil se na severovýchod, začal se zvedat a postupně zmizel na obloze.“

V dubnu 1960 se jeden pilot setkal s UFO, ačkoli to bylo na zemi. Stalo se to ve městě Džankoj v Krymské oblasti, kolem 3:50 v noci. Vracel se z města na letiště, které se nachází asi 4 km daleko a spěchal na ranní let. Najednou uviděl ve vzduchu ve směru od letiště, asi 560 m daleko bílou kupoli, kterou nejprve mylně považoval za padák. Pak ho kupole zaujala, neboť visela nehybně na jednom místě. Pilot šel rychleji do lesa, protože ztratil z dohledu předmět za stromy.

Když vylezl na kopec a začal chodit po okraji lesa, uviděl, že objekt je ve tvaru koule, nikoliv kupole. Ve výšce 3 - 5 m nad zemí visela koule o průměru 15 - 20 m a na zemi se objevila jasnější záře. Koule svítila matným, měkkým, bílým světlem. Vzdálenost k ní byla v tom okamžiku asi 700 - 800 m.

Ačkoli spěchal, najednou cítil, že nemůže jít dál - úplně ztratil kontrolu nad svým tělem, jako by ho neměl, pracovala pouze jeho mysl. Podle jeho slov prožíval „úzkostný a hrozný stav“. Uvědomoval si pouze, že leží na zemi. Jak se položil, si nepamatoval – ztratil vědomí...

Potom přišel k sobě. Vstal, rozhlédl se a všechno bylo v pořádku, nic ho nebolelo, vědomí fungovalo dobře. Pak znovu viděl tu kouli, která tam tiše visela a nic nedělala. Pak se koule začala pohybovat od svědka pod úhlem 120 stupňů a pomalu se zvedala. Když bylo UFO ve výšce asi 50 m od země, vmžiku nabralo obrovskou rychlost, změnilo se na bod a zmizelo. Potom ztratil vědomí. Vzbudil se tvář dolů, pár metrů od okraje lesa, v uších mu ze všeho co zažil zvonilo. Všechno se okamžitě stalo normální, tak se váhavě zvedl a odešel. Prohlédnout si místo, kde objekt visel, mohl až po večeři, když měl volno. Na tom místě byla tráva zválená a uschlá - vypadala, jako na podzim, ačkoli všude kolem byla svěží jarní a zelená. Necítil žádné škodlivé následky tohoto setkání, tak pokračoval v létání jako dříve.

„V létě roku 1960 jsem navštívil svoji babičku v obci Lazarevskoje poblíž Soči,“ říká Jevgenij Ščerba z Voroněže. Jednou jsem v deset hodin večer byl na dvorku u domku a všiml jsem si na obloze objektu ve tvaru červené koule, zářící jako žárovka v lampě. Koule se pohybovala ve výšce asi 300 m východním směrem a měla průměr asi 80 m. Během letu vydávala koule sotva slyšitelný šum, podobný tomu, jaký doprovází elektrostatické efekty.

Ptal jsem se babičky, aby mi vysvětlila, co jsem viděl. Odpověděla, že je to pravděpodobně jeden ze sputníků, jaké zde často pozorovala. Podle ní mají někdy tvar talíře a mohou nejen létat, ale i stát nehybně na nebi. Satelit tvaru talíře! Toto naivní vysvětlení však nebylo horší než „sodíkový mrak“ podle astronomů ...

„V roce 1960 jsem pracoval v továrně ‚Vítězství‘ v odd. č. 3 a obvykle jsem chodil do práce pěšky,“ vypráví dnes T. Semenov z Vladikavkazu. „Brzy ráno v létě, jsem jako obvykle šel do práce a díval jsem se na oblohu v naději, že vidím družici se psem Lajkou, protože to byla tenkrát veliká událost. Když jsem se přiblížil na křižovatku ulic Markova a Čkalova, uviděl jsem na obloze jasnou hvězdu, která se pohybovala přesně ze severu na jih. Šlo tam několik dalších lidí, očividně po noční směně. Nemohl jsem odolat a zakřičel: ‚Satelit!‘ Lidé zvedli hlavu a také ho sledovali.

Najednou se stalo něco nečekaného. Létající satelit se těsně nad námi zastavil a vznášel se na obloze jako obyčejná hvězda. Byl jsem z toho zmatený. Koneckonců, vždyť satelit nemůže zastavit, stejně tak ani meteorit nebo letadlo, navíc to nevypadalo jako letadlo. Tato ‚hvězda‘ stála dále na místě. Po vyčkávání 8 - 10 minut jsem pokračoval v chůzi, podíval se na tu podivnou ‚hvězdu‘ a znovu jsem uviděl zázrak. Hvězda letěla, ale ne na jih, ale na druhou stranu na východ, pak se začala vertikálně pohybovat vzhůru, až zmizela...“

Byla to doba, kdy takové zprávy bylo zakázáno tisknout, docházelo k jejich dementi, které konstatovalo, že to jsou všechno výmysly. Ale já jsem tomu nevěřil, protože jsem viděl ten zázrak svými vlastníma očima ...“

Zdroj: Семенов Т. Миф? Заблуждение? Не думаю! // Социалистическая Осетия (Владикавказ). 1990. 7 января.

Stejného léta, A. B. Šejnin, vedoucí modelářské laboratoře Gipronikelova institutu, byl na služební cestě ve vesnici Kadamžoj poblíž Fergany.

„Bylo asi 11:00 hod. když jsem odešel z továrny a šel ven. Moji pozornost přitahoval světelný objekt, který se blížil z údolí Fergany. Po několika kilometrech se přede mnou zastavil a dosáhl velikosti asi poloviny Měsíce. Byl jasně viditelný, měl typický kovový lesk. Předmět připomínal disk se dvěma tyčemi, jako antény. Vypadalo to, že tyče byly vyrobeny ze stříbrného kovu, jejich konce byly matné. Najednou, doslova za 1 - 2 sekundy, obrysy objektu ztratily ostrost, rozmazaly se a tento mlhavý objekt náhle zmizel.“

Zdroj: Зигель Ф. Наблюдения НЛО в СССР. Т. 2. М., 1975 (Рукопись).

Případ na jezeře Korb.

Vlna pozorování UFO v těchto letech byla korunována bezprecedentní událostí. Na jaře roku 1961 přistávající objekt zachytil obrovský kus břehu a sesunul část půdy do nádrže, kterou místní obyvatelé nazývají jezero Korb. Toto je neoficiální název, ve skutečnosti je Korbské jezero bezvýznamnou částí Oněžského jezera. Kdysi tam byla zapadlá vesnička Entino, ale lidé ji opustili, teď tam zůstalo jen pár zchátralých domků u vody.

V 9 hodin dopoledne, 27. dubna 1961, kráčel po břehu jezera lesník V. Borskij, který trávil noci asi 7 km od jezera. Dne 28. dubna ráno se vracel zpět na toto místo. Když prošel kolem stejného břehu, kde šel včera, Borskij najednou uviděl obrovskou čerstvě vyhloubenou jámu, která tam včera nebyla. Délka jámy byla asi 27 m, její šířka asi 15 m a její hloubka asi 3 m. Jeden konec jámy se téměř dotýkal vody a v jejím prodloužení byl obrovský otvor, vyražený do ledu na jezeře.

Borskij se strnule díval na scénu incidentu a spěchal, aby o tom všechny informoval. Šel celý den k nejbližší hájovně, a odtud v noci až do města, odkud bylo možné poslat telegram do okresního střediska.

O týden později, 2. května, přijela z Leningradu skupina vojenských a civilních specialistů. Nejprve se experti rozhodli, že se v tajze nastala nepochopitelná exploze, proto bylo cílem skupiny určit její příčiny a povahu. Mezi těmi, kteří přišli k jezeru Korb, byli zejména: agent KGB s charakteristickým příjmením Stukov, ženisté a budoucí vojenský novinář Viktor Ivanovič Děmidov. Více než jednou, jsem v této době popsal tyto události, poněkud měnil jména postav (ve své prezentaci jsem například jméno Borskij změnil na Brodský).

„Viděli jsme velkou dutinu, pohřbenou v obrovské díře v ledu. V ní byly řídce roztrhané kusy ledu. Dále byl led hladký ... Sestoupil jsem dolů do jámy, neviděl jsem ani pramen, ani vodu. Nic, co by vzbudilo pozornost. Přístup k vodní nádrži byl značně úzký. Samotná voda nesla stopy dopadu něčeho těžkého; drny zde byly rozptýleny po stranách, dno bylo poněkud vyhlazeno. Na jezeře byl led hladký, nebyly tam žádné praskliny, žádná zemina na něm. Hmm, byla vyhozena... Možná začít s tímhle? V zásadě by taková exploze mohla být výbuchem ... Ale kde jsou jeho pozůstatky?“

Potápěč Alexandr Tichonov sestoupil na dno jámy, ale nenašel žádné fragmenty z dopadu tělesa nebo rakety. „Dno poblíž jámy,“ řekl, „je pokryté vyhozenou zeminou, hrudkami zmrzlé drtě. Je zřejmé, proč v jámě v ledu je málo plavajícího ledu! Jen se potopil dolů. Rychlost katastrofy nedovolila, aby se led rozptýlil po povrchu. Celá hmota vyhozené země leží v poměrně úzkém a dlouhém úseku. Vpravo a nalevo od ní je dno čisté a rovné.“

Zdroj: Демидов В. Мы уходим последними. М.: Молодая гвардия, 1967.

Ve spodní části jámy byla 20 metrů dlouhá stezka zakončená hliněným valem o výšce 1,5 m. Jako by se nějaký předmět tvaru roury pohyboval podél dna, tlačil před sebou zeminu, pak se zastavil a vzlétl nahoru. Za okrajem díry v ledu zůstalo normální čisté dno. Když stoupal potápěč na hladinu, převrátil náhodně jednu z plovoucích ker. To vzbudilo úžas všech přítomných, když uviděli, že obrácený kus ledu byl ve spodní části, do polovinu tloušťky zbarven jasnou smaragdově zelenou barvou. Ženisté převrátili několik plovoucích ker, a všechny měly stejnou, jasnou smaragdově zelenou barvu.

Obrátili kousek ledu z nedotčené oblasti, byl to obyčejný led, normální barvy. Když byl zelený led (i když byl již v rozpuštěném stavu) dodán do laboratoře, experti, kteří prováděli chemickou analýzu, dospěli k závěru: „Prvky zjištěné v roztaveném ledu neposkytují možnost vysvětlit zelenou barvu, uváděnou členy expedice“. Ale koneckonců - všichni členové expedice viděli toto zbarvení na vlastní oči!

Podle potápěčů bylo množství zeminy nalezené na dně jezera, menší než množství, které mohlo být vyhozeno z jámy. A kolem díry v ledu, na dně a na ledě kolem nebyla žádná půda, ani kolem jámy ..., „Odhadovali jsme, že se s kolosální rychlostí jakási věc zaryla do země, sebrala z břehu zhruba tisíc m³ zmrzlé země, pohybovala se po dně asi 20 m, proletěla do hloubky 5 m, a pak vertikálně vzletěla k obloze ... Mohlo se to stát jenom tímto způsobem,“ napsal Děmidov. „Jinak by to těleso na velké ploše rozbilo led v jezeře a zanechalo na něm stopy ... Ale okraj ledu je naprosto čistý! Ne, bylo to něco, co není vůbec jasné.“

Zdroj: Демидов В. Тайна глухого озера // На страже Родины (СПб.). 1964. 27 ноября.

Ženisté měli s sebou na průzkum detektor kovů. Zjistili, že v jámě, vedle ní a pod vodou se ukazatel pohyboval častěji než v okolí, ale i když kopali nebo prosívali zeminu rukama, tak nenašli ani ty nejmenší kovové částičky. Teprve později se ukázalo, že kuličky plovoucí na vodě jsou složeny z nějaké kovové slitiny!

Zplnomocněnec okresního policejního oddělení zjistil, že v noci z 27. na 28. dubna žádný z obyvatel nedaleké vesnice nic neviděl ani neslyšel. Mnozí ale tvrdili, že dva dny po této události, od 2 do 4 hodin ráno, byl z jezera slyšet silný přerušovaný hluk, podobný hukotu zkoušených leteckých motorů. „Přestalo to,“ řekla jedna z obyvatel vesnice, „ale pak znovu začalo...“.

Armáda, která studovala všechny shromážděné materiály, sestavila zprávu o výsledcích kontroly místa pádu neznámého objektu. Tento jedinečný dokument byl citován v rukopisu F. J. Zigela, který však vynechal všechna jména a přesné místo incidentu: „Místo pádu je severní pobřeží ... 40 metrů od budov bývalé vesnice. Na tomto místě je strmý břeh, se sklonem asi 60 stupňů. Bod dopadu objektu se nacházel asi 10 – 12 m od břehu. V době inspekce bylo jezero pokryto monolitickým ledem o tloušťce 40 cm. Hloubka vody v místě dopadu na odlomené hraně ledu byla od 0,1 do 5 m. Objekt byl větší než 1,2 m v průměru.

V důsledku pádu objektu byl poničen břeh, které má geometricky nepravidelný tvar s hrubými okraji ... Dno jámy je mělké, ploché se sklonem 10 stupňů. Na výstupu k okraji vody a za ním jsou rozpoznatelné dva nasypané pásy do vzdáleností 5,5 m. Na pravém (západním) okraji jámy je slabě rozlišitelný vyhloubený pás, který vede ke spodní části jezera a má tvar kužele s největší šířkou 40 cm, na dně jezera ústí do plochého, hlubokého pásu o šířce 20 cm. Na dně jámy nebyly nalezeny žádné stopy pravidelného tvaru.

Výhoz půdy a také kráter mimo okraj jámy nejsou patrné. Velké množství půdy se nachází na dně otvoru v ledu ... Neexistují žádné vyhozené kusy půdy nebo praskliny za hranou ledu. Teplotní účinky na místě dopadu objektu nebyly zjištěny. K dispozici jsou v nejhlubším místě koryta kameny a břidlicové dlaždice, které se při nárazu rozkládají na samostatné destičky. Kameny mimo jámu a na jejím okraji nemají takové vlastnosti. Nebyly zde nalezeny žádné kameny s roztavenými hranami ...

Některé kusy ledu v díře získaly intenzivní zelenou barvu (například od oxidu chrómu). Zbarvení bylo rovnoměrné, přímočaré. V jednom kusu ledu z pásu nezbarvené části, byla

pozorována duhová zbarvení s poloměrem až 2 cm. Na tomto místě nebyly viditelné trhliny v ledu. Při roztavení ledu se zelená barva vysrážela jako vločky podlouhlého tvaru.

Kvalitativní a chemická analýza tohoto vzorku, kterou provádělo Oddělení analytické chemie Leningradského technologického institutu, jména Leninského sovětu ukázala, že ve vodě filtrované z roztoku bylo nalezeno malé množství křemíku, hořčíku, železa, hliníku, sodíku, vápníku, bária a boru. V minerální sraženině po kalcinaci kyselého extraktu, byly jako hlavní prvky nalezeny křemík, hořčík, titan a sodík. Jako nečistoty byly zjištěny vápník, hliník a železo. Sraženina měla kovový lesk. Ve vodě a v sedimentech bylo nalezeno mnoho organických látek neznámého složení. Chemická analýza jednotného zbarvení ledu nepřinesla vysvětlení ...

Podél okraje vody a v ní se objevily plovoucí zrnka černé barvy, pravidelného geometric-kého tvaru, obklopené pěnou. Při zkoumání pod mikroskopem byl vidět charakteristický kovový lesk, uvnitř byly duté, křehké a dobře roztíratelné. Při kalcinaci měnily barvu bez změny tvaru, byly extrémně odolné vůči kyselinám. Při zkoumání v infračerveném spektru v nich nebyly zjištěny organické látky. Podle závěru odborníků byly kuličky zřejmě považovány za formace umělého původu ...

Všechny vzorky byly testovány na přítomnost radioaktivních nebo toxických látek. Ve vzorcích nebyly nalezeny žádné takové specifické látky.

Zdroj: Мукиров А. Есть ли «летающие тарелки»? // Комсомольская правда (М.). 1961. 8 января.

O tři roky později, Viktor Děmidov krátce promluvil o tom, co se stalo, v novinách Leningradské vojenské oblasti "Na stráž pro vlast", aniž by se zmínil o přesném místě nebo jménech očitých svědků. Teprve když to udělal, uvedl Viktor podrobný popis incidentu ve své knize: „Odešli jsme jako poslední.“

O mnoho let později si vzpomněl: „Samozřejmě se to do publikace nedostalo (místo, jména atd.). Velcí šéfové nás poslali k jezeru, postarali se o ‚orgány‘... Rychle nám pomohli dostat se do renomované laboratoře se specialisty na meteority, koule, blesky, sesuvy půdy, jeskyně a všechny druhy tajných záležitostí ... a nikdo neřekl – je to tohle nebo ono. Lékaři (vedl je příslušný člen Akademie věd SSSR, V. B. Aleškovskij) obecně napsali, že prvky stanovené v roztaveném ledu nemohou způsobit zelenou barvu, kterou uvedli členové expedice ... O kuličkách z kovu uvedli, že jsou ze vzácných kovů, jsou kyselinovzdorné, odolné vůči teplu a ... zřejmě nejsou přírodního původu...“

Dovolte, abych se zeptal. A jakého tedy jsou? Profesor Aleškovskij dbal na to, aby to neurčil, ale řekl mi důvěrně – neviděl jsem takovou kombinaci prvků a nedokážu si představit technologii, která by je dokázala vytvořit ... Armáda v tomto případě nepřispěla s ničím. Když slavný letecký generál, P. I. Kožedub, jak se říká, jednoduše hodil vysvětlení na své piloty, (bylo to v mé přítomnosti, podezírám je, že se na to vykašlali), v našem ústředí se na to vykašlali. Zpráva, kterou jsem vypracoval, také nikam neodešla.

Nemělo to nic společného s oficiálními vědeckými kruhy. Dokonce ani kosmonaut G. S. Titov nedokázal vzbudit zájem o tento incident na jezeře Korb. Jak mi kdysi řekl místo-předseda Akademie věd M. Lavrentěv: „Nikdo se nezabýval podezřelými dírami - všichni vědci byli zaměřeni na svou úzkou oblast bádání... Tolik slavných senzačních zpráv o UFO tak skončilo...“

Dne 8. srpna 1970 pobýval na jezeře Korb ufolog Jurij M. Rajtorovskij. „Dostal jsem se k jezeru na dovolené. Severní břeh bylo stejně jako předtím bez stromů a vzácně i keřů a díra byla zarostlá bohatou, hojnou vegetací, dokonce zde rostly i tři stromy (olše s průměrem kmene 5-6 cm). Aby nedošlo ke zmizení jámy, byly stromy ořezány ... Podél středové linie jámy směrem do vody ve vzdálenosti asi 1 m od okraje, byly odebrány vzorky půdy. Vzorky byly vyhrabány ve vrstvách o tloušťce 5 - 7 cm, až do hloubky 20 - 25 cm. V první vrstvě byly nalezeny 2 - 3 kuličky a jejich počet se začal dramaticky zvyšovat, takže se shromáždilo celkem asi 200 - 250

kusů. Měly tmavou barvu s fialovým odstínem, byly náchylné k rozpadu a měly uvnitř dutiny. Při zkoumání zlomků pod mikroskopem byla pozorována jejich krystalická struktura ...“

Zdroj: Райторовский Ю. Сообщения о Корб-озере. Рукописи. 1979, 1983.

V roce 1978 vypracoval Rajtorovskij zprávu pro seminář v Akademii věd SSSR, po níž odjela expedice vedená E. Gorškovem, kandidátem fyzikálních a matematických věd. Na ní se podílel už postarší Viktor Děmidov.

„Co jsme tam našli? Díra byla opět zarostlá stromy - olšemi a břízami, ačkoli v blízkosti nikde nerostly,“ pokračuje Jurij. V jámě jsme napočítali asi 400 stromků o průměru kmene 3 - 5 cm. Ve vzdálenosti 100 m podél pobřeží byly staré základy nějaké budovy z předválečných let. Nebyly zarostlé trávou, tady však byl les dřevin od okraje k okraji jámy, ale ani jeden strom nad okrajem jámy, na pobřežním svahu ...Všechno bylo vyfotografováno, stromy byly vykáceny. Detektory kovů nenašly nic, magnetometr poskytl na jednom místě silné výchyly, ale nebyl čas na zhotovení nákresu. Magnetem jsme shromáždili množství malých částic.“

Ve stejném roce se expedice opakovala, ale trvala jen jeden den. Třetí expedice v dubnu 1979 již pracovala s magnetometrem na ledu a elektrickým průzkumným zařízením, když jsme v ledu udělali na 300 děr, ale nezjistili žádné anomálie. Získali jsme mnoho vzorků půdy, ale výsledky nejsou k dispozici. Radioaktivita nebyla vyšší než na pozadí.

V roce 1982 byla stanovena anomálie biolokací z povrchu vody, která se rozkládala až na protilehlý břeh, pod úhlem 30 stupňů od středové osy jámy. Vzhledem k tomu, že dno jezera je pokryto mnohametrovým bahnem, nebylo možné zjistit povahu anomálie dole, pomocí dostupných prostředků.

„Předpokládaný jev je naprosto neuvěřitelný, ale jenom tak lze vysvětlit fakta,“ řekl Jurij Rajtorovskij. Někaké těleso vstoupilo do zemské atmosféry, zasáhlo pobřeží, ponořilo se pod hladinu a pak odletělo. Předpokládejme, že UFO mělo poruchu a prováděly se svařovací práce pod vodou. Pak jsou kuličky stopy po svařování a zelená barva ledu vespod byla způsobena ultrafialovým zářením. To vše se děje i nyní, při našich svařovacích pracích. Po provedení potřebných oprav za 1 - 2 dny UFO, které pevně uvízlo v bahně na dně, provedlo několik pokusů o vyproštění při nízkém výkonu svých motorů (obyvatelé vesnice slyšeli z jezera v noci hluk), pak dalo silný impuls v tahu, uniklo ze zajetí, odletělo a zanechalo na památku jámu, brázdy a barevný led. Když sem dorazila komise, samozřejmě už nemohla nic najít...“

Zdroj: Зигель Ф. Наблюдения НЛО в СССР. Т. 2. М., 1975 (Рукопись).

Dne 6. října 1993 navštívil místo obyvatel Petrohradu N. Kalašnikov. Poznamenal, že se za posledních 30 let jáma poněkud změnila, zvětšila se, okraje se vyhladily a byly zcela zarostlé trávou. „Když jsme ryli ženíjní lopatkou na konci výkopu a nenašli jsme nic zajímavého, ale začali jsme tohle místo fotografovat z různých míst,“ píše. „Zatímco můj přítel hledal nejlepší expozici pro snímání, znovu jsem sešel dolů a rozhlížel se kolem místa, kam objekt dopadl... Všiml jsem si, že i na začátku října byla tráva v jámě stále jasně zelená a šťavnatá, na rozdíl od té, jaká rostla v lese ...“

Chystal jsem se vylézt nahoru, když jsem najednou spatřil nějaký bílý předmět v zemině, kterou jsme vykopali. Přišel jsem blíž a když jsem se sehnul, myslel jsem, že to je obyčejný kámen. Rýpl jsem do něho nohou. Nepohnul se. Kopl jsem silněji - žádný výsledek. Vyběhl jsem nahoru pro lopatku, vrátil se za několik vteřin a rychle jsem začal kopat kolem kamene. Ukázalo se, že je to téměř čtvercová deska, která sahá vertikálně dolů asi na 30 cm. Vytáhl jsem ji na boží světlo, vyčistil od země a omyl ji ve vodě. Když jsem se na ni podíval, zalapal jsem po dechu. Byla to poměrně masivní deska o rozměrech 20 x 30 cm a tloušťce 3 až 4 cm. Na jedné straně byla skoro celá hladká, ale na druhé ... Na druhé straně to připomínalo valchu, jen vroubky byly mnohem širší a vyšší.

První věc, která mi přišla na mysl, že je to úlomek, který se s největší pravděpodobností odlomil od ještě větší desky. Zřejmě prošel velkými změnami teploty a tlaku. Pravděpodobně byl měkký povrch kamene na povrchu na jedné straně roztaven a vytekl, nakonec zůstal ztuhlý kámen, jako čedič (nejsem geolog) ...“

Zroj: Калашиников Н. Там, где взорвался НЛО // НЛО (приложение к газете «На страже Родины», СПб.). 1997. № 8-9.

Nikolaj Kalašnikov pěstoval doma ženšen a pomocí půdy z jámy získal úžasné výsledky. Ženšen vyrostl jako po drogách, daleko rychleji, než když byl vysazen v obyčejné půdě. Pomocí tohoto "mimozemského léku" se Nikolajovi podařilo vypěstovat rekordní exempláře!

Přelet záhadných „bolidů“.

Na tento den budou po celý život vzpomínat tisíce lidí na Ukrajině a v jižním Rusku, kdy se na obloze objevila skupina tajemných těles. Pomalu, nespíchající, přepluli po obloze a udivovali svědky svou velikostí. Mnoho lidí čekalo výbuch nebo pád, ale objekty nesplnily toto jejich očekávání.

Amatérský astronom Jurij Dubrovskij si uschoval svůj záznam o pozorováních za rok 1963. Bylo tam napsáno: „Dne 30. října, mezi 18:30 až 19:30, moskevského času, letěla skupina svítících těles, zjevně ohnivých koulí, ze západu na jih a všechny zářily jasným, stříbřitě bílým světlem. Za pomoci dalekohledu bylo za nimi vidět červené světlo, jako by hořely. Když se blížili k jižní části oblohy, začaly se zmenšovat v průměru a postupně klesat. Výška skupiny nad obzorem byla 10 - 25 stupňů, průměr každého objektu byl asi 1/2 - 2/3 průměru Měsíce.“

Kresba ze záznamů pozorování amatérského astronoma Dubrovského z roku 1963

O několik dní později promluvili o tom v televizi nějací vědci a odpověděli na otázky o tomto nebeském jevu. Nezpochybnili, že by mimozemšťané mohli létat po obloze! Jurij napsal ve svém záznamu následující řádky:

„30. října byl zaznamenán proud světelných těles. Vědci, kteří shromáždili údaje o tomto proudu říkají, že šlo o nějaká umělá tělesa vyrobená lidmi nebo jinými inteligentními bytostmi. Možná jsou to zbytky startů raket, možná k nám inteligentní bytosti posílají létající stroje. Vědci vypočítali, že tato nebeská tělesa se pohybovala směrem k Aralskému moři. Možná, že do něho spadla. Jaké objekty to byly, zatím určitě nevíme.“

Příběhy Dubrovského a dalších lidí, kteří viděli něco takového, mi nepřipadaly jako příliš zajímavé, dokud jsem nenarazil na zápis ufologa Arvida Mordvina – Šcodra, z 21. ledna 1983, v Geografické společnosti. Když byl Arvid Igorevič v Kyjevě, zaslechl projev jiného ufologa, kandidáta věd Rostislava Furduje na téma „Předběžné zpracování materiálů z pozorování anomálních jevů ze 30. října 1963 v evropské části SSSR“. Náhodou dostal do rukou archivní zprávy o této události:

„Na obrovském území pobaltských států a v některých oblastech Běloruska a Ukrajiny se 30. října objevilo na obloze množství UFO. Tak to bylo hlášeno novinami, televizí i rozhlasem.

Úředník z Akademie věd ukrajinské SSR mluvil v televizi, a vyzval k zasílání zpráv očitých svědků. Po úředním vyšetřování bylo zjištěno, že tato událost nemohla být zařazena k něčemu dosud známému, takže byl vydán rozkaz ke zničení archivu záznamů, ale jeden soudruh ho uschoval doma ...“

Jen v samotném Kyjevě bylo 96 zpráv. Bylo tam i masové pozorování, například na stadionu (kde byl fotbalový zápas) ... Svědkové popsali to, co viděli různými způsoby ... Zprávy mluví o pozorování doutníků, válců, z nichž mnoho mělo světelné zdroje. Někteří to považovali za obří rakety, které měly jasná obrysová světla. 8 % lidí bylo přesvědčeno, že viděli letadla, ale bez křídel, jako jsou rakety. Viděli i nějaká okénka, různé nástavby, světlomety a když byly objekty pozorovány dalekohledy, i jakési lidské bytosti. Viz obrázek:

Podle většiny pozorovatelů všechny tyto objekty letěly po obloze nad Kyjevem nízkou rychlostí, asi 40 - 50 km/h, byly pozorovány několik minut, pak zmizely a zmenšily se, aniž by přešly za horizont. Doba pozorování se pohybovala od 2 sekund do 2 minut. Je také zpráva o pozorování v délce 4 minut. Zjevně to vysvětluje pozorovací možnosti, jaké má člověk v podmínkách města, kde je obloha pro výhled omezena kamennými budovami ...

Mým dalším krokem byla návštěva knihovny. Co napsali noviny o takové tajemné události? Dne 1. listopadu 1963 napsala Pravda Ukrajiny poznámku, ve které se objevilo jen pár slov o samotném fenoménu a o celé řadě různých vysvětlení:

„Ve středu byli občané Kyjeva svědkem neobvyklého přírodního fenoménu. Večerní obloha nad městem byla osvětlena jasným světelným objektem neobvyklé velikosti a vzhledu. Těleso, které zanechalo tuto stopu, se rychle přesunulo po obloze a pak se zřejmě rozpadlo – souvislý objekt se rozpadl na několik téměř paralelně se pohybujících částí, které postupně vybledly.

Korespondent listu ‚Pravda Ukrajiny‘ se včera obrátil na observatoř Akademie věd ukrajinské SSR. Zde řekl její ředitel, zodpovědný člen Akademie věd ukrajinské SSR, E. P. Fedorov:

„Podobný fenomén byl pozorován nejen v Kyjevě, ale také v jeho blízkém okolí, a také jsme hodnotili zprávy, které nám přišly z Rostova na Donu a z Rigy, neboť se tato pozorování shodovala jak časově, tak i popisem povahy tohoto jevu. Je stále obtížné přesně říci, co se stalo na obloze. Nyní vědci porovnávají data a pečlivě je studují. Předpokládáme, že to byl velký meteorit, který se rozpadl v horní atmosféře.“

Toto stanovisko potvrzuje známý ukrajinský astronom, doktor fyzikálních a matematických věd, profesor S. K. Vsechvatskij:

„Podle prvních dojmů očitých svědků lze usoudit, že tento ‚průvod‘ objektů, velikosti automobilů, proletěl v nadmořské výšce kolem 200 - 300 km. Tento fenomén je vzácný, (byl pozorován ve 30. letech) a má velkou vědeckou hodnotu. Nyní je důležité, aby vysvětlení vědců bylo správné. Očití svědci jim v tom mohou pomoci ...“

Zdroj: Необычное явление // Правда Украины (Киев). 1963. 1 ноября.

O dva týdny později noviny "Vodní doprava" zveřejnily svůj článek: „Dne 30. října, kolem 19. hodin večer, byli pracovníci námořních opravářských a lodních staveb v Kyjevě, přístavní dělníci a posádky mnoha lodí, svědkem úžasného přírodního fenoménu: večerní obloha nad Dněprem byla pokryta obrovským světelným průvodem, který se pak rozdělil do mnoha oranžových, modrých, fialových, růžových, žlutých a červených pruhů - jako by se duha rozptýlila do několika pohybujících se částí. Všechno tohle bezprecedentní květenství rychle vyrazilo na jihozápad ...“

Zdroj: Стразов К. «Семья» болидов над рекой // Водный транспорт (М.). 1963. 12 ноября.

To bylo všechno - reportér poté zopakoval prohlášení E. P. Fedorova a S. K. Vsechvjat-ského z Pravdy Ukrajiny, aniž by se odkazoval na noviny z Kyjeva. Noviny "Večerní Kijev" reagovaly na incident takto: „30. října byli mnozí obyvatelé Kyjeva svědky vzácného jevu. Na obloze se objevil zajímavý objekt, který se pohyboval ze západu na východ. Objekt měl složitou strukturu: červené těleso s malým ocasem. Za ním, po stejné trajektorii, letělo více než 10 světelných objektů. Každý z nich měl velký ocas. Uprostřed shluku byla jasná koncentrovaná zelenkavá barva, která měla nejdelší ocas. Let mimořádně zajímavého objektu se konal ve velké nadmořské výšce.“

Mnozí z těch, kteří tento fenomén pozorovali, apelovali na redakci s žádostí o vysvětlení. Náš korespondent požádal V. Konopleva, vedoucího výzkumného pracovníka Akademie věd ukrajinské SSR, aby komentoval tento jev:

„Přelet neznámého tělesa, byl pozorován v Kyjevě a okolí. Zatím není možné říci, jaká je povaha tohoto jevu. Pravděpodobně jsme pozorovali přelet meteorického roje, který se rozpadl na jednotlivé části v horních vrstvách zemské atmosféry. Dnes je známo, že tento objekt byl také pozorován v Minsku a Rostově na Donu ...“

Zdroj: Підкісне явище // Вечірній Київ. 1963. 1 ноября.

V místní publikaci "Radijskoj Žitomir" byla pouze otištěna poznámka, kterou jste právě četli. Editoři změnili jen jedno slovo: "mnoho Kyjevanů" bylo nahrazeno "mnoha obyvatel Žitomiru."

Zdroj: Підкісне явище // Радянська Житомирщина (Житомир). 1963. 3 ноября.

Nyní bylo nutné pouze studovat dopisy očitých svědků, shromážděných v roce 1963 nebo zprávu o této záležitosti, o níž mluvil Arvid Igorevič. Snažil jsem se kontaktovat autory a díky ufologům z Charkova jsem brzy zjistil adresu Rostislava Furduiho. Bohužel, nemohl mi pomoci, neboť archiv Kyjevské komise po A. I. se již dávno ztratil.

Kopie zprávy byly zaslány V. S. Trojickému v Gorkách, L. M. Gindilisovi v Moskvě a A. I. Mordvin-Ščodrovi do Leningradu. Zdálo se to jako jednodušší způsob, než jezdit k Arvinu Igorevičovi, který ještě žije v Petrohradě, ale nestalo se nic! Bývalý vědecký tajemník Komise pro anomální jevy je nyní vážně nemocný a má problémy s mluvením. Během našeho setkání v Geografické společnosti potvrdil přikývnutím hlavy, že má tu zprávu, ale nesetkala se u něho s žádným nadšením.

Pouze o šest měsíců později, jsem jednou v Moskvě najednou našel dvě kopie zprávy - té, která byla poslána Lvovi Mironovičovi Gindilisovi a tu, která po smrti Vsevoloda Trojického změnila majitele. Jedna kopie zprávy byla bezpečně doručena na nejbližší kopírku.

Zdroj: Лимонова С, Фурдуй Р. Наблюдения аномальных явлений 30 октября 1963 года на территории европейской части СССР. Массив первичных сообщений. К., 1982. (Рукопись).

Jediný dopis z Pobaltí byl extrémně krátký. „Dne 30. října kolem 19:00 hod. moji kamarádi a já jsme sledovali let neznámého přístroje, který letěl nad městem Ljepaja ze západu na východ

ve velmi vysoké nadmořské výšce a vysokou rychlostí,“ napsal Jevgenij Klementjev z Ljepaje. „Viděli jsme jasnou ohnivou kouli, zdánlivě o průměru 200 - 300 mm, která zanechávala za sebou modře fosforeskující stopu.“

G. P. Nikitin z Kijeva to zobrazil jako obyčejný bolid.

Redaktoři novin "Sovětskaja Bělorus" předali vědcům čtyři dopisy o průchodu tohoto "bolidu" nad republikou. Jejich obsah nepochybuje o tom, že se jednalo o stejný jev:

„Dne 30. října 1963 jsme s mojí manželkou Olgou Alexandrovnou šli ze

Západního sídliště směrem k traktorové stanici, a na západním okraji města jsme viděli objekt v pohybu a za ním následoval velký ohnivý ocas,“ řekl Sergej Novokvotskij z Minska.

Nejprve jsme mezi sebou měli spor, když moje žena tvrdila, že to odlétá letadlo, a že světla svítí a za ním je kouřová stopa, jako obvykle. Ale přesvědčil jsem ji, že to nevypadá jako letadlo. Zastavili jsme se a začali objektu věnovat více pozornosti, když jsme si všimli, že co jsme sledovali, bylo tak překvapující, že to ani nemohu vyjádřit. Za prvé, těleso se pohybovalo, jak se nám zdálo, v malé výšce, ale bez jakéhokoli doprovodného hluku, zcela plynule a jeho jas, zejména vzadu byl výborný. Nejzajímavější bylo to, čeho jsme si všimli když objekt letěl, tak se od něho oddělily malé kusy, a spousta z nich také letěla za ním, a každý z nich měl své vlastní světlo a ocas. Když se podíváte na tento jev, zdá se, že se ve vesmíru točí malé městečko a svítí po celém okolí. Všeobecně vás nemohu plně informovat...“

Samozřejmě, je třeba stručně vzpomenout všech 150 dopisů, ale opakovat ve zprávě je nemožné. Uvádím pouze charakteristické pasáže:

„Žiji ve vesnici Mačulňa v Žitomirské oblasti, Piščanitské gubernie, napsal Nikolaj Stěpančuk. Dne 30. října v 18:50 hod. se v podvečer na obloze objevilo velké těleso... Další tělesa, o něco menší, se od něho začala oddělovat. Samotné těleso bylo načervenalé barvy. Kusy tělesa byly různé barvy. Za nimi byly velké ocasy. Nikdy oddělené kusy nepředběhly samotné těleso. Nakonec se těleso rozpadlo na malé kousky. Těleso se pohybovalo přibližně od severozápadu k jihovýchodu směrem na jih od Ovruche... pohybovalo se nízkou rychlostí.“

Mezi svědky byli nejen civilisté, ale i armáda. Vojáci J. M. Arťomov a A. J. Litvinov z vojenské jednotky 61599 "B" napsali vědcům: „Stalo se to v Kyjevsko-Svjatošinském okrese, nedaleko obce Dymar, 30. října v 18:27 hod. Zatímco jsme byli na pozici, všimli jsme si, že ze severozápadu (se sklonem na západ) se objevilo načervenalé těleso, které se pohybovalo na jihovýchod. Vzbudilo náš velký zájem a my jsme ho začali pozorovat, dokud nezmizelo. Čas letu, po který jsme ho pozorovali, byl asi 31 sekund. Směr letu jasného objektu se zdál vodorovný, aniž by měnil směr letu. Popisujeme tvar, barvu a počet světel: na první pohled se na obzoru objevila malá hvězdička, ale když se začala přibližovat, všimli jsme si, že za ní následuje mnohem více svítících těles. Před nimi letěla velká hvězda, světle žluté barvy a za ní se vznášelo v krátké vzdálenosti dalších 13 kusů menší velikosti, ale se stejnou barvou.“

Všichni jsme napočítali 14 kusů. Bylo to zajímavé, že letěly ve stejné vzdálenosti, aniž by za sebou zaostávaly. Za prvním tělesem letěly tři kusy v jedné řadě, poněkud větších rozměrů, za prvním se objevil světlý ocas, jako když padá meteorit. Všechny ostatní kusy svítily slaběji a neměly žádné ocasy. Před nimi letící hvězda nezanechávala stopu. Podruhé jsme je nepočítali, mizely a ztrácely se v dálce, kde potemněly. Let všech těles se uskutečnil jedním směrem.“

Téměř o 20 let později našel Rostislav Furduj očitě svědky, kteří si nejen pamatovali, co viděli, ale také mohli provést potřebná měření. Podle jeho výpočtů letová výška tělesa ztěžila překročila kilometr a letělo rychlostí asi 80 metrů za sekundu neboli 286 km/h.

Šetření dále pokračovalo. Oficiální závěr, vyjádřený členy komise A. H. Faminského a Taťány a Alexandra Pětuchových v roce 1989, byl: „Toto byl zánik satelitu v hustých vrstvách atmosféry ve výšce 100 km, což způsobilo vícebarevnou podívanou a vidělo to mnoho stovek svědků na Ukrajině, dne 30. října 1963. V první fázi to vypadalo jako záření obyčejné signální rakety, která letěla horizontálně nebo mírně vzhůru. Když se přiblížila k pozorovateli, objevily se nové svítící kusy (malé fragmenty satelitu), které zářily různými barvami, z důvodu různorodosti jejich chemického složení ...

Pokud vezmeme v úvahu vysokou rychlost trosek (několik kilometrů za sekundu), je tento jev obvykle pozorován v rozsáhlé oblasti po dobu 2 - 4 minut, zcela bez zvuků.“

Zdroj: Петухов А, Фаминская Т. В 4.10 и после//Феномен(М.). 1989. № 1.

O nějaké konkrétní družici nám nebylo nic řečeno, která by mohla u lidí v Kyjevě vyvolat představu UFO, ale pro tuto roli je jen jeden vhodný kandidát. Dne 30. října 1963 zanikl, když vstoupil do hustých vrstev atmosféry, americký satelit FTV-2312. Ve stejný den přistál na území SSSR přistávací modul sovětského satelitu Kosmos-20 (Zenit-2), ale zjevně se nerozpadl a přistála jako kompaktní objekt.

Kniha D. King-Healeyho „Umělé satelity a vědecký výzkum“ (1963) popisuje obraz pádu druhého umělého satelitu Země ze 14. dubna 1958. Zvláštnost tohoto jevu spočívala v tom, že satelit byl připojen k poslednímu stupni rakety a hmotnost systému byla několik tun. Naštěstí se to stalo za jasné noci nad Karibským mořem a pád satelitu byl pozorován na mnoha lodích v oblasti, uvádí King-Healy.

V okamžiku, kdy satelit letěl nad New Yorkem, stal se již objektem, které se rozzářil a jeho let se stával stále jasnější a velkolepější, když se pohyboval směrem na jih. Na zeměpisné šířce 20 stupňů (ve vzdálenosti 2600 km od New Yorku) již měl satelit dlouhý ocas, zbarvený jiskrami podobnými těm, které létají z brusného kotouče (podle vyjádření jednoho z pozorovatelů).

Rudé horké těleso bylo mnohem jasnější než Venuše, i když bylo pozorováno ze vzdálenosti 160 km. Jeho ocas dosahoval délky 80 - 160 km. Satelit se třpytil téměř všemi barvami duhy, pozorovatelé popisují tuto barvu jako oranžovou, bílou, žlutou, zelenou, modrou, červenou a dokonce karmínovou. Výška letu se snížila z přibližně 130 km nad New Yorkem na 65 km nad oblastí východně od Trinidadu.

Hořící "Sputnik-2" vypadal z Barbadosu jako velmi jasná hvězda, která svítila modro-zelenými tóny. Vzadu byl ocas viděn několikrát jasnější než těleso na přední straně, ocas vypadal široký 20 stupňů a plný jiskřivých teček. Každý světelný bod v ocasu měl také ohnivý ocas, každý zářící bod byl malou kopií celého jevu. Malé ohnivé koule padaly dolů, než pohasly. Barva plamene hlavy objektu byla nažloutle bílá, na konci ocasu oranžová. Zdálo se, že planoucí hlava někdy pulzovala.

Přibližně v nadmořské výšce 60 km došlo k výbuchu, když satelit explodoval na mnoho malých kousků. Malé kousky pohasínaly poměrně rychle, největší kus svítil ještě půl minuty. Všichni očití svědci potvrdili, že fenomén zmizel z očí dříve, než dosáhl horizontu.

Zdroj: Писаренко Г., Пугач А. Суть земний об'єкт // Прапор комунізму (Київ). 1984. 13 марта.

Nejenže se shoduje obecná povaha jevu, včetně všech barev, ale i velká délka stopy, kde byl kosmický objekt považován za těleso, které zářilo a také se shodovala rychlost, jas, trvání jevu a intenzita záře ocasu. To dává důvod k závěru, že kosmická loď se rozpadla předtím, než byla ze Země pozorována její luminiscence a pozorovatelé viděli roj fragmentů různých velikostí a různého jasu.

V noci 3. března 1968 byl podobný jev pozorován na obloze nad státem Tennessee. Očití svědci vyprávěli o objektech s okny, zmínili se i o dalších zajímavých detailech. Jak se ukázalo později v noci, když raketa klesala a hořela v atmosféře.

Zdroj: Голдсмит Д., Оуэн Т. Поиски жизни во Вселенной. М.: Мир, 1983.

Takže to byl pád satelitu v nadmořské výšce asi 100 km nebo UFO, které letělo skoro přes celou zemi? Oba výpočty nemohou být správné současně a závěr je zřejmý: pro to, aby byl objekt pozorován téměř současně nad desítkami měst ve čtyřech republikách bývalého Sovětského svazu, musel být ve velké výšce.

Naneštěstí žádné pozorování z Rostova na Donu (jak je uvedeno v novinách) nebo z jihu se nezachovalo. Ale právě tam, musela hlavní část objektu nakonec shořet, kdyby to byl satelit, nebo když by to explodovalo, byl to bolid? Nebo to nebylo to ani ono?

Útok tmavě rudého mraku.

V noci ze 17. na 18. května 1964 byla napadena základna protiletadlové raketové divize, která se nacházela 20 - 25 km západně od Ulan-Ude. Ale kým nebo čím?

Dne 17. května, ve 21:00 hod. upoutala skupinu vojáků záře, která se objevila nad Bajkalem a postupně se rozšiřovala. Byl to západ slunce? To bylo nepravděpodobné, protože slunce již zapadlo za obzor. Když se podívali pozorněji, rozhodli se, že mezi nimi a východním břehem Bajkalu hoří tajga. Ohlásili to úředníkovi, který na oplátku ohlásil tuto záři velitelskému stanovišti jednotky. Ve 21:25. zintenzívněly poruchy příjmu, náhle zmizelo radiové spojení a v éteru zůstávalo jen silné rušení. Někdo zakřičel: „Soudruhu poručíku, podívejte se, co je na obloze!“

Nad horizontem, nad Bajkalem, se objevila ohnivá oranžová koule. Byla přímo uprostřed jezera. Koule pulsovala jako živá a vyzařovala silnou záři. Velikost této koule byla přibližně srovnatelná s velikostí Slunce v poledne, ale s menším jasnem, což umožnilo dívat se na ni bez tmavých brýlí.

Jednotka vyhlásila bojový poplach ve 21:40. Nebyla možná žádná rádiová komunikace, byly silné interference na celé řadě rádiových frekvencí pro běžné rozhlasové stanice. Teprve prostřednictvím běžné telefonní linky mohl úředník pro spojovou službu kontaktovat velitelství a hlásit situaci.

Ve 22:00 se ohnivá koule stále přibližovala. Žár, který vyzařovala vypadal jako hořící mlha, obklopující všechno na své cestě. Velitel jednotky nařídil měřit úroveň záření každých 30 minut a hlásit to velitelskému stanovišti. Vojáci vydali plynové masky a další osobní ochranné prostředky. Dozimetry ukazovaly nulu – nebylo tam žádné radioaktivní záření. Koule se dostala do polohy výšky telegrafního sloupu a každou chvíli se zastavovala. Když se zářící těleso přibližovalo, jas se zmenšoval a obrysy se rozplývaly, jako by veškerou svou energii dávala do vyzařování. Jakmile první výběžky záře, jako nějaká světelná mlha nebo nějaká hořící látka, začaly obklopotvat pozici, byla přijat rozkaz: zastavit venkovní měření a pozorování, jít do úkrytu, utěsnit větrací otvory a zapnout autonomní systém podpory života.

Okolo jedné hodiny ráno, 18. května, byla pozice jednotky zcela pokryta světélkujícím mrakem. V iluminátorech úkrytu bylo obtížné určit, co to je. Nejdříve byli všichni v dobré náladě, ale poté, co seděli více než tři hodiny v uzavřených kajutách a prostorech, začala nálada značně klesat. Rozhovory ztichly a nastalo pochmurné ticho. Nejvíce se obávali, že někdo v této situaci neodolá vlivu omezeného prostoru.

Ve 2:00 v noci napětí vzrostlo. Objevily se první známky podráždění. Hlava začínala bolet, jako když ocelovou obruč stáhnete lebku. Klouby horních a dolních končetin začínaly mírně bolet, v břiše cítili tlak. Chtěli se zahřát, protáhnout svaly, ale ve stísněných poměrech, ve kterých se nacházeli, to nebylo možné.

Ve 3:00. nepohodlný stav ještě narostl. V této době navázali spojení mezi stanicemi a začali si vyměňovat dojmy, anekdoty a žerty. Určitě to pomohlo zmírnit napětí a zlepšit situaci. Ve 3:30. všichni pocítili úlevu, krize skončila. Koule se pomalu, ale neustále pohybovala dál na východ a přeletěla celou pozici. To bylo zřejmé z kabiny, kde byl přítomen důstojník základny. Na pozici bylo i jednorochní štěně. Jakmile první jazyky záře začaly obklopotvat oblast, zpanikařilo a začalo kňourat. Bylo odvedeno do jedné z kabin. Tam štěňátko zůstalo bez dozoru celou noc, téměř šest hodin.

V 5:30 hod. koule zmizela a zářící mrak na východě, se jakoby rozpustil v prvních paprscích vycházejícího slunce. O 20 minut později se obnovila radiokomunikace a dozorcí zapsal tuto skutečnost do deníku. Brzy se všichni dostali z kabin ven. Co se dělo včera v noci si už nepřipomínali, protože bolesti hlavy, kloubů a břicha zmizely.

O několik hodin později dorazili představitelé KGB k jednotce. Celý den hovořili s každým zvlášť, potom všichni museli podepsat prohlášení o utajení případu. Jednotka pak plnila službu dle plánu, aparatura pracovala jako hodinky. Důstojník, který tento příběhu vyprávěl, šel do výslužby v hodnosti plukovníka, ale pořád se ptá: „Co to bylo?“

Zdroj: Татаринцев В. Байкальское «диво» // Аномалия (М.). 1998. № 1.

Útok ohnivé koule byl velmi podobný neškodnému přírodnímu jevu, známému jako "purpurová mlha" nebo "rudý opar", jaký je někdy pozorován ve vysokých zeměpisných šířkách. Inženýr z Novosibirska Vadim Fedosejev se setkal s tímto tajemným jevem během expedice fyziků z Novosibirska a Tomsku do tajgy, v pozdním létě roku 1980. V té době vedl malou skupinu 11-ti vědeckých pracovníků, jejichž cílem bylo studovat oblast pádu slavného Tunguzského meteoritu. Předtím, jako trénink a testování lidí pro spolupráci, expedice směřovala úplně jiným směrem - na sever.

Specialisté vzali s sebou radiopřijímače, dozimetr, magnetometr a fotografickou a filmovou techniku. Třetí den cesty se přiblížili k hřebeni nízkých kopců a rozhodli se odpočívat na dobrém, vyvýšeném místě, téměř bez stromů, na vrcholu jednoho kopečku.

„Když jsme byli nahoře, viděli jsme něco neuvěřitelného!“ vzpomíná si Vadim. Celý prostor na severní části horizontu byl naplněn jakoby ohnivou lávou, jak se nám v tom okamžiku zdálo. Z ohnivého moře bez hranic vycházely ohnivé jazyky, podobné protuberancím. Nejhorší bylo, že se nám celá ohnivá masa rychle zvedala k nohám. Stačí několik minut a přehrne se přes vrchol kopce ...

Pravděpodobně jsme pak zlomili všechny běžecké rekordy. V další hodině jsme již přišli ke svým smyslům a vyměnili si ty nejúžasnější domněnky. Ale nestalo se nic a já jsem šel zpět se dvěma kamarády, abych vše prozkoumal. Přiznávám, že když jsme se přiblížili k vrcholu kopce, jako nováčci na okraji věže, zastavili jsme se jako parašutista před prvním skokem a viděli, že ohnivá láva zmizela.

Expedici jsme museli ukončit, protože někteří lidé nechtěli jít dál, a kromě toho jsme se všichni neukázali v naší nejlepší podobě, tváří v tvář tajemnému jevu jsme uprchli jako zajíci a opustili všechny své věci a přístroje...

Na cestě k vrcholu se náhle odmlčel náš krátkovlnný přijímač (chtěli jsme slyšet předpověď počasí). Zapnuli jsme jinou frekvenci, a tam bylo na všech krátkých vlnách ticho, slyšeli jsme jen šumění a praskání. Druhý den však oba přijímače fungovaly dobře. Na filmech ve všech kamerách byly četné pomlčky a jednotlivé body, které velmi poškozovaly záběry. Stále jsme měli část filmu ze stejné kazety natočené doma, na ní nebylo žádné poškození...

Zdroj: Псаломщиков В. Багровый туман // Техника – молодежи (М.). 1989. №7.

Fedosejevovi se podařilo uniknout z "fialového mraku", a ti, které mrak zachytil, byli také celí a zdraví. Geologa Jurije Zimina zachytil v chatrči, měl strach, ale přežil. Později o tom napsal vědcům, ale dostal spíše vyhýbavou odpověď z Ústavu fyziky atmosféry Akademie věd SSSR:

„Stále ještě nemůžeme říci nic o původu červené mlhy, nebo přesněji o červené záři v atmosféře,“ řekl vedoucí vědecký pracovník F. Judalevič. Pravděpodobně je její povaha komplexním optickým procesem. Tento jev je velmi vzácný. Příčinou "rudé záře" může být chemoluminiscence, t.j. záření způsobené chemickými procesy. Samozřejmě, že tato záře není spojena s polární září. Mluvil jsem se specialisty, ti nemohli přidat nic dalšího...“

Zdroj: Псаломщиков В. Красный туман // На грани невозможного (М.). 1997. № 11.

Zimin našel dva staré námořní kapitány, kteří také viděli "rudou mlhu" a zaznamenali své příběhy. Námořní kapitán Ju. N. Vasjukevič řekl, že každý ví o záři na severu toto:

„Byl jsem 40 let na moři, a jednou jsem to sám sledoval. Pamatuji se, že byla lehká mlha. Viditelnost byla asi čtvrt míle. Vyložili jsme zboží na Čukotce. Sundávali jsme je z paluby a dávali na led. Odtud ho místní obyvatelé přepravovali na břeh. Najednou se všechno ztišilo. Voda měla brusinkovou barvu a led vypadal stejně jako by byl pokryt mroží krví! Tento fenomén byl strašný a nepříjemný. Stál jsem na můstku. Šel jsem dolů, podívat se do podpalubí, zda tam není oheň. Všechno bylo rudé, jako od ohně! Ale nebyl tam žádný kouř ani teplo. Vrhл jsem se do kajut. Všechno vypadalo jako v ohni. Dokonce i na palubě - stěžně, nádrže, paluba, zábradlí, všechno vypadalo jako žhavé, ale když jste se toho dotkli, bylo všechno studené, běžné teploty, což je to, co mě nejvíce překvapilo.“

Kandidát fyzikálně-matematických věd Valentin Psalomščikov navrhl, že "fialová mlha" je vzácná forma polární záře, která se neobjevuje ve výšce sto kilometrů, jako obvykle, ale na samém povrchu země. V případě "ohnivé koule", která navštívila armádní jednotku, však takové vysvětlení neodpovídá.

Dne 2. března 1984 se v estonské čtvrti Rapla objevila stejná koule, která kolem sebe šířila ohnivý svit. Lidem v okruhu 60 km se zdálo, že někde vznikl požár. Kipper Sajma, dispečer hasičského sboru, přijal první oznámení ve 20:36. Brzy se po celém území proplétalo pět požárních vozidel, které se snažily zjistit, kde vzniká zlověstná záře a odkud pochází.

Nakonec k nim vyrazilo auto ze sovchozu Mičurin a dostalo se do epicentra událostí - farmy Njapsu. Zdálo se jim, že dům, ve kterém žila 78-letá Lizzy Lipstalova, oslnivě září. Měli pocit, že z oken uniká plamen, uzavírá se nad střechou a vytváří jasný ovál. Nebyl slyšet žádný zvuk, ani vidět žádný kouř. Toto neobvyklé ticho a absenci kouře si uvědomili už později. V prvním okamžiku mysleli jen na jednu věc - mít čas vytáhnout starou ženu z ohně.

Za okamžik se „oheň“ rozlétl až na návrší, ale ... nebyl to žádný oheň. Dům zůstal neporušený. Babička Lizzy odpovídala na zmatené otázky hasičů, protože nic neviděla ani necítila!

Na silnici vyla siréna požárního vozu, neboť hořely sousední domy. Ale předtím, než se k nim dostali, všichni viděli, jak ohnivá koule pomalu stoupá nad střechy, mírně zploštělá ze strany. Barva plamene byla oranžová. Zdálo se, že po jejím povrchu tečou ohnivě jazyky a ze stran padají jiskry. Řidič přidal plyn, ale vzdálenost ke kouli se nezmenšila, objekt snadno unikál z pronásledování. Zvedl se nad les a letěl po pravé straně silnice, téměř se dotýkal vrcholů stromů. Zdánlivá velikost byla dvě třetiny měsíčního disku. Po 7 km se koule zastavila. Auto hasičů také zpomalilo. Zjevně se objekt vznášel nad bažinami Kaju, ukrytými v hlubinách lesa. Jako kdyby se na sebe zadívala, ohnivá koule pomalu sestoupila za stromy. Za lesem zůstala bledá záře, ale brzy zmizela ...

„Spolehlivost pozorování je nepochybná,“ uvedl Vsevolod Sergejevič Trojický, zodpovědný člen Akademie věd SSSR. Jev, který byl považován za oheň, je typicky anomální. Pozorování neidentifikovaných létajících objektů tohoto typu je poměrně časté. Bohužel, ohnivě koule stále nemůžeme vzít do rukou: nepodařilo se nám k nim přiblížit, učinit pozorování a nakonec vyvodit závěry týkající se povahy tohoto jevu. Je to záležitost pro budoucnost.“

Zdroj: Вострухин В. И так, НЛО? // Труд (М.). 1985. 5 января.

Posádka parníku „Mohykán“ viděla 28. července 1904 něco mezi zářící ohnivou koulí, a stěnou temně rudé mlhy. Po příjezdu do Philadelphie, kapitán Urkuchart řekl novinářům místních novin o hrůze, jakou zažil.

„Stalo se to krátce po západu slunce,“ řekl, „byli jsme na 37°16's. severní šířky a 72°48's. západní délky. Moře bylo téměř tak tiché jako koberec v obývacím pokoji, voda se jen čeřila slabým větrem. Pomalu se začalo ztmívat, když se na jihovýchodě objevil podivný temný mrak. Nejprve se zdálo, že vypadá jako kopec na obzoru, ale rychle se blížil a brzy se stal tak velkým jako letící balón.

Měl podivný šedý odstín a když se na nás nesl, viděli jsme v jeho vnitřku jasné skvrny. Když byl asi míli daleko, uvědomili jsme si, že se zvedá několik stovek stop nad hladinou moře a má přibližně stejnou šířku. Oblak se blížil k nám, zářící skvrny byly stále jasnější. Náhle oblak obklopil loď a vtom se objevily ty nejpozoruhodnější jevy. „Mohykán“ se náhle rozzářil jako hořící loď a od přídi k zádi, od kýlu po vrchol, všechno zaplálo podivnou září. Námořníci byli zděšeni, když viděli, jak vypadají, jako by se ponořili do pekelných plamenů. Jejich vlasy stály jako hřebíky, ne kvůli strachu, ale pro magnetické působení mraku.

Ve strachu běželi na palubu a čím více jich vyběhlo, tím více podlehli panice. Snažil jsem se je uklidnit, ale okolnosti byly silnější. Podíval jsem se na ručičku kompasu - otočila se jako elektrický ventilátor. Řekl jsem několika námořníkům, aby odtáhli několik železných řetězů ležících na palubě, protože jsem si myslel, že by to mohlo odvrátit jejich pozornost. Ale k mému překvapení nemohli řetězy ani pohnout, i když nevážily více než 75 liber. Všechno bylo zmagnetizováno - řetězy, šrouby, nýty a rošty byly pevně přilepené k palubě, jako kdyby byly přikovány.

Oblak byl tak hustý, že nebylo možné navigovat loď. Neviděl jsem, co se děje na palubě, zdálo se mi, že se celý svět změnil na ohnivou masu. Šokovaní námořníci padli na palubu a modlili se. Nikdy jsem neviděl nic tak děsivého, během všech mých let na moři. Vlasy na našich hlavách a vousech vypadaly jako vepřové štětiny. Poté, co jsme strávili asi 10 minut v oblaku, jsme si všimli, že je obtížné hýbat rukama i nohama, všechny části těla byly jako zkamenělé. To bylo poprvé, když mé nohy, zvyklé na moře, začaly selhávat.

Slyšel jsem o lodích duchů a příbězích o tom, jak se šílená jehla kompasu zbláznila, ale až mě trefí hrom, jestli jsem někdy něco takového viděl. Za půl hodiny jsme byli obklopeni tajemnou mlhou, a téměř po celou dobu po tom, když ztichly první výkřiky zděšených námořníků, bylo vše obklopeno úplným tichem, takže strach byl ještě silnější. Snažil jsem se mluvit, ale slova mi neopouštěla rty. Hustota oblaku byla taková, že nepropouštěl zvuk.

Najednou mrak začal stoupat. Fosforeskující záře lodi i lidí začala mizet. Postupně pohasínala a zároveň zmizela ztuhlost vlasů. Po pár minutách oblak opustil loď a my jsme viděli, jak se od nás vzdaluje na moře. Vznášel se nad hladinou, jako obrovská temná hmota, tónovaná jasnými, zářícími místy, jako leopardí kůže.

Posádka se postupně uklidnila a námořníci si navzájem šeptali. Šel jsem k nim a řekl, že nebezpečí minulo a měli by se postupně vrátit do své práce. Když jsem nařídil přesunout řetězy podruhé, neměli už potíže s jejich zvednutím z paluby a přenášením. Pak jsem se podíval na střelku kompasu a viděl, že ukazuje přesně na sever, jako by se nic nestalo.

Po mnoho let, co jsem se plavil po mořích, jsem takový mrak nikdy neviděl. Mohl se skládat z nějakých zmagnetizovaných látek, smíchaných s fosforem.“

Zdroj: The Philadelphia Inquirer. 1904. Aug. 1.

V oblaku byla nějaká hustší část uvnitř, která řídila jeho let nad vodní hladinou, možná další koule? Nevylučuji takovou možnost.

Tajemství bulharského tetraedru (pravidelný čtyřstěn).

V listopadu 1967 přelétlo přes východní Evropu mnoho neznámých objektů různých tvarů.

21. listopadu noviny *Züddeutsche Zeitung* dostaly zprávu od svého zvláštního zpravodaje z Bělehradu:

„V posledních několika dnech byla pozorována UFO v různých oblastech jihovýchodní Evropy. Na konci týdne amatérský astronom vyfotografoval v Agramě tři z těchto světelných nebeských jevů. Ale zatímco odborníci zkoumali tyto fotografie otištěné jugoslávskými novinami na mnoha záběrech, z horské oblasti Černé hory již informovali o nových UFO, která dokonce údajně způsobila četné požáry. Příspěvky pocházejí především z městečka Ivanograd, kde obyvatelé kategoricky tvrdí, že v posledních dnech sledovali každou noc podivná, jasně osvětlená nebeská tělesa. Úřady, i když potvrzují, že v této oblasti opakovaně došlo k požárům, stále nemohou určit žádný důvod pro jejich vznik.“

V den, kdy tato zpráva vyšla, bylo v sousedním Rumunsku zaznamenáno něco neobvyklého. Marin David z obce Poenaria-Burchia, okres Prahova, řekl: „21. listopadu 1967, jsem v 16:40, pozoroval objekt s viditelnou délkou asi 2 m ve tvaru roury, v jihozápadním směru, barvy jisker z ohně. Stál na místě v nadmořské výšce 20 - 30 km. Najednou se během 10 minut naklonil a letěl šikmo dolů a za ním zářil bílý ocas ... Viděl jsem, že předmět má hlavici, která měla sytější barvu a neurčitou podobu. Pohybovalo se to rychle, zhruba rychlostí dopravního letadla.“

Zdroj: Hobana I., Weverbergh I. OZN o sfidare pentru ratiunea umana. Bucuresti, 1971.

O půl hodiny později, v 17:10, se objevilo UFO nad hlavním městem Bulharska. Mezi svědky byli bulharští a sovětsí vědci, účastníci sympozia o oblacích. Jednalo se o objekt o průměru nejméně 130 - 150 m trojúhelníkového tvaru. Podobal se barvou rtuťové výbojce. V noci okraje UFO zčervenaly a vespod byly pozorovány záblesky, jako při elektrickém svařování.

Ivanka Ivanová, výzkumná pracovnice Fyzikálního ústavu Bulharské akademie věd řekla: „Dne 21. listopadu 1967 bylo pěkné počasí. Slunce bylo skryto za střechami domů. V 17 hodin (možná v 17:30) jsem byla na Skobelevově bulváru v Sofii. Viděla jsem tam lidi, kteří vzhlíželi do nebe. Také jsem tam vzhlédla. Na té straně, kde svítilo na obloze Slunce ve výšce 40 stupňů od země, jsem viděla těleso ve tvaru lichoběžníku.

V té chvíli se těleso nehýbalo. Na pozadí šedomodré oblohy se lesklo, jeho barvu jsme mohli porovnávat s barvou neonové lampy (velmi přesné srovnání). Jas se neměnil, nebyl slyšet žádný zvuk. Objekt vypadal jako plochý list, jako papírový drak, objem nebyl patrný. Po několika minutách jsem se vrátila domů.

Doma jsem vzala vojenský dalekohled a když jsem vyšla na balkon, znovu jsem viděla toto těleso. Nyní se mi zdálo, že se jeho tvar změnil, bylo viditelné i bez dalekohledu, barva se trochu změnila a byla načervenalá. Nyní ji nešlo srovnávat s barvou neonové lampy. Balkon směřoval na východ, proto, než jsem došla domů, objekt se přestěhoval do východní části oblohy.

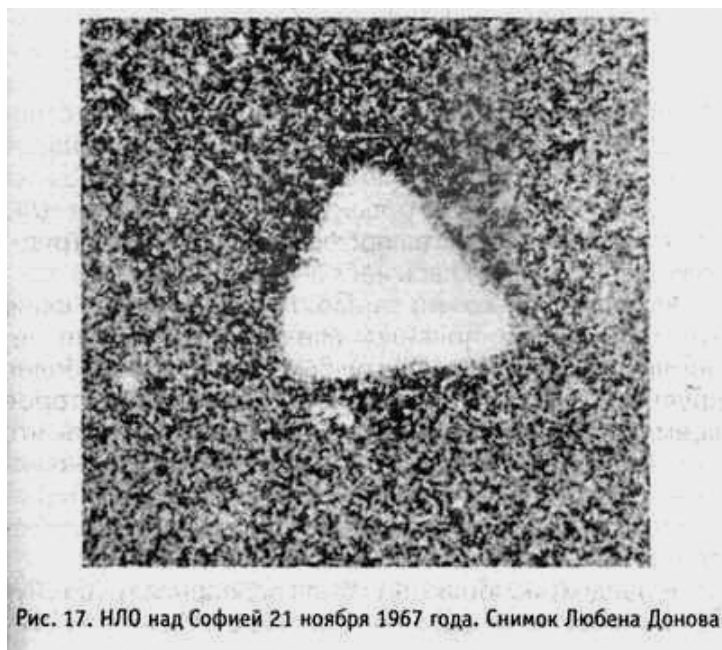
Šla jsem domů asi 4 - 5 minut. Pozoroval jsem ho z balkónu s mým bratrem, který pracuje ve stejném ústavu jako já. Tvar tělesa se změnil, byl viditelný jak pouhým okem, tak dalekohledem. Barva nebyla stejnoměrná, na okrajích bylo červené a širší vpravo, pak se červený okraj rozšířil nahoru a vlevo a zaujal téměř polovinu tělesa. Stalo se to, když těleso začalo stoupat. Nakonec se uprostřed objevilo něco jako hvězdička, a zbytek objektu zčervenal. Tvar tělesa se změnil následovně - od kružnice k elipse, čím dál protáhlejší, ale tyto změny nebyly trvalé, někdy se tvar objektu vrátil k předchozímu a v těchto návratech nebyla pozorována žádná pravidelnost.

Když bylo těleso kulaté, tak vpravo, paralelně s mým zorným pohledem, proletělo letadlo, mezi ním a tělesem se najednou objevilo 10 nebo více disků vzhledu Měsíce. Letadlo bylo skoro neviditelné, jednou se zalesklo, jen jeho bílá kondenzační stopa byla viditelná, co většinou zůstává za letadly. Letadlo bylo vojenské, pilot zřejmě sledoval objekt. Když letadlo odletělo, těleso začalo měnit tvar a velikost...“.

Vladimír Šarov, výzkumný pracovník Ústavu pro hydrologii a meteorologii Bulharské akademie věd, neviděl jedno, ale dvě letadla, která se snažila zachytit tajemný objekt. Zároveň pozorovali UFO novináři z odborového tisku *Trud*. Brzy se v něm objevila malá poznámka:

„Slunce právě zapadalo. Nad Sofií se na pozadí rudého západu slunce objevil svítící objekt neobvyklého tvaru. Zpočátku vypadal jako míč, větší než sluneční disk. Po nějaké době však získal podobu lichoběžníku. Měli bychom poznamenat, že tento létající talíř, pokud se dá tak nazvat, se pohyboval velmi pomalu a po nějakou dobu stál dokonce nehnutě. Měli jsme k dispozici dalekohled ‚Luneta‘, který zvětšuje 40-krát. V jeho objektivu se vznášející objekt podobal míči míči, případ padáku, který ve své horní části vypadal jako zploštělý tmavý kotouč se širokým okrajem, který vyzařoval stříbro-modré světlo, co vypadalo jako plamen. Postupně se tento plamen změnil na oranžový, nakonec tento světelný a stále se pohybující objekt zmizel na temném nebi směrem na východ ...“

Korespondent listu Ljuben Donov byl schopen zachytit poměrně jasné UFO pomocí teleobjektivu. Novináři kontaktovali Dimitrije Simentčeva, pracovníka Hydrologického a meteorologického ústavu a požádali ho o jeho stanovisko.

UFO nad Sofií 21. 11. 1967

„Objekt jsem pozoroval pouhým okem, a proto nemohu dát vyčerpávající údaje,“ odpověděl Simentčev. „Ale nezpochybnitelným faktem je, že se pohyboval proti směru větru.“ Tato okolnost nám dovoluje předpokládat, že objekt měl svůj vlastní motor. Podle mého názoru letěl v nadmořské výšce asi 30 km nad zemským povrchem. Je zajímavé poznamenat, že jeho přítomnost nezpůsobila žádné rušení v rádiové síti.“

Zdroj: Вновь «летающая тарелка»? // Труд. 1967. 24 ноября.

Přestože objekt neměl vliv na radiokomunikaci, způsobil nějaká rušení. Asistent profesora fyziky na Sofijské univerzitě Ilja Iljev poznamenal, že v době, kdy byl objekt nad městem, došlo k silným zásahům do práce galvanometru, takže měření muselo být zastaveno.

Radar potvrdil, že objekt byl v nadmořské výšce 33 km. Bohužel synoptické údaje o síle a směru větru byly známy jen do výšky 24 km. Podle předpovědi člena Ústavu hydrologie a meteorologie Bulharské akademie věd, Veliko Piskova, „meteorologická situace byla stálá, směr větru byl od severu k jihu. Směr pohybu tělesa během dne byl na východoseverovýchod. Analýza synoptické situace dne 21. listopadu byla provedena v 00:00 a 12:00 GMT a 22. listopadu v 00:00 hodin. Směr větru během tohoto období byl konstantní od severu k jihu. Směr větru do výšky 24 km byl stanoven analogicky. Radiosonda stoupala rychlostí 350 m/min., 21. listopadu v 00:00 GMT byl vítr do výšky 24 km severní. Ve 12:00 hodin se směr větru nezměnil, tlak byl do 50 milibarů. Vítr byl velmi silný, až 30 m/s.“

Piskov sám uviděl UFO z balkonu svého domu. Podle něj byly pod ním byly viditelné záblesky, čas od času se pohybovalo zleva doprava. V noci byla viditelnost špatná, protože objekt létal nad mraky, které ho zakrývaly, přesněji řečeno, byly to cirrusové mraky.

Dimitrij Simentčev také viděl tyto záblesky, krátké skvrnky, které byly jasnější než pozadí trojúhelníku. Podle zpravodajské agentury BTA ze dne 23. listopadu „záblesky objektu byly podobné zábleskům během svařovacích prací.“

Zdroj: Сообщение болгарской газеты // Известия. 1967. 23 ноября; НЛО, старый знакомый // Комсомольская правда. 1967. 24 ноября.

Vědecký tajemník astronomické sekce Bulharské akademie věd, Bogomil Kovačev zdůraznil, že „tajemné těleso se někdy pohybovalo mnohem rychleji než běžná družice a světlo, které vyzařovalo, bylo mnohem jasnější než světlo družice. Změny odstínů záření letícího objektu lze vysvětlit polohou Slunce. Po jeho západu zmizel objekt v temnotě a vypadalo to, jakoby pohasl před očima.“

Zdroj: Александров А. Загадка софийского неба // Неделя. 1967. №48.

Události z 21. listopadu nebyly v žádném případě jediným objevením se zářícího tělesa nad Bulharskem a jeho hlavním městem. Dne 7. dubna 1967 pracovníci Astronomického observatoře v místě Stara Zagora a amatérští astronomové pozorovali nad městem stejný předmět. Pomocí astronomických přístrojů bylo zjištěno, že UFO letělo v nadmořské výšce

60 - 70 km, bylo velké asi 100 - 200 m a jeho úhlová rychlost byla 3,17' za sekundu. Letělo ze západu na východ a jeho zdánlivá velikost se rovnala polovině až třetině měsíčního disku.

Vedoucí observatoře Bončo Bočev rozhodně odmítl verzi, že šlo o umělou družici. „Nejvíce vzdálenější satelity od Země, se pohybují mnohem pomaleji po obloze, lze je pozorovat nejdéle 20 - 25 minut a toto těleso bylo pozorováno téměř 1,5 hodiny a každý odhadoval jeho podobu,“ řekl.

Viz: «Летающие тарелки» над Болгарией // Болгария (София). 1968. №3.

„Bylo to nepřetržitě svítící těleso trojúhelníkového tvaru s trojúhelníkovými boky skloněnými směrem dovnitř,“ popsal Stefan Stojnov to, co viděl. „Nemůže to být zaměňováno ani s letadlem, ani s družicemi, pokud to pozorujeme i přes dalekohled ...“

„Pozoroval jsem těleso přes dalekohled,“ potvrdil Nikolaj Duškov. „Mělo trojúhelníkový tvar. Přesouvalo se ze západu na východ. Díval se na to více než 40 minut. Nakonec vybledlo a zmizelo.“

Pozorování nakreslil:

UFO nad Stara Zagora.

Ivan Todorov to viděl jako „purpurově rudý disk se žlutavými okraji ve tvaru svatozáře“, a Ivanovi Bělinskému se zdálo, že „obklopuje zářivou kouli spojenou s tělesem“. Nicméně fotografie pořízené 7. dubna na observatoři fotografkou Margaritou Bělinskou ukazují, že těleso má trojúhelníkový tvar s něčím podobným ocasu.

Zdroj: Джеджева Т., Христов Э. Неизвестно летящо тяло // Поглед (София). 1967. 17 апреля. № 16.

Dne 20. dubna prolétalo nějaké těleso přes město Ruse, déle než tři hodiny. Měnilo několikrát tvar, barvu a směr letu. V teleskopu přibližujícím stokrát ho viděli takto:

„V okuláru vypadal objekt jako krystal, který vyzařoval od okraje odlesky, ale uvnitř vypadal slabě průhledný jako želé. Byla tam viditelná tři vnitřní žebra, jako vyřezávané linky. Nahoře byly viditelné dva výběžky, jako antény. neozbrojeným okem nebylo těleso tak jasně viditelné, kvůli jeho záři. Začal jsem ho sledovat, když slunce zmizelo za obzorem. Těleso pak bylo blízko Měsíce. Pak se pomalu pohybovalo severovýchodním směrem, zcela se zastavilo asi na minutu, potom letělo stejně pomalu, se zastávkami a změnami směru. Po celou dobu, kdy se UFO nacházelo nad městem, pracovalo rádio s rušením.“

Zdroj: Космос (София). 1967. № 7. С. 17-20.

Dne 22. dubna se opět objevil trojúhelníkový objekt nad městem Stara Zagora (viz obrázek) a 28. dubna se ve Francii objevil stejný objekt. O dva dny později se na stránkách bulharských novin objevila stručná zpráva Agentury France Presse:

„V pátek po obědě bylo na obloze nad městem Croc (50 km západně od Clermont-Fernandu) pozorováno podivné světelné těleso ve tvaru velkého trojúhelníku, obklopeného modrým svitem. Po nehybném pobytu na nebi po dobu 2,5 hodiny, těleso náhle zmizelo a zůstalo jen jako bledá hvězda. Ve 21 hodin už nebylo vidět na obloze nic.“

Zdroj: Странно небесно тяло // Отечествен фронт (София). 1967. 30 апреля.

Zdá se, že stejný objekt byl viděn pobřežní stráží v Brixhamu (Spojené království). Proti-vzdušná obrana okamžitě vyslala letadlo, které zakroužilo poblíž UFO, ale nepokusilo se vypálit. Soudě podle toho, jak vypadalo letadlo malé ve srovnání s UFO, byl objekt vysoký asi 70 metrů a měl základnu čtyřstěnu asi 50 m dlouhou. Následně ministerstvo obrany popřelo vše co se stalo a očitým svědkům naznačili, aby drželi ústa zavřená.

Dne 2. května se poprvé objevil tento tetraedr nad Sofií. Asistent Astronomické observatoře Sofijské univerzity Angel Bonov pozoroval objekt teleskopem. Od 10 do 14 hodin byl nehybný nebo se pohyboval pomalu, jeho jas se měnil, UFO se začalo pohybovat od severozápadu k severovýchodu. Tento objekt byl pozorován nejen v Sofii, ale také na mnoha dalších místech v Bulharsku.

Na Astronomickou observatoř přicházely dopisy, psaly o něm noviny a z těchto údajů bylo možné prokázat, že předmět přiletěl od Veliko Tarnovo, pak přes Ruse, měnil směr letu, obrátil se na severozápad, překročil Dunaj a odletěl do Rumunska. Bonov slyšel, že výška, na které se těleso pohybovalo, byla určena pomocí radaru na přesných 33 km. Odstartovaly letouny, aby UFO zachytily, ale všechny zprávy o tom jsou zařazeny a uchovávány na bulharském ministerstvu obrany jako tajné.

Výzkumný pracovník Ústavu hydrologie a meteorologie Bulharské akademie věd, Nikolaj Godev, byl v té době na vrchu Vitoša (nadmořská výška 1.700 m). „Počasí bylo slunečné, viditelnost byla dobrá,“ řekl. „Upozornila mě letadla svým hlukem. Vzhlédl jsem a chtěl se podívat na letadla, ale viděl jsem něco jako padák. Po chvíli jsem si všiml, že tento padák neklesá. Bylo to jednoznačně trojúhelníkové těleso. Barva byla bílá, lesklá, stříbřitá.“

Když letadla letěla nahoru, začal se na tento objekt dívat velký počet lidí, kteří byli na hoře Vitoša. Rozhodl jsem se odhadnout výšku objektu a udělal jsem to takto: použil jsem telegrafní stožár pro srovnání (10-15 m vysoký) a odřízl větev, naaranžoval jsem ji tak, abych mohl sledovat podobné trojúhelníky. Výška větve byla asi 1,5 m, vzdálenost mezi stožárem a větví byla 10 - 15 m. Tak jsem určil výšku tělesa asi na 30 km. Rozhodoval jsem se, zda se těleso pohybuje nebo stojí nehybně. Po dlouhou dobu jsem ho pozoroval a snažil jsem si všimnout jeho posunu ve vztahu k mým předmětům - stožáru a větvi. Po dlouhou dobu bylo těleso nehybné.

Těleso měnilo svůj tvar - trojúhelník se někdy změnil na přímku, to se stalo, když byl slyšet hluk letadla (bylo to asi 3 - 4 krát). O den později, když jsem přišel do práce, jsem zjistil, že sloužící důstojník na letecké základně kontaktoval našeho meteorologa a ptal se ho: „Je to váš meteorologický balon? Pokud ne, přijmeme opatření.“ Po třech až čtyřech hodinách se těleso

začalo pohybovat severo-severovýchodně a získávalo výšku, která byla pravděpodobně 2 - 2,5-krát větší, než tomu bylo předtím. Právě tehdy letělo kolem osobní letadlo, které většinou letí v nadmořské výšce 7 - 8 km. Mentálně jsem několikrát kontroloval jeho úhlovou výšku nad obzorem. Když jsem rovinu promítl na těleso, bylo možné zjistit, že zdánlivá velikost tělesa byla několik desetinásobků velikosti letadla, které bylo vidět jen jako kulatá tečka.

Následující den, Rosica Selektova, pracovnice Ústavu hydrologie a meteorologie, viděla stejné těleso v dělostřeleckém dalekohledu (zvětšení 30-krát). Popisovala tvar tělesa trochu jinak - viděla vodorovně umístěný obdélník pod trojúhelníkem. Mezi novinami, které vyprávěly o nové návštěvě UFO, patřil „Otčestvenyj Front“:

„Dne 2. května kolem 11.00 hod. byly zraky mnoha obyvatel hlavního města směřovány k podivnému světelnému tělesu v poměrně vysoké nadmořské výšce. Někteří si mysleli, že to je balon, který se vznáší na obloze. Ale zaměstnanec, který pozoroval objekt přes dalekohled na letišti v Sofii, nám řekl: Jednalo se o světelný objekt ve tvaru pravidelného trojúhelníku s tyčí, která na jedné straně vystupovala jako anténa. Kolem něho se objevil záblesk s červenavým nádechem. Výška objektu byla více než 25 km. Pozorování trvalo do 13 hodin. Během této doby objekt několikrát změnil svůj tvar. Poté odletěl na sever a zmizel z dohledu. Brzy bylo hlášeno, že bylo pozorováno v regionu Gorno-Orjachovitsa.“

Zdroj: Странно светело тяло // Отечествен фронт (София). 1967. 4 мая.

Teprve v lednu 1968, zahájily bulharské komunistické úřady propagandu proti UFO a začaly uklidňovat lidi. Diskreditace těchto senzací byla na samém vrcholu, a brzy jsem prolistoval bulletin knižních publikací, prostřednictvím stránek bulharských novin. Jejich apoteózou byl rozhovor s generálem Simeonem Simeonovem v novinách Vlastenecká Fronta, věnovaný pozorování z 21. listopadu:

„Podařilo se vám uvidět neznámý objekt, který letěl nad Sofií?“

„Ano, viděl jsem ho. Naše vzdušná obrana ho sledovala dokonce i na hranicích ... Nešlo o „létající talíř“, jak si to někteří naši občané mysleli, ale o průzkumný balón ... Používají se hlavně k získání údajů na dlouhé vzdálenosti, pro potřeby raketových sil, stejně jako ke zvláštním vojenským účelům pro rozvědku...“

Balony jsou vypouštěny zeměmi NATO, za příznivého proudění větru. Létají v nadmořské výšce 15 až 40 km. Jejich rychlost je stejná jako rychlost proudění větru, někdy však dosahuje až 600 km/h. Balony rozvědky jsou vybaveny speciálními kamerami pro leteckou fotografii. Jsou ovládány prostřednictvím zpravodajských center NATO ...

Od roku 1952 až po současnost naše stíhací letouny letecké obrany sestřelily mnoho takových balonů. Náš přední vojenský pilot, plukovník Sáva Nětsov má v této oblasti značné zkušenosti. Ve všech případech napadl balony najednou, shora dolů a zabránil tomu, aby jejich varovný systém dal signál o hrozícím nebezpečí. Naše protiletadlová obrana má současně přesně tytéž operační protiletadlové raketové systémy země-vzduch, které mohou zasáhnout jakýkoli cíl v nejmenších i největších výškách.

Balony mají zájem o země, které se snaží skrývat své špiónážní aktivity, s odkazem na meteorologický průzkum, který provádějí všechny státy. K dosažení svých expanzionistických cílů se imperialisté neštítí použít jakékoli prostředky...“

Zdroj: Нет, это не «летающая тарелка» // Литературная газета. 1968. 14 февраля.

Takové vysvětlení získal i sovětský deník „Pravda“: „Nebylo to UFO, co byl objekt pozorovaný nad Sofií. Ve skutečnosti to byl velký špiónážní balón, který vypustilo jedno ze zpravodajských středisek NATO. Koneckonců, je známo, že směry větru v horních vrstvách atmosféry a v blízkosti povrchu Země se často neshodují.“

Zdroj: Мустель Э., Мартынов Д., Лешковцев В. Снова «летающие тарелки»? // Правда. 1968. 29 февраля.

Nikdo nevěděl, zda byl tento konkrétní balon sestřelen a proč mu protiletadlová obrana umožnila let přes Sofii a jiné strategicky důležité oblasti, kde byl sledován, dokonce i na hranicích. Zdá se, že odkazy na nepřátelské intriky byly jen ospravedlněním pro zmatenou armádu, která se střetla s něčím neznámým.

Viz článek „Špiónážní balony nad Bulharskem“ ze zprávy TASSu v rozhovoru s generálem Simeonem Simeonovem, v novinách Krasnaja zvezda z roku 1968.

Объекты над Bulharskem byly velmi podobné balónům tvaru čtyřstěnu, typu "Zodiac", vyrobené podle francouzské technologie z trojúhelníkových dílů, ale některé rysy pozorování zpochybňují jejich triviální podobu. Na nákresech očitých svědků jsou jasně vidět některé zvláštní procesy, které se nenacházejí na meteorologických sondách. Záblesky na palubě, dramatické zvýšení rychlosti a poruchy příjmu, které způsobila UFO, jsou rovněž v rozporu s tetraedrální balónovou teorií. Kromě toho by se ve vysokých nadmořských výškách měl balon jako čtyřstěn nafouknout jako koule, zatímco objekty nad městem Stara Zagora a Sofií měly konkávní tvar.

Dne 5. září 1968 tisíce lidí viděli nad Madridem přesně ten samý tvar UFO.

O dva dny později zveřejnila United Press zajímavé detaily:

„Španělské letectvo uvedlo, že neidentifikovaný létající objekt unikl jednomu z jeho nadzvukových stíhacích letounů... Vzhled jasného předmětu na noční obloze nad Madridem způsobil monumentální dopravní zácpy a odhalil to, co se stalo, když byly poslány letouny F-104 ... Oficiální prohlášení leteckých sil oznamovalo, že pilot vzletěl do výšky více než 50.000 stop (15 km) a uvedl, že objekt je ještě výš než on, když se musel vrátit na základnu pro palivo. Tento objekt monitoroval radar vzdušných sil a bylo hlášeno, že létá pomalu v nadmořské výšce 90.000 stop (asi 30 km).

Tisíce Španělů zaplavily ulice Madridu, aby se podívali na objekt a doprava se zastavila na míle daleko. Jeden reportér poslal Astronomické observatoři v Madridu zprávu, že vysílá

"oslňující světlo". Fotografie pořízená dalekohledem ukazuje, že se jedná o trojúhelníkový objekt, zdánlivě pevný z jedné strany a průsvitný na několika místech.

Oficiální závěr letectva uvádí, že pro tento objekt nemá žádné vědecké vysvětlení, ale naznačují, že předmětem by mohla být meteorologická sonda, ale v madridském meteorologickém úřadu řekli, že nevypouštěli žádné sondy...

Zdroj: Good T. Above Top Secret. L, 1989. P. 145-147.

Koneckonců, UFO zmizelo vysokou rychlostí, což je sotva typické pro meteorologické sondy.

Západoněmecký institut Maxe Plancka reagoval na požadavek, aby sdělil, co je

jim známo o zatížení čtyřstěnných balonů závažím, zavěšeným na rohu, takže létají rovnou stranou nahoru. Samozřejmě, pokud by byla zátěž oddělena od sondy signálem ze země a snášela se na padáku, nic nebrání tomu, aby se sonda obrátila vzhůru nohama.

Takže co byly „bulharské čtyřstěny“ modelu 1967 - 1968? Bylo to skutečné UFO nebo balón neobvyklého tvaru? Odpověď na tuto otázku je stále skrytá v tajných spisech bulharského ministerstva obrany ...

Ohnivé srpky nad Ruskem.

„Dne 8. srpna 1967, ve 20:40 moskevského času, mnozí obyvatelé města Nevinnomyskij pozorovali extrémně zajímavý jev,“ vzpomínal Nikolaj V., o mnoho let později. Měl jsem možnost to pozorovat, nehledě na mé vyšší technické vzdělání a zájem o astronomické jevy, kosmonautiku a elektrotechniku, to nemohu vysvětlit ... posílám koncept, který jsem napsal doslova pár minut po události ...“

„V něm popisují nepochopitelný objekt, nebo jev, byl viděn na západě pod úhlem asi 45 stupňů nad horizontem. Na severovýchodě létal srpek s úhlovými rozměry do 1 stupně. Měl charakteristický, jasně vykreslený přední oblouk. Na vnitřní straně byl rozmazaný, připomínající výboj ve vakuových zařízeních (neonová lampa). Barva byla zlatá. Před ním, v úhlové vzdálenosti asi 15 stupňů, 3 - 5 stupňů napravo od směru letu srpku, byl bod s jasem hvězdy první magnitudy. Rychlost letu obou těles byla stejná. Po jedné minutě obě tělesa zmizela severovýchodním směrem, úhlová velikost srpku rychle klesala, barva se stala nejprve světle žlutou, pak téměř bílou. Z oblohy nebyl slyšet žádný hluk, ačkoli venku bylo relativně ticho.“ Nikolai Prokofjevič viděl něco takového dvakrát, ale popsal jen první pozorování.

„Uplynulo již hodně času, ale všechno zůstává v mé paměti čerstvé, obzvláště silný duševní otřes,“ řekl. „Bylo to, jako kdybych byl svědkem fenoménu mimořádného významu ... Snažil jsem se najít nějaké spojení mezi ‚srpkem‘ a ‚vedoucím objektem‘ a současně jsem pozoroval, jak se pohybují společně, stejnou rychlostí a stejným směrem. Zdálo se mi, že jsou svázáni neviditelnou strukturou. Velmi jsem litoval, že když jsem neměl kameru.“

Byl večer, na ulici bylo hodně lidí a všichni se o tento fenomén zajímali a opakuji, že mě to po dlouhou dobu šokovalo, takže jsem nemohl přijít k sobě. Další okolnost byla, že srpek představoval projekcí plochého objektu na obloze. Jinými slovy, plochost srpku byla vodorovná, takže jsem měl určité problémy se zobrazením na náčrtku. Viz obrázek:

Nákres srpku od Nikolaje

Vzpomínám si dobře na vzrušující zlatožlutý okraj ubývající části srpku. Modelem srpku by mohl být drát zakřivený do oblouku, s připojenou zlatavě červenou průsvitnou tkaninou, nebo lépe ještě velké množství hedvábných vláken, které

vlály v protékajícím proudu vzduchu. Jasnost "vedoucího objektu", kterou jsem hodnotil jako hvězdu první magnitudy, jsem zřejmě podcenil. Na obloze nebyla žádná hvězda, takže nebylo nic pro srovnání a protože objekt byl jasně viditelný, byl výrazně jasnější než hvězdy první velikosti ...“.

Tento vedoucí objekt (vzdálenost od srpku není ve skutečném měřítku), poslal Nikolaj Prokofjevič s popisem fenoménu do časopisu "Věda a život", ale odpověď, kterou obdržel, nebyla zcela uspokojující. Tuto odpověď napsal F. A. Cicin, výzkumný pracovník Státního astronomického ústavu.

„Ve vynikající knize D. Menzela o létajících talířích se říká, že zřejmě popisujete první skutečný létající talíř, který byl však první sovětskou umělou družicí Země. V tomto případě, jaký popisujete, byl také pozorován jev tohoto druhu, spojený s pohybem nebeského tělesa. Podle vašeho popisu by to mohl být pohyb jednoho z mnoha stovek umělých nebeských těles, které obíhají Zemi během posledních fází jejich existence, kdy se pomalu dostávají do atmosféry. Současně, vzhledem k relativně významnému dynamickému tlaku na konstrukci objektu, bylo možné, že se rozdělil na dvě části: tu, na kterou působil menší odpor (hlavní část), která se postupně posunovala dopředu (nebo spíše, ta druhá část zaostávala). Tento předpoklad je v souladu se skutečností, že druhé těleso během svého letu zřejmě způsobilo rázovou vlnu (světlý srpek), to znamená, že intenzivně spotřebovávalo svou kinetickou energii a rozžhavilo se...Je však možné, že nebyla pozorována poslední, ale první fáze zániku objektu. Nicméně v tomto případě je nežádoucí, široce komentovat tento fenomén.“

Názor astronoma byl pochopitelný: rozevlátý vnitřní okraj srpku a slabá fialově-červená záře vycházející z konců srpku, může být proudem tryskajícím z raketových trysek ve vysoké nadmořské výšce, asi 30 - 70 km. Kdyby se jednalo o vypuštění rakety a nikoliv o sestup tělesa z oběžné dráhy, tak stejný základní efekt mohl vzniknout na místě jejího vypuštění. Ohnivý srpek, který se hnal nad zemí, byl ten den viděn po celém jihu SSSR. V Kislovodsku srpek zmátl i astronomy:

„Z území horské astronomické stanice Akademie věd SSSR byl v Kislovodsku pozorován neznámý létající objekt. Měl podobu asymetrického srpku, ostře ohraničeného, vypuklého tvaru ve směru pohybu. Úzké, světelné čáry, které se táhly zpět od ostrých konců srpku, vyvolávaly dojem ocasu. Úhlová velikost srpku byla o málo menší než lunární srpek, asi 20 obloukových minut, jas byl o řád menší, než povrchová jasnost Měsíce, podle některých pozorovatelů byla barva žlutá, podle jiných načervenalá. Objekt letěl horizontálně od západu k východu v severní části oblohy ve výšce asi 20 stupňů nad obzorem ... Vzdálenost od souhvězdí Ursa Major ke

Cassiopeji, objekt přeletěl rovnoměrnou rychlostí za půl minuty. Ve vzdálenosti asi 7 stupňů před srpkem se objevil objekt, vypadající jako hvězda 2. nebo 1. magnitudy.

Astronom A. A. Sazanov, autor tohoto popisu, dal celý seznam dalších očitých svědků, kteří byli na území astronomické stanice. Chtěli pořídit snímek, ale nestalo se tak. Hvězdárna byla navržena tak, aby studovala Slunce a všechny hlavní přístroje se otáčejí tímto směrem, takže severní strana oblohy je pro ně nepřístupná.

V letech 1967-1968 dostávali ufologové, vědci a novináři takové zprávy ve stovkách. Nebudu dále intrikovat - v těch letech bylo nežádoucí komentovat první variantu srpkovité formace. Plamenná rázová vlna nebyla vytvářena poklidnou družicí, hořící v atmosféře a vytvářející ohňostroj na obloze, ale částečně i orbitálním útočným systémem podle Michaila Jangela.

Dne 8. srpna 1967 byla vypuštěna raketa R-36orb s bojovou hlavicí, z kosmodromu Bajkonur, která vynesla hlavici na blízkou oběžnou dráhu. Udělala neúplný oblet kolem Země, vstoupila do atmosféry a sestoupila na zamýšlený cíl – zkušební polygon Kapustin Jar v ve volžské oblasti. Armáda se rozhodla vyzkoušet to konkrétně večer, aby bylo snadnější sledovat pád hlavičky. Skutečnost, že srpek uvidí desítky tisíc civilistů, nikdo nebral do úvahy.

Vývoj nosiče R-36orb na základě mezikontinentální balistické rakety R-36 byl zahájen usnesením Ústředního výboru KSSS a Radou ministrů SSSR ze dne 16. dubna 1962. Již v prosinci 1962 byl dokončen předběžný návrh a v roce 1963 začal vývoj technické dokumentace a výroba prototypů rakety.

Raketa měla dva stupně. Jejich délka byla 32,6 s 34,5 m, maximální průměr byl 3,05 m. Na startu raketa vážila 180 tun. Orbitální hlavice, která odlišovala raketu R-36orb od R-36, sestávala z trupu, kde byl termojaderný monoblokový náboj o hmotnosti 1 700 kg a razancí 5 Megatun, stejně jako brzdící pohonný systém, který umožnil sestup jednotky z blízké dráhy okolo Země a zajistil dopad náboje na cíl.

V roce 1967 armáda provedla 9 startů R-36orb: 25. ledna, 17. května, 17. a 31. července, 8. srpna, 19. a 22. září a 18. a 28. října. Každý start byl zkouškou nejen technologie, ale i nervů vědců, kteří se do akce nezapojili, kteří pak dostávali celé tašky dopisů od svědků UFO. Na tomto pozadí se důkazy o opravdu zvláštních objektech doslova utopily.

Dne 7. srpna 1967, den před přeletem Jangelevské hlavičky, se pilot Lev Vjatkin setkal s UFO, když tehdy sloužil na letišti Belbek u Sevastopolu. V 6:30 ráno, když ještě na obloze nebylo slunce, seděl v kokpitu stroje MiG-19p a kontroloval práci palubních přístrojů.

„Najednou se ve vzdálenosti asi 2 km a ve výšce asi 300 m objevila velká světelná koule o průměru asi 80 m,“ řekl. „Na pozadí jasné, světle modré oblohy bylo jasně vidět, že měla barvu hořící zápalky a uvnitř bylo vidět tmavě modré jádro, které vypadalo masivní a pevné. Koule se nevznášela ve vzduchu, ale letěla, pohybující se proti větru rychlostí 60 - 70 km/h.

Trajektorie jejího letu kopírovala siluetu vzdálené hory a bylo vidět, jak se zakolíbala v proudu ohřátého vzduchu, ponechávaným za ní. Let byl tichý, a proto se zdál být plný tajemství a významu. Po krátkém jednání s centrálou přes rádio jsem si uvědomil, že objekt nemá na radaru žádný odraz. Pak na mou radu, důstojník ve službě opustil řídicí místnost, stejně jako mechanici, kteří stáli blízko mého letadla a pozorovali kouli...Let koule a její pozorování trvalo asi tři minuty, když se náhle zastavila a z jejího středu vystřelil tenký paprsek, který směřoval do země. Pak objekt odletěl neuvěřitelnou rychlostí a okamžitě zmizel. V tom okamžiku se v sluchátkách ozval zesilující tón přenosu.“

Zdroj: Вяткин Л. Две встречи с НЛО // НЛО в СССР. 4.1. Запорожье: Иннофонд, 1991. Более подробный рассказ см. в кн.: Вяткин Л. Трагедии воздушного океана. М.: Прибой, 1999. С. 374-381. Зарисовка НЛО, сделанная Л. Вяткиным, приводится в сб. «Феномен» (1992. № 2. С. 116).

Po pěti dnech 13. srpna během nočních letů Vjatkina se stala další úžasná epizoda. Nad ním se vznášelo UFO a vypálilo jasný, mléčně bílý paprsek. Letadlo na něj narazilo levým křídlem a paprsek se okamžitě rozpadl na malé kousky, připomínající pohasínající ohňostroj. Letadlo se zatřásl a ručičky přístrojů, které byly napájeny z palubního zdroje, začaly kmitat střídavě vlevo a vpravo. Později si technici všimli, že plocha křídla, která přišla do kontaktu s paprskem, v noci viditelně zářila...

Zdroj: Вяткин Л. Моя встреча с НЛО // Aura-Z. 1993. № 1; Он же. Встреча с твердым лучом // Чудеса и приключения (М.). 1992. № 1-2. С. 64; см. прим. 75.

Dne 31. října 1967 posádka letounu IL-14 v sestavě: velitel letky Čerňajev, zástupce velitele letky Karmakov, 2. pilot Žadčenko a navigátorka Krasnoženová letěli na trase Chabarovsk - Blagověščensk.

„Let se uskutečnil při dobré viditelnosti pozemských objektů i hvězd,“ řekl druhý pilot. Ve 14:25 (Moskevského času), posádka ve vzdálenosti 160 km, s azimutem 120 stupňů od města Archar, viděla vpravo nad ním kulatý, zářící žlutočervený objekt, který byl velmi podobný velikosti i barvou Měsíce při vzestupu. Velitel námořní eskadry Karmakov upozornil posádku na skutečnost, že v této fázi by měl být vidět jen srpek Měsíce a nikoli celý disk, protože let se konal v poslední měsíční fázi. Posádka pak pokračovala ve sledování neznámého subjektu.

V této chvíli velitel hlásil základně tuto situaci a požádal radarového dozorce o to, aby zaměřil letoun a viděl, zda se na obrazovce nevyskytují cizí objekty. Operátor sledoval letadlo a hlásil: „Nejsou zde žádné cizí objekty.“ Po 5 - 6 minutách od zjištění se neznámý objekt začal zvětšovat a změnil barvu na jasně modrou (barvu hořícího plynu), a po dalších 3 - 4 minutách, po dosažení trojnásobné velikosti Měsíce, disk začal mizet a brzy se ztratil. V té době navázala kontakt s letištěm posádka IL-18 č. 75592, která potvrdila tajemný objekt, který také pozorovali.

D. Furman, navigátor letadel Il-14, který létal v listopadu 1967 na trase Anadyr-Irkutsk, mluvil o mnohem zajímavějším setkání: „Když jsem se blížil k městu Něrčinsk v nadmořské výšce 2400 m, v určité vzdálenosti jsem viděl jasnou hvězdu. Pak se tato hvězda náhle objevila nad letadlem. Celé letadlo bylo osvětleno různými barvami. Všechno jsem to dobře viděl, byl jsem v kabině umístěné v horní části letadla.“

„Náhle do kabiny vkročil navigátor a zvolal: „Je to ve velikosti dvoupatrového domu, což potvrdil velitel posádky V. Lobanov: spojil jsem se s Čitou, podal zprávu o situaci a požádal o instrukce. Čita řekla, že na rozdíl od nás, na radaru nic nevidí ... Neznámý předmět nás začal tlačit k zemi, Dal jsem kormidlo dolů a klesali jsme obrovskou rychlostí, bylo velké přetížení, takže stále nechápu, že se letadlo nerozpadlo. My jsme zázračně přežili, bylo nebezpečné sestupovat, protože pod námi byly sopky. Nakonec jsem ve výšce 1.500 m uvedl letadlo do vodorovného letu. Dívali jsme se kolem, ale objekt se od nás nevzdálil. Snažili jsme se manévrovat, ale objekt opakoval všechny naše pohyby a zůstával za letadlem. V sluchátkách se objevil silný šum, postupně se zvětšoval a dosáhlo takové velikosti, že se to nedalo snášet. Během všech těchto událostí obloha vypadala jako ovčí kůže, na obloze byly jakési světelné záblesky. Po přistání v Irkutsku jsme se dozvěděli, že 3 hodiny před touto událostí došlo k nehodě letadla An-24, v důsledku čehož zemřeli lidé. Při nehodě byly na obloze pozorovány také záblesky.“

Zdroj: Бычков В., Кузовкин А., Семенов А. НЛО – кораблики мечты? //Журналист (М.). 1988. № 10.

Ve skutečnosti UFO v těchto dnech létala nejen vzduchem, ale také měla vliv na technologie. V září 1967 létal na pravidelné lince letoun AN-24 ze Záporoží do Volgogradu. Najednou se objevilo UFO ve tvaru doutníku a letělo souběžně s letadlem. Motory letadla se okamžitě zastavily, vnitřní světlo vypnulo a letadlo začalo plachtit. Když bylo ve výšce 100 m nad zemí,

UFO náhle vystoupalo a zmizelo. Motory letadla okamžitě začaly pracovat a bylo schopno znovu nabrat výšku.

Zdroj: Колчин Г. Феномен НЛО – взгляд из России. СПб., 1994. С.81.

Když se účinek vypínání motorů projevoval na vozidlech, bylo to také velmi nepříjemné. Neboť třeba uvízly uprostřed silnice, když cosi viselo na obloze, byl to těžký test na nervy!

„V pozdním létě roku 1967 jsem na žádost kolegy jel novým autem Moskvíč-403 do okresu Borovsk,“ napsal do Akademie věd SSSR Rimma Kňazev z města Žukovskij v Moskevské oblasti. Na zpáteční cestě, jakmile jsme projeli kolem památníku Zoji Kosmoděmjanské, se auto náhle zastavilo. Šel jsem ven a otevřel kapotu, načerpal ručně benzín, ale motor se nedal spustit. Bylo to jaksi pochmurné, i když se to stalo asi v 15 hodin, po silnici nejela žádná auta tam ani sem. Nebylo na koho se obrátit o pomoc, ale vtom se tam objevil jakýsi obrovský kovový objekt, jako nabarvený rudou barvou, visící nad silnicí, velký a nehybný. Nastoupil jsem do auta, a řekl mému společníkovi: „Jsou zde si nějaké vojenské jednotky.“

Auto se ani nehnu, tak jsme začali svačit. Po občerstvení jsem opět vyšel ven. Objekt byl poněkud hlučný, byl to obrovský kotouč, jako kdyby někdo položil jeden hluboký talíř na druhý. a začal se od nás vzdalovat, nebo spíše letěl směrem od Moskvy. Vstoupil jsem do auta, otočil klíčkem a motor se okamžitě rozběhl, zavřel jsem tedy kapotu, projel kruhový objezd a i další auta se začala pohybovat sem a tam.

Vzpomněli jsme si na to jenom tehdy, když začali psát o létajících talířích. Jak jsem později litoval, že jsem si všechno pečlivě neprohlédl. Bylo na to dost času a objekt visel dosti nízko...

Zdroj: Письмо Князевой поступило в АН СССР 17 марта 1980 года, зарегистрировано за № 05154-1712/К, передано Отделению общей физики и астрономии 18 марта 1980 года. В архиве «Сетка-АН» рег. номер 727.

Jak UFO zastavuje spalovací motory je stále nejasné, ačkoli k tomu existují určité předpoklady. Vědci se domnívají, že zastavení motorů je zřejmě způsobeno silnými elektromagnetickými poli. Pod jejich vlivem je v cívice zapalovacího systému indukováno velmi vysoké napětí a v rozdělovači dochází k silné ionizaci, která způsobuje vznik výboje všech svíček najednou. Zapalování se tak stane nepřetržitým, což vede k současnému zapálení hořlavé směsi ve všech válcích najednou a následnému bezpodmínečnému zastavení motoru.

Byl proveden pokus o napodobení tohoto problému, v Hydrometeorologickém ústavu v Leningradu. Kilowatový generátor s frekvencí 50 - 100 kHz byl umístěn nad běžícím motorem vozu Žiguli s otevřenou kapotou, a motor se okamžitě zastavil. Baterie se nezdála být vybitá, protože po odletu UFO se jeho vliv na motor ve většině případů neprojevil a motory pracovaly normálně.

Uvolnění zpráv o UFO

V roce 1967, byla z nějakého důvodu ukončena cenzura zpráv o UFO, byla téměř nulová. Buď existovalo příliš mnoho důkazů o pozorování něčeho zvláštního na obloze, nebo uvolnění situace v šedesátých letech zasáhlo i toto téma, takže čas od času se začaly publikovat v sovětských novinách příběhy o UFO. Nejprve novináři zveřejňovali pouze příběhy o vzhledu UFO v zahraničí, ale pak se v tisku objevily i popisy případů, ke kterým došlo v Sovětském svazu.

V listopadu se objevilo obrovské UFO nad pobřežím Baltského moře poblíž Liepaje. Pracovníci novin „Kommunist“ se rozhodli, že tomu dají šanci, a brzy se objevil článek se zajímavým titulkem „Co když jsou to Marťané?“

„Někteří občané Liepaje byli svědky záhadného jevu,“ napsal J. Kalej. „Světelný objekt se pohyboval po obloze, který nemohl být zaměněn s mrakem, letadlem nebo družicí. Podle očitých svědků (z nichž jeden byl pracovník hydrometeorologického ústavu), to byla velká polokoule

visící nízko nad zemí, která poté po zahoupání rychle odletěla za horizont, a s ní zmizelo i ohnivé světlo, na které bylo bolestné pohledět nechráněnými očima ...“

Zdroj: Калей Я. А что если это марсиане? // Коммунист (Лиепая). 1967. 1 декабря.

Korespondenti lotyšské tiskové agentury (LTA) se zajímali o to, aby rychle našli dostatek očitých svědků. „Stalo se to v polovině listopadu,“ řekl jim P. O. Litava, vedoucí hydrometeorologické stanice v Liepaje. „V té době naši dělníci, kteří tento fenomén pozorovali, tomu nepřisuzovali žádný zvláštní význam, považovali to za optickou iluzi, vyvolanou lomem paprsků vycházejícího slunce. Ale když jsme se dozvěděli o pozorování UFO nad Sofii, mysleli jsme, možná i příliš ukvapeně, na jiný výklad toho, co viděli. Zde je podrobný popis této události:

Hydrometeorologický zpravodaj uvádí, že 14. listopadu 1967, kolem 6. hodiny ráno, se na pozadí temné oblohy objevila polokoule velkých rozměrů, která visela nehybně nízko nad mořem. Po několika minutách se oslepující polokoule začala pohybovat, plula vzduchem na severozápad a zmizela za obzorem.

Zaměstnankyně hydrometeorologické stanice, A. M. Pankratová, udělala zápis o záhadném jevu, který jako očití svědkové sledovali i jiní obyvatelé města. Zajímavé je, že po zmizení svítící polokoule, se obzor nad mořem opět ponořil do temnoty. Slunce vyšlo až v osm hodin.

Zdroj: Загадочное явление над морем // Советская Латвия (Рига). 1967. 2 декабря.

Ufologům se podařilo najít bez problémů J. Kaleje, autora prvního článku. „Jeden kilometr od pobřeží poblíž Liepaje, asi sto metrů nad mořem, dva pozorovatelé viděli jasnou polokouli, která visela nehybně a pak zmizela na severozápad,“ řekl. „Bylo to v 6 hodin ráno: konkrétně, šel jsem ke svědkům a mluvil se svými sousedy. Žádná mystifikace to zjevně nebyla, protože se stalo tohle: Muž, který jel na kole do práce, uviděl tu ohnivou rudou záři, vrátil se domů a zavolal na to svoji ženu, protože byla technikem meteorologických stanic.

Šel jsem s manželkou na pobřeží, a když jsme tam došli, všechno jsme viděli přímo ze břehu. Ostatní lidé, včetně našich sousedů, viděli jen záři, my jsme však tvrdili (manžel a manželka), že rozměry objektu byly přibližně ve velikosti čtyřpatrového domu, obrysy byly zcela přesné. Moje žena to ohlásila šéfovi meteorologických stanic a ten den mi na to řekl:

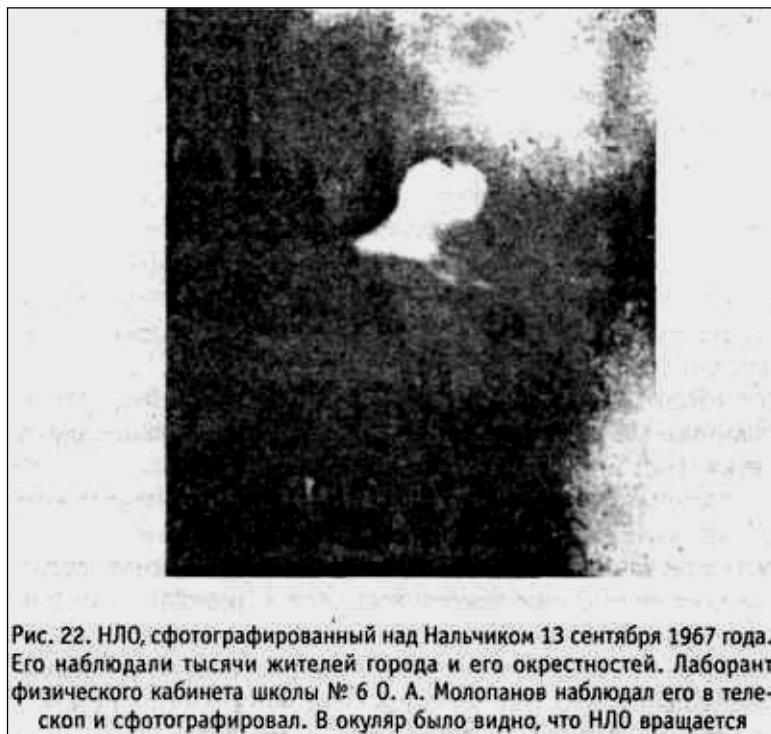

Рис. 22. НЛО, сфотографированный над Нальчиком 13 сентября 1967 года. Его наблюдали тысячи жителей города и его окрестностей. Лаборант физического кабинета школы № 6 О. А. Молопанов наблюдал его в телескоп и сфотографировал. В окуляр было видно, что НЛО вращается

„Tuto záři sledoval člen bezpečnostní stráže, který to ohlásil svým nadřízeným. Bylo to ve vojenské zprávě. Zdá se, že hlášení bylo doplněno systémem sledování letecké obrany.“ Poplašení občané požadovali vysvětlení. Brzy se v hlavních novinách republiky "Sovetskije Lotyšsko" objevil komentář o záležitosti rádiových pozorování ionosféry a umělých družicích Země, napsaný Robertem Vitolnijkem.

„Poslední období zvýšené aktivity UFO začalo v létě 1965, kdy byly zaznamenány záhadné objekty v některých zemích Evropy a Ameriky, stejně jako v Austrálii,“ uvedl autor. Létající talíře se objevily mnohokrát i na

území Sovětského svazu. Tuto záři sledovala bezpečnostní stráž, která to ohlásila svým nadřízeným. Stálo to ve vojenské zprávě. Zdá se, že objekt byl doprovázena systémem sledování letecké obrany. Poplašení občané požadovali vysvětlení. Brzy se v hlavních novinách republiky "Sovetskije Lotyšsko" objevil komentář na téma stavu rádiových pozorování ionosféry a umělých satelitů Země od Roberta Vitolnujeka:

„Poslední období zvýšené aktivity UFO začalo v létě 1965, kdy byly zaznamenány záhadné přízraky v některých zemích Evropy a Ameriky, stejně jako v Austrálii," uvedl. - "Létající talíře" se objevily mnohokrát na území Sovětského svazu

Nedávno se v Liepaji objevil neobvyklý jev. Zprávy očitých svědků naznačují, že to není objekt, který je v tomto případě skutečným "létajícím talířem..."

Co se týče hypotézy, která považuje UFO za vyslance jiných civilizací vesmíru, tato otázka zůstává velkou pochybností, i když neexistují žádné přesvědčivé důvody, aby byla tato verze kategoricky odmítnuta. Jedna věc je jistá - věda se setkává s úplně neznámým fenoménem. Je zapotřebí důkladný a důkladný výzkum ke studiu vlastností záhadných létajících objektů.

Zdroj: Витолние Р. Летающие феномены // Советская Латвия (Рига). 1967. 10 декабря.

Astronom Vitolnujek věděl o UFO z první ruky. Před dvěma lety, 22. července 1965, ho náhodou pozoroval vlastníma očima na observatoři ve městě Ogre:

„Těleso bylo tvaru disku o průměru asi 100 m. Uprostřed bylo zřetelně viditelné zesílení, jako malá koule. Vedle disku ve vzdálenosti přibližně dvou jeho průměrů se pohybovaly tři kuličky podobné té uprostřed. Pomalu se otáčely kolem tohoto disku. Současně celý systém postupně klesal, pravděpodobně se vzdaloval od Země. Po 15 - 20 minutách od zahájení pozorování, se koule začaly pohybovat od disku a letěly od sebe. Koule ve středu disku také letěla na stranu. Ve 22 hodin byla všechna tato tělesa tak daleko od nás, že jsme je ztratili z dohledu. Byla zelenkavé, perleťově matné barvy.“

Zdroj: Витолние Р., Мелдерис Я., Витолние Э. Мы удивлены, но видели это своими глазами // Спутник (М.). 1967. № 12.

Vitolnujek nebyl jediný astronom, který viděl v roce 1965 UFO. Dne 24. září v New Athos přednášela pracovnice moskevského planetária L. S. Cechanovičová, která byla svědkem letu neobvyklého objektu:

„Večer jsem se koupala v moři, počasí bylo úžasné, vzduch byl čistý a jasný. Bylo to asi 20 minut po západu slunce. Plavala jsem ke břehu a byla vzdálena asi 100 metrů od něj. Pak upoutala moji pozornost černá tečka, která se najednou objevila vysoko na obloze, na západní straně. Po několika vteřinách už bylo vidět, že je to podlouhlé těleso. Přirozeně mě napadla myšlenka, že jde o letadlo, ale pak jsem si všimla, že neslyším žádný zvuk a nemá to žádná křídla. Objekt, který vypadal téměř černý, letěl nad mořem, rovnoběžně s pobřežím, od západu k východu. Předtím, než se přiblížil ke mě na 300 - 400 metrů, klesl do výšky nad mořem asi 100 metrů, se náhle otočil o 90 stupňů směrem k pobřeží, letěl na sever a stoupal. V této době začal rotovat podél podélné osy. Ve středu se objevil pás světla a byl patrný jeho tvar disku.

Rotace pokračovala, světlo zesílilo a po několika vteřinách byl pohled na objekt následující: Tvar byl kruhový. Ve středu se nacházelo okénko zářící nažloutlým světlem, jehož průměr činil polovinu průměru celého disku. Objekt pokračoval v letu a stoupal nad pobřežím, jeho zdánlivé rozměry po celou dobu klesaly, nakonec se změnil na bod a zmizel asi do minuty, možná o trochu víc.“

Zdroj: Зигель Ф. «Летающие тарелки» – миф или реальность? // Байкал (Улан-Удэ). 1967. № 4. С. 104-113.

V sousední Litvě astronomové sami neviděli UFO, ale dostali mnoho dopisů od občanů, kteří měli větší štěstí. „Observatoř obdržela zprávy popisující létající objekty, které se ve svých charakteristikách velmi podobají slavným létajícím talířům,“ říká vedoucí katedry astrofyziky

Ústavu fyziky a matematiky Litevské Akademie věd SSR, Vytautas Straišnis. Pracovnice Vilniuské továrny počítačů A. Dzenkauskas uvedla:

„Večer 17. prosince jsme jeli tři v autě po silnici nedaleko Gedrajčaje (okrsek Širvint). Bylo to asi v 19:30. Na obloze svítil jasný měsíc, byl vysoko, zřidkavé mraky ho sotva kryly. Náhle naši pozornost přitáhl tmavý letící disk. Viděli jsme ho ve vzdálenosti přibližně pěti průměrů měsíce od něho samotného. Zastavili jsme se. Disk byl tak velký jako průměr Měsíce a pohyboval se poměrně rychle. Brzy zmizel v mracích.“

V prosinci 1967 poslala další zprávu učitelka střední školy v Saldutiškis, K. Lukoševičius: „Obyvatelé Saldutiškis, manžel a manželka Jatautasi, dne 15. nebo 17. prosince (přesně si to nepamatují), kolem šesté hodiny viděli na obloze 4 - 5 kulatých těles, které přilétaly od západu, občas se zastavily a nehýbaly se, ale za pár minut se náhle zvedly a zmizely vertikálně.“
Zdroj: Семашика А. Фантастика или реальность? Еще раз о неопознанных летающих объектах (НЛО) // Коммунистическая правда (Вильнюс). 1968. 20 января.

Úřady, pokud sledují, co se děje, si konečně uvědomily, že spolu s příběhy o skutečně tajemných objektech může tisk vyrazit i vojenské tajemství SSSR. Za tím účelem uspořádali přednášku k odrazování občanů od vyprávění o podivných věcech na obloze a používali stejnou zbraň jako v roce 1961 v novinách „Pravda“ akademik Arcimovič:

„...Nikdo nemá zásadně nové skutečnosti, které by svědčily ve prospěch létajících talířů,“ uvedli v hlavním deníku země. „Astronomové, kteří pečlivě sledují oblohu dnem i nocí, nic nevidí, vědci, kteří studují stav zemské atmosféry, je také nevidí. Státní letecká obranná služba je nesleduje, což znamená, že neexistují důvody pro ožiování směšných, dlouho pohřbených pověstí o tajných výletech na naši planetu Marťany nebo Venušany...“

Všechny objekty, které létají nad územím naší země, jsou identifikovány buď vědci nebo lidmi, kteří hlídají bezpečnost naší vlasti. Kdyby skutečně existovaly nějaké neidentifikované létající objekty, pak by to byli vědci, kteří by obdrželi nejdříve o nich potřebné informace a zapojili se do studia jejich povahy.“

V souvislosti s výskytem zpráv o UFO na stránkách našeho tisku a v televizních pořadech byla problematika propagandy létajících talířů i předmětem diskuse v Akademii věd SSSR. Předsednictvo Katedry všeobecné a aplikované fyziky Akademie věd SSSR, nedávno na svém zasedání slyšelo zprávu akademika L. A. Arcimoviče o této propagandě, který poznamenal, že zná povahu vědeckého vnímání, a že tyto spekulace nemají vědecký základ a pozorované objekty jsou dobře známé povahy.

Zdroj: Мартынов начал настраивать астрономов-любителей против НЛО задолго до публикации в «Правде». См.: Левитан Е. Ленинградский пленум Центрального совета ВАГО // Земля и Вселенная (М.). 1968. № 3.

Úderný článek byl podepsán E. Rustem Mustěljem, předsedou Astronomické rady Akademie věd, a D. J. Martynovem, prezidentem Asociace astronomické a geodetické společnosti, a vědeckým tajemníkem Národního výboru sovětských fyziků V. Leškovcevem. Během "protitalířové kampaně" si úřady dokonce pamatovaly staré zprávy a vytahovaly z naftalínu zprávy o UFO, které nebyly nic jiného než buržoazní výmysly. V rozšířeném článku vědeckého komentátora tiskové agentury Novosti Villena Lusiberga, bylo sovětskému čtenáři řečeno:

„... když klesá náklad, a když se čtenář nudí ekonomikou a politikou, je třeba ho odvrátit od nevhodných témat. Tři spolehlivé a stále zelená témata přicházejí od pomoci západních podnikatelů: UFO, Mořští hadi a Sněžný muž... Je zde zajímavější číst o tajemných lodích z Venuše, než přemýšlet o zítřku, zmrazení mezd, růstu cen nebo nezaměstnanosti. Státníci imperialistických zemí tyto informace používají zcela úmyslně, protože "létající talíře" nejsou pro ně mýty, nýbrž dobře zamaskované prostředky hromadné dezinformace ...“

Zdroj: Люстиберг В. Миф о «летающих тарелках» // Вечерний Ленинград. 1968. 26 февраля.

Úspěch kampaně byl posílen obnovením úplného zákazu šíření publikací o UFO. Od té doby byly pouze občas otištěny materiály, které diskreditovaly celý problém. Navzdory zákazu publikací však UFO stále létala, ale méně. Bez ohledu na hlasitá prohlášení novin Pravda, byla UFO stále vídána nejen civilisty, ale i armádou.

„Bylo to v roce 1968,“ uvedl zkušební pilot, plukovník Alexander Akimenkov. Balony se vynořovaly od území Íránu, v jedné řadě a ve stejné výšce létaly nad území naší země, a poté po shoení nákladu letáků nabraly výšku, a vracely se na íránské území, odkud z nich byly odebírány zpravodajské informace.

Na letišti Kyzyl-Arvat byla v té době letka MiGů 17, které mohly vystoupat až do výšky více než 15 km. Tehdy jsem sloužil v Mary. Tři z nás byli posazení do MiGů-21, abychom sestřelili tento stratosférický balón. Měl jsem v palubní výzbroji dva bloky B-16 s neřízenými raketami, obsahovaly 16 raket v bloku. Moji kolegové, Sláva Zvezdin a Kost'a Žuravlev, měli různé typy řízených střel.

Obtížnost úkolu spočívala v tom, že stratostat byl plněn vodíkem a pokud zapálíte vodík, nemáte čas se vyhnout. Naším úkolem bylo zlikvidovat náklad pod balonem. Letěl jsem v kurzu 90 stupňů, slunce bylo za mnou, byl večer. Tento šedý obrovský balon visel někde v nadmořské výšce 17,5 – 18 km. Viděl jsem nalevo od něj něco, jako duši z auta, která byla velikostí srovnatelná s balonem, ale pokud byl balon šedý, pak tohle bylo modravé, bez třpytu, takové mlhavě modré. Měl jsem úkol a byl jsem upozorněn, abych nevletěl do hořícího vodíku. Neuvedomil jsem si, že tento objekt je UFO. Celou pozornost jsem věnoval sestřelení balonu. Když jsem zahájil palbu, UFO jsem neviděl. Trefil jsem náklad pod balonem, který okamžitě poskočil nahoru. Po útoku jsem se podívat na to, co jsem udělal, a viděl jsem, že UFO odletělo asi 10 km daleko. Dříve bylo asi 300 - 500 m od balonu, to znamená, že bylo blízko. Takový případ se stal...

Alexander se náhodně setkal s UFO, když letěl na jinou misi, neboť v těch letech měl letecká obrana severokavkazského vojenského okruhu zvláštní příležitost posílat letadla k zachycení balonů. Dmitrij Urazakajev to všechno viděl z Dagestanské vesnice Terekli Mekteb:

„Od té doby uplynulo mnoho let a je mi velmi líto, že jsem nezaznamenal mé poznatky dříve, když byly stále v živé paměti,“ napsal. „Učil jsem se v sedmé nebo osmé třídě, v létě jsem pobýval u přítele, jehož otec Vasilij Ivanovič Sotnikov byl velitelem vojenské jednotky, která se nacházela na okraji naší vesnice. V odpoledních hodinách, asi v pět hodin, zazvonil telefon z vesnice. Otec mého přítele naslouchal sdělení, pak vyběhl na ulici a zíral na oblohu. Sledovali jsme ho a viděli jsme téměř v zenitu, mléčně bílý disk o velikosti dvou měsíčních průměrů. Kolja, můj přítel, vběhl do domu a přinesl silný dělostřelecký dalekohled, ale i přes něj byl vidět pouze disk. Vasilij Ivanovič se mezitím oblékl do uniformy a vyrazil do jednotky.

Vojenská jednotka byla počtem omezená. Vojáků při poplachu bylo dost jen na jednu směnu a tentokrát byli všichni na svých místech. Antény radarů se zavrtěly a já s mým kamarádem jsme se točili na místě a poznali jednu věc, že lokátory nemohou ten objekt zachytit. Vasilij Ivanovič byl nervózní, pak vyběhl, aby se ujistil, že disk je na svém místě, a běžel na stanici. My jsme se mu pletli pod nohama, tak nás poslal k zařízení, které by mohlo opticky určit azimut a úhel objektu nad obzorem. Věděl, jak ho použít, tak jsme provedli zaměření objektu, visícího na stejném místě.

Po nějaké době sám Vasilij Ivanovič řekl, že od Grozného vyletěl stíhač a zamířil k nám... Ale letadlo proletělo bez toho, aby spatřilo objekt, pak se otočilo a vracelo se ze dvou směrů, od nás a od města Kizljár, které leželo na opačné straně, ale znovu neviděli nic. Mezitím se disk pomalu posunul na východ, až zmizel z dohledu. Nakonec nastala noc, v jedenáct hodin byla tma. Pak

nám Vasilij Ivanovič řekl, že jde o americký průzkumný balon, a bylo nám přikázáno všechno zapomenout a zničit všechny záznamy o tomto případu...”

„Mezi mojí rodnou vesnicí a Kizljarem je podle mapy 70 kilometrů, a na obou místech viděli UFO současně. Přibližné úhlové rozměry jsem uvedl výše. Slunce zapadlo v 11 hodin v noci (bylo to v polovině července). Pozice objektu byla v té době asi 80 stupňů nad obzorem, pak se posunul na jihovýchod. Jaká byl velký a jak vysoko se nacházel? Bylo to něco nepředstavitelného.

Zdroj: Письмо Дмитрия Уразакаева <urazakai@vlink.ru> на эхо-конференцию RU.UFO (см.: <http://ufo.metrocom.ru>). К сожалению, Дмитрий не помнит точно год инцидента – по его словам, это произошло «летом 1967 или 1968 года».

V. A. Gusev, vrchní instruktor na letišti ve Vilniusu, sloužil v roce 1968 v radiotechnickém vojsku. Část jednotky se nacházela v oblasti Murmanska, nedaleko obce Kačalovka. V srpnu, asi 20. až 22. ve 4:10 hod. šel s ženou rybařit do řeky v tundře.

„Nebe bylo jasné, bylo světlo, začínalo ranní svítání,“ vzpomněl si. Nebyl žádný vítr. „Najednou se na obloze objevil nějaký létající objekt a zanechal za sebou podobnou stopu, jako dělají proudové letouny. Objekt letěl od jihu na východ přes jihovýchodní stranu oblohy. Rychlost byla velmi vysoká, což upoutalo moji pozornost. Pohyb objektu byl v počátečním okamžiku horizontální, pak došlo k ostrým změnám směru, téměř o 90 stupňů a při stoupání se objekt pohyboval téměř v zenitu, podél spirálové trajektorie. Samotný objekt nebyl viditelný kvůli velké výšce, ale jeho stopa byla jasně viditelná, osvětlená sluncem, byla stříbrné barvy. Nebylo slyšet žádný zvuk. Objekt rychle vybledl a zmizel, pozoroval jsem ho asi jednu minutu.“

Letadla v té době nelétala. Radary tento jev nezaregistrovaly. V tuto chvíli nebylo oznámeno vypuštění raket v naší oblasti. Asi o 10 - 12 dní později jsem zaznamenal podobný případ, když se přesouvaly tři objekty. Stoupaly v ostrém úhlu. Rychlost byla neuvěřitelně vysoká a objekty odletěly. Měl jsem dojem, že nad hlavou byl vidět pravidelný kužel.“

Dokonce i reakce armády na případ byla extrémně podivná. Když velitel, major Boris Kononěnko, poslal v roce 1972 popis svého pozorování do okresních novin "Na stráž" v Baku, redakce odpověděla: „Nemůžeme otisknout váš materiál, protože to, o čem píšete, se nestalo, protože se to stát nemohlo. Všechny pověsti o UFO, mimozemšťanech atd. jsou pouze jako „kachna“ buržoazní propagandy.“

Zdroj: Кононенко Б. Феномен аномальных явлений // Ленинское знамя (ЗакВО, г. Тбилиси). 1989. 1 декабря.

Tohle pochopitelně nemohl vzít na vědomí, když to viděl sám na vlastní oči a soudruzi z redakce to považovali za "buržoazní propagandu".

Disk nad Leningradem.

18. září 1968 přednášel Boris Feduškin ve střední přednáškové místnosti, společnosti "Knowledge" v Leningradu na téma "Navštívili Zemi mimozemšťané?" V té době bylo téma mimozemšťanů velmi zajímavé a hala byla téměř plná. Jedním z posluchačů byl i ufolog Gennadij Lisov.

Když přednášející začal reagovat na poznámky z publika, ukázalo se, že jeden z posluchačů byl tehdejší mladší nadporučík Viktor Děmidov. Požádal lektora o jeho názor na povahu jámy, kterou zkoumal na jezeře Korb.

Feduškin očividně zaváhal a požádal autora dotazu, aby za ním po přednášce zašel, řekl mi dnes Gennadij Lisov. Rovněž jsem se se zájmem obrátil na Borise Konstantinoviče, protože právě dnes mě volali z Centrální nemocnice Baltsudoprojekt a hlásili, že viděli UFO ve tvaru obrovského kruhu nad Divadelním náměstím! K mému překvapení už o tom Feduškin věděl, a

dal mi telefonní číslo na kapitána Jurije Metoděviče Rajtorovského, který byl přidělen na vyšetřování události.

Ačkoli se objevily zvláštní objekty nad hrdinným městem třikrát od jeho založení, tento prstenec byl objektem prvního seriózního vyšetřování. „Poštěstilo se mi uvidět na obloze nad Leningradem, 17. září ve 20:20 hod. něco nepochopitelného. Od obchodního přístavu, směrem k okrsku Leninský, se pohyboval kruh o velkém průměru,“ napsal mechanik A. A. Zachvatov do observatoře v Pulkovu. Viděl jsem to asi během 40 minut ze střechy svého domu. Průměr to mělo 20 - 25 m, vypadalo to jako obruč, která se pohybovala proti větru, kroužila ve velkém kruhu po oblasti, vystoupala do oblak, vrátila se, aniž by se změnil tvar prstence a postupně zmizela v opačném směru. Povídal jsem si o tom se svými přáteli v práci, ale nikdo to nechápal...“. Pak ho navštívili ufologové a ptali se na podrobnosti.

„Sledoval jsem televizi (byl tam zápas), pak jsem šel do kuchyně na večeři a viděl část oblohy oknem. Vyběhl jsem na střechu (mám tam holubník a klíč od podkroví). Viděl jsem na obloze kruh, jehož vnitřní průměr byl 25 - 30 m a jeho tloušťka byla asi desetkrát menší než průměr. Letěl ze strany obchodního přístavu na ulici Izmailovskij prospekt Kurlandskou ulicí, která se u hotelu Sovětskaja (asi 250 m od mého pozorovacího místa) plynule stáčí na Ogorodnikovo náměstí, pak na ulici Sadovaja u kina ‚Rekord‘. Rychlost letu byla rovnoměrná a neměnila se. Západní okraj kruhu byl tmavší. Jeho barva byla tmavě šedá. Zahájil jsem pozorování ve 20:20, skončilo ve 21:00 hod. (čas jsem zjistil podle televizního vysílání)“.

Technik-laborant Tamara Šabašová a její dcera šli Vasilijevskou ulicí do obchodu na Bolšoj Prospekt. „Moje dcera se zadívala na prstenec na obloze nad školou a zeptala se: „Mami, co to je?“ Odpověděl jsem: „Ach, to je létající talíř.“

Prstenec byl bílý a šedý, visel nad zemí ve výšce asi 250 m a trochu se točil. Jedna strana začala mizet. Myslím, že to byl kouř. Šli jsme do obchodu asi tři minuty, všechno tam stále viselo. Když jsem vstoupila do obchodu, po dvou minutách jsem šla k oknu, podívala se na oblohu, ale prstenec už zmizel. Obloha byla na tomto místě bez mraků. Tento jev byl také pozorován pokladní v obchodě.“

Tamara Michajlovna přirovnala prstenec na obloze ke svatebnímu prstýnku. Výpočet jeho velikosti ukázal, že objekt měl průměr 73 metrů! „Podívala jsem se z okna a spatřila prstenec nad školou, který nehybně visel nad školní zahradou,“ potvrdila její příběh pokladní obchodu Světlana Černychová. Sledovala jsem ho asi dvě minuty, pak jsem se otočila a začala volat kamaráda k oknu, ale prstenec už byl pryč. Barva prstence byla kouřově šedá, okraje byly jasně ohraničené.“

Mechanik, inženýr Nikanor Osinkin sledoval UFO z ulice Sadovaja: „Viděl jsem šedý objekt ve tvaru prstence na modrém pozadí oblohy. Vnější a vnitřní obrysy byly jasně ohraničené proti obloze. Pohyboval se stálou rychlostí od jihozápadu k severovýchodu. Výška letu byla 500 - 1000 m, průměr byl asi 50 m, jeho tloušťka asi 5 m. Otvorem uprostřed byla vidět obloha. Odstín prstence byl stabilní, netočil se kolem osy a pohyboval se postupně vpřed. Vzhledově to byl perfektní prstenec s hladkými okraji. Zdálo se mi, že těleso vypadalo jako vroucí, jakoby bublající na povrchu. Pozoroval jsem ho pod úhlem asi 40 stupňů, měl jsem dojem, že je masivní, ale nebyl to masivní objekt, spíše jako kruh naplněný plynem. Jeho stěna vypadala jako plochá, prstenec se držel ve svislé rovině. Sledoval jsem ho 2 - 4 minuty. Tento objekt mě ohromil.“

Poté, co studoval tyto a další informace, byl Rajtorovskij schopen stanovit cestu letu UFO. V 19:10 viselo nad Vasilevským ostrovem a poté odletělo do zálivu směrem k přístavu. V 19:40 se prstenec zvedl z úrovně střech do velké výšky a po 10 minutách se otáčel rychlostí 1/4 otáčky za min., přeletěl most Obuchovské obrany a letěl přes Fontanku k Moskevskému prospektu.

Další očití svědkové, kteří stáli u pasáže na Něvský prospekt viděli, jak UFO letí kolem věží směrem k Letní zahradě.

Jurij Mefodjevič zjistil, že prstenec letěl nad jeho vlastním domem právě v okamžiku, kdy ho navštívil moskevský ufolog Jurij Fomin. Měli jen chvilku, aby se podívali z okna a viděli předmět ufologického zájmu v celé jeho kráse!

Prstencovitě tvarované UFO je tvar spíše vzácný, ale ne unikátní. V srpnu 1958 viděl A. Luckevič na pozadí oblačnosti nad městem Čugujev v Charkovské oblasti, „prstenec jako je automobilová pneumatika“, který letěl z východu na západ. Žádná stopa za ním nezůstávala.

Zdroj: Рубцов В. Космічні об'єкти над Україною? // Знання та праця (Харьков). 1967. № 1.

Další prstencové UFO se objevilo 23. července 1990 u Dněpropetrovsku. Druhý den se v místních novinách objevil malý článek:

„Včera asi ve 21:00 hodin byla na prospektu s názvem ‚Pravda‘, na mostě přes Dněpr paralyzována doprava. Řidiči i spolujezdcí, jejichž vozidla se zastavila, se s překvapením dívali na noční oblohu. Tam, ve výšce cca 200 m nad terénem se hladce vznášel černý prstenec... Bylo to úžasné, jeho tvar byl nejprve kruhový, pak se kruh stal oválem, otočil se kolem osy a změnil směr pohybu ... Čtenáři hlásili nové a nové detaily: prstenec pak přelétal park T. Ševčenka, skrze něj byla viditelná obloha, nakonec přistál na poli, když předtím zazářil.

Zdroj: Макаров В. Проплывало «черное кольцо» // Днепр вечерний (Днепропетровск). 1990. 24 июля.

Vedoucí místního oddělení Dněpropetrovského podniku č. 16, V. Masalov sledoval prstenec z domova na ulici Jantarnaja. „Když jsem dopil čaj, najednou jsem pocítil velkou touhu jít k oknu,“ vzpomněl si. „Nějaká neznámá síla mě k tomu přinutila. Udělal jsem několik kroků po místnosti a zastavil se překvapením - přímo před domem, asi 500 metrů daleko visel létající talíř oválného tvaru.“

„První moje myšlenka se týkala fotoaparátu. Chtěl jsem rychle zachytit neobvyklý jev na film. Když jsem natáhl uzávěrku aparátu, viděl jsem, že jsem nebyl sám zavolán tímto UFO - lidé vstupovali na své balkony v sousedních domech, ale prstenec nespěchal, aby zmizel, klidně letěl po levé straně města, zdálo se mi, že je to ze severu na jih. Několikrát jsem ho vyfotografoval ... Celkem jsem sledoval objekt od 20 hodin po dobu asi 20 minut, poté nezmizel, ale rozplynul se v tmavé noci.“ Fotografie něco zachytily, ale jejich kvalita neumožňuje je zveřejnit v této knize.

Zdroj: Масалов В. Так что же это было? // Сталкер (Днепропетровск). 1990. №3.

Létající talíře nad Bajkonurem.

Dne 19. listopadu 1968 byl systém „lokální orbitální obrany“ s raketami R-36orb a jednotkou jejich obsluhy aktivován do služby. První pluk, ozbrojený raketami P-36orb, nastoupil do bojové připravenosti na kosmodromu Bajkonur 25. srpna 1969. Velitelem pluku byl jmenován A. V. Milejev.

Pluk se skládal z 18 odpalovacích stanovišť, zkompletovaných do tří bojových komplexů (po 6 raketách v každém komplexu). Odpalovací síla měla průměr 8,3 a výšku 41,5 m. Vzdálenost mezi odpalovacími silami byla 6 až 10 km. Pluk zůstal jediným zařízením strategických raketových sil, ozbrojených těmito raketami, jejichž design byl však neúspěšný. V letech 1968 - 1971 nebyl start raket R-36orb prováděn více než 1 – 2-krát ročně, jen aby se zkontrolovala a udržovala bojová připravenost systému. Dne 8. srpna 1971 se uskutečnilo poslední vypuštění, po částečně orbitální trajektorii.

Strategické místo však nikdy není prázdné. Nad raketový pluk vybavený P-36orb, které před čtyřmi lety vytvářely barevné srpký na jihu Ruska, začala létat skutečná UFO!

„V létě roku 1971 v Leninsku (u kosmodromu Bajkonur), když jsme se vraceli z jídelny po obědě, a zastavili jsme se na velitelství jednotky, promluvit si ve štábu,“ řekl Voroněj V. Děnisov, tak někdo z naší skupiny důstojníků spatřil UFO, které se třpytilo ve slunečních paprscích a vypadalo jako talíř. Zpočátku viselo v nadmořské výšce 2,5 - 3 km nad startovací plochou, pak zamířilo k nám. Viselo nad námi asi 5 minut, pak se otočilo o 80 stupňů a letělo směrem ke středu testovací plochy. Velitel základny, který byl v naší skupině, běžel do ústředí k telefonu, aby zavolal velitele testovacího stanoviště: „Letí k nám UFO!“ Velitel odpověděl: „Já to vím, právě mi volali z plochy, že vidí ohnivý objekt, abych to vyřešil. Nemohl jsem nic rozhodnout...“

A nyní o případu, u kterého jsem nebyl svědkem. V noci dosedl na letiště v Bajkonuru, poblíž hlídky, létající talíř s průměrem asi 30 m, byl blízko od strážných. Velitel hlídky křičel „UFO“, ale bez odezvy. Velitel stráže několikrát vystřelil. Talíř se tiše vznesl a odletěl v nízké výšce asi 500 metrů a znovu přistál.

Velitel stráže to oznámil dozorčímu na polygonu, který byl přesvědčen o skutečnosti této události a spojil se s ústředím raketového vojska. Výsledkem bylo, že zástupce velitele raketového vojska vydal této noci rozkaz, nezveřejňovat žádné informace a velitel základny byl odvolán z funkce.

Zdroj: Денисов В. Над Байконуром «летающие тарелки» // Четвертое измерение (Ярославль). 1992. № 4.

V průběhu času se UFO stala známými hosty vojáků i civilních zaměstnanců kosmodromu. Začátkem ledna 1978 skupina vojáků (asi 8 lidí) a jejich velitel, zhruba ve 20:00 hodin pozorovala předmět visící na obloze ve výšce 100 - 200 metrů, který měl podobu „Něco mezi vzducholoďí a vrtulníkem“. Údajně byl z lehkého kovu a nezářil. Po zjištění tohoto objektu vojáci upozornili personál základny, aby to každý okamžitě oznámil, když uvidí nějaké nepochopitelné objekty.

Dne 28. května 1978, kolem 22:00 hodin, dostal velitel stráže, poručík B., vzkaz od hlídky, že nad budovou se objevil světelný objekt ve výšce 500 - 1000 metrů, který tam visel dvě minuty a pak zmizel. O dvě hodiny později druhá hlídka ze stejné oblasti ohlásila, že viděla dvě světla, která se pak spojila do jednoho bodu.

Asi 20 zaměstnanců projekční kanceláře vidělo 28. června 1978 ve 22 hodin, jasně oranžový objekt. Zvětšil se, a visel 10 - 15 minut na místě, pak se od něj oddělily čtyři jasné tečky, které kroužily kolem něho. Poté objekt velmi rychle odletěl i se třemi tečkami. Jeden z bodů letěl nezávisle na něm jiným směrem. Ve stejný den, ve 2:00 až 2:30 v noci, dva vojáci na strážní viděli zploštělé těleso tvaru doutníku, které viselo asi 30 minut ve výšce kolem kilometru. Začalo na povrchu svítit neobvyklými barvami a pak zmizelo.

Dne 23. září 1978, přesně ve 20:30, letěl kolem Měsíce objekt velikosti 1/6 až 1/5 průměru

Měsíce nad Leninskem, od severozápadu k jihovýchodu, ve výšce asi jednoho kilometru. Koule letěla tiše, přímo asi 10 sekund, a pak zmizela rychlostí blesku. Nemohla letět nad mraky, protože obloha byla jasná a hvězdy byly během letu tělesa dobře viditelné.

Dne 26. prosince 1978, v 5:00 hodin, skupina pěti techniků z průmyslového

podniku viděla elipsovité těleso, ohraničené 5 - 6 světly neurčitého tvaru a barvy. Letělo po dobu 1 - 2 minut a pak zmizelo za obzorem. Jasnost tělesa byla desetkrát vyšší než nejjasnější hvězdy.

Dne 27. července 1979, ve 23:00 hod. byla zaznamenána velmi jasná "hvězda", která se pohybovala chaotickým, pomalým pohybem po obloze všemi směry, zatímco za ní byla inverzní stopa. Pohyby objektu byly pozorovány téměř 40 minut, pak bylo pozorování ukončeno. O hodinu později pozorování znovu začalo, ale podivný objekt už byl pryč. Tento objekt byl velmi jasný, dal se ostře rozlišit mezi všemi hvězdami na obloze.

Dne 12. srpna 1979, od 10:00 do 22:00 hodin, sledovali přítomní v městském tanečním parku oranžovou kouli, visící nad městem. Koule visela nehybně na jednom místě asi 30 minut a pak zmizela.

Oleg Achmetov, zaměstnanec městských novin "Bajkonur", viděl v roce 1984 doutníkový objekt s malými okénky. UFO letělo mezi městem a startovací plochou základny.

„V roce 1987, jsem během své služby na kosmodromu Bajkonur, měl směnu.“ řekl bývalý voják, který nechtěl sdělit své jméno. „Večer důstojníci jako obvykle běželi domů, a já jsem zůstal sám. Byla tam nuda, nebylo tam žádné rádio, cigarety jsem vykouřil a byl jsem venku sám...Najednou jsem uviděl malou jasnou hvězdu, přímo nad mnou. Něco mě přimělo, abych se na ni podíval. Náhle se od hvězdičky oddělil malý paprsek a pomalu se začal otáčet ve směru hodinových ručiček. Šířka paprsku byla asi milimetr. Připadalo mi to divné. Ale pak jsem si všiml, že se paprsek začal zvětšovat a točit, jedna otáčka trvala několik minut, nepamatuji se přesně. Když dosáhl velikosti 7 - 8 mm, všiml jsem si, že za paprskem je jakási záře. Stejná jako na obrazovce radaru. Ležel jsem tam asi 2 hodiny, nezavíral jsem oči. Výsledkem bylo, že paprsek narostl až k obzoru a celé nebe mírně zářilo, dokonce bych řekl, že jako v mlze.

Domněnka, že to byl nějaký druh tajného startu rakety se mi nezdá dobrá, to bych přeci poznal. V té době nebylo nic víc tajnějšího než raketa "Energie". Přemýšlel jsem o povaze toho, co jsem viděl po dlouhou dobu, ale nenalezl jsem odpověď. Časem si na to vzpomenu, ale nerozumím tomu. Řekl jsem tento příběh přátelům. Mnozí z nich byli skeptičtí, když říkali, že jsem usnul a všechno se mi zdálo. Je však skutečností, že to nebyl start rakety, bylo to ironické, když tam starty byly každý druhý den a já vím, jak to vypadá.“

Jedno z pozorování UFO nad Bajkonurem dokonce ovlivnilo historii letectví v Sovětském svazu. Podle technických požadavků pro raketu Energia, navrhla Vesmírná výzkumná a produkční společnost postavit nákladní letadlo, které by mohlo přepravovat nejen raketové stupně, ale i raketoplán Buran na místo startu. Koneckonců není možné přepravovat centrální stupeň rakety Energija o průměru 8 m po běžných silnicích.

Zpočátku sice bylo navrženo použít dvě helikoptéry Mi-26 schopné přepravovat náklad až do váhy 40 tun, ale poslední slovo měl profesor MAI Sergej Eger. Navrhl "termoplán" - vzducholod' lehčí než vzduch, která vzhledem připomínala létající talíř. Inspiraci našli autoři projektu neočekávaně, když se nad Bajkonurem objevilo obrovské těleso dvojvypuklého tvaru.

Velitel ostrahy upozornil své vojáky na ploše a přikázal jim, aby zahájili palbu, ale UFO tomu nevěnovalo pozornost. Viselo nad kosmodromem a po chvíli zmizelo za obzorem.

Podle výpočtů měl být průměr nosné vzducholodi, aby zvedla náklad 500 tun, asi 200 m. V důsledku toho nebylo na postavení nákladního letadla dosti peněz. Možná by se ještě našla potřebná částka, ale pro tentokrát byl projekt Buran ukončen.

Zdroj: Бурдаков В. Звездный паром // Гудок (М.). 2006. 21 января.

Ačkoli toto "sovětské UFO" nikdy nevzletělo, bylo nad startovací plochou systému Energia-Buran mnoho dalších událostí. V listopadu 1990, od 12:00 do 4:00 hodin v noci, nad ní pravidelně viselo UFO. Ačkoli se UFO objevovalo 10 dní po sobě, žádný ze specialistů nemohl určit, jaký objekt nad nimi visí. Ale byli si jisti jedním, že to není družice, ani kometa, ani část

hořící rakety nebo špiónážní satelit. Radary ani další technické prostředky objekt nezaznamenaly.

Dne 3. dubna 1990 se v oblasti č. 6 (území meteorologické služby) objevil objekt podlouhlého, elipsovitého tvaru s hnědým okrajem. Letěl tiše od severovýchodu k jihozápadu. Po nějaké době následovaly stejným kurzem a ve stejné nadmořské výšce rychle za sebou další dva stejné objekty.

„Stalo se to v 16:30 místního času,“ uvedl vedoucí meteorologické služby kosmodromu, major A.V. Poljakov. „Přicházím na stanici a vojáci říkají: viděli jsme něco divného. Pak se na obloze objevil elipsovitý objekt šedé barvy s úzkým hnědým okrajem.“ Na příkaz Poljakova byl objekt sledován radarem MRL-5. Pozorování provedl operátor I. V. Dolbilin za přítomnosti vedoucího výzkumného pracovníka B. Ščepilova. „Saša běžel a křičel: Zapněte radar!“ si později vzpoměl operátor. Rychlost letu objektu byla až 500 km/h. Ptali jsme se letového ředitele, který oznámil, že v atmosféře je pouze jeden vrtulník. Ale viděli jsme čtyři cíle! Postupně se objekty spojily do jednoho cíle a opustily detekční zónu.“

Na kruhové obrazovce radaru byly cíle větší než běžné letouny. Po dvou minutách pozorování se tři vzdálené objekty spojily do jednoho. Osvětlení objektů nebylo lokální, jak by to vypadalo, kdyby na obloze letěla letadla, ale vypadalo jako pevný sloup, 1,5 km vysoký od povrchu země. Jako kdyby se po zemi valil obří sloup...

Možná to byl případ z roku 1993, když si generál-plukovník V. Ivanov, velitel Vojenských vesmírných sil, vzpomínal: „Před pěti lety došlo k události, když se ve vysoké nadmořské výšce objevily nad Bajkonurem tři objekty, které byly jasně viditelné na obrazovce radaru. Co to bylo stále nevíme, ale jisté je, že to nebyla letadla. Jednoduše ne proto, že bych odmítal existenci UFO, jako všichni ostatní, ale tento problém mi nebyl lhostejný.

Zdroj: Макаров Д. Космос и НЛО // Аргументы и факты (М.). 1993. № 16.

V roce 1990 se také stalo, že N. Jalanská viděla UFO nad Leninskem: „Viděla jsem objekt v podobě obdélníku, který létal cikcak po obloze, tiše a velmi rychle. Po jeho obvodu zářila jasná světla. Bylo to děsivé, téměř jsem nedýchala. O týden později, na rybářském výletu, visela nad našim autem velká lesklá koule. Byla osvětlená žárovkami a pak zmizela. Lidé říkají, že se před neúspěšným startem raket na obloze objevuje UFO ...“.

Takové rozhovory se neobjevily náhodou. Raketový technik Alexandr Gurjanov, který přežil výbuch komplexu Zenit, si vzpomínal na objevení UFO: „Stalo se to 4. října 1990. Den byl naplněn náhodami a nepochopitelnými událostmi. Těsně před startem rakety jsem slyšel psí vytí. Zasmáli jsme se tomu a přemýšleli jsme, odkud pochází na stepi tolik psů. Na obloze tehdy viděl jeden z kluků UFO ...“

„Šli jsme do podzemních řídicích místností a pustili se do práce. Na monitorech bylo zcela jasné, co se děje na povrchu. Ležela tam raketa na kolejkách, opouštěla hangár, vztyčovala se k obloze a na ohnivém chvostu se zvedala nad zem... Pak se to všechno stalo. Raketa ‚zatančila‘ vyšel z ní kouř a viděli jsme, jak se naklání k jedné straně, přímo do šachty odvádějící zplodiny motoru. Kamery zasáhla ohnivá vlna, oblak prachu a stlačeného vzduchu. V místnosti bylo mrtvé ticho, všichni kdo byli u obrazovek byli bledí jako stěna, pak zhasla světla, a pod nohama se nám roztrásla podlaha, takže jsem se zhroutil na kolena. Nepamatuji si, jestli to bylo od překvapení, nebo od toho zuřivého třesení. V temnotě jsme ze všech stran slyšeli skřípění konstrukcí, jak horké plyny trhaly šachtu a snažily se dostat k nám. Nad námi bylo 20 metrů betonu, ale zdálo se, že je to jen bezvýznamná obrana, když nahoře vzplály stovky tun kerosinu! Nemohu říct, kolik sekund to trvalo, čas se jakoby zastavil ...

Jakmile jsme si uvědomili, že konstrukce vydržela, strach ze smrti ustoupil a všichni se vrhli ke své práci. Když jsem vykročil na chodbu, všiml jsem si, že se kolem pohybují všichni zaměstnanci. Zdálo se, že mnozí nepochopili, co se stalo a kam běží. Hnal jsem se k přístrojům a

snažil se zjistit něco ze senzorů, až jsem si uvědomil, že nahoře prostě žádné senzory nejsou, protože byly spáleny na popel.“

Zdroj: Алифанов В. Невежественные генералы лишили Россию космоса// Столица С (Саранск). 2001. 18 апреля.

Když oheň nahoře dohořel, lidé vyšli na povrch a uvědomili si, že pokud by neexplodovala raketa na rampě, ale o něco výše, oběti by byly nevyhnutelné. Ocelové vazníky byly zkroucené jako spálené třísky. Trup rakety to roztrhalo na kousky velikosti dlaně, které se rozptýlily.

Obraz zkázy vypadal jako ‚noční můra‘. Základna startovací rampy o hmotnosti 663 tun byla odtrhnutá armatury tlusté jako ruka a vržena vzhůru, odkud dopadla na spouštěcím zařízení společně s rourami a kabely. Když se zřítila, tak probořila dvě podlaží. V prvním patře vypálila vše, ale hasicí systém zablokoval oheň, aby se nešířil dál. Šestipodlažní podzemní stavbou prošla vlna vzduchu. Obrněné dveře lítaly jako papír a zametaly všechno na jejich trase. Jeden ze čtyř stožárů osvětlení u místa startu byl zbourán do poloviny, vypadal jako zvlněná roztavená svíčka. Televizní kamera na něm zmizela. Druhý stožár byl silným úderem sražen. Stometrové hromosvody odolaly. V nedalekých budovách, zapuštěných v zemi, byly dřevěné dveře rozbité, na některých místech byly vstupy zničený.

Lidé, kteří se dívali na start ze vzdálenosti 4 - 5 km, vyhodila vlna od výbuchu do vzduchu. Všechna okna v budově obytné zóny byla rozbitá, ale žádný z lidí okolo nebyl zraněn.

Zdroj: Антонов В. Авария «Зенита»: как это было // Пропеллер (М.). Спецвыпуск «Апогей». 1994. №7.

„V létě 1991 viděli stovky lidí nad kosmodromem UFO, včetně mé dcery Mariny,“ řekl Valerij Bogdanov, podplukovník zdravotnické služby, který sloužil ve vojenské nemocnici na Bajkonuru od roku 1979 do roku 1996. Za jasného denního světla se nad naší nemocnicí objevil světle růžový sloup, dokonalého válcového tvaru. Nejprve stál vzpřímeně a pak se pomalu otočil o 90 stupňů. Několik hodin visel na nebi a pak zmizel. Ve městě o tom mluvili celý týden ...“

Zdroj: Ведьманов В. Старооскольцы видели НЛО над Байконуром? // Комсомольская правда в Черноземье (Воронеж). 2005. 10 июля.

Nejednou se ohnivé koule objevily ve stepi vedle kosmodromu, čímž přerušily elektřinu na raketové základně. Oficiálně všichni, kteří se snažili zjistit něco o návštěvách UFO v Leninsku a na Bajkonuru, obdrželi lakonickou vojenskou odpověď:

„V důsledku mnohaletého pozorování atmosférické situace v prostoru kosmodromu Bajkonur nebyly zaznamenány žádné spolehlivé údaje o vzhledu neidentifikovaných létajících objektů. Podpis: první zástupce velitele vojenské jednotky 57275, G. Lysenkov.“

Setkání ve vzduchu.

Tyto dvě zprávy byly zaslány různými lidmi, v různé době. Teprve později se ukázalo, že mluví o stejné události, kterou někteří pozorovali ze letu a jiní ze země.

„Posílám vám popis dvou pozorování UFO, které provedli piloti našeho pluku v červenci a srpnu roku 1971. Očitým svědkem prvního případu jsem byl během výcviku s poručíkem V. Syroježkinem. Pozorovali jsme UFO v lesní oblasti na levém břehu řeky Bit'jug, asi 100 km od soutoku s Donem. Zde bych měl uvést také technické a meteorologické podmínky v oblasti pozorování.

Letěli jsme výcvikovým proudovým letounem MiG-15, což je velmi spolehlivý a snadno ovladatelný stroj, ale v té době již byly jeho technické schopnosti zastaralé. Jak čas od času nastupovala nová technika, bylo nejprve nutné odepsat starou, abychom mohli užívat nové stroje. Za tímto účelem došlo ke zvýšení počtu letových hodin, některé lety byly prováděny s podvěsnými nádržemi paliva. Během letu, který popisují, poručík Syroježkin (se kterým jsem letěl jako

instruktor) musel letět na cíl uvedený v letovém úkolu, jen s použitím vizuální orientace dle země. Let byl proveden v nadmořské výšce 2 km, hlavním orientačním bodem byla řeka Bit'jug.

UFO se náhle objevilo ve vzdálenosti asi kilometr, podle předběžných odhadů ve výšce asi kilometr nad lesy. V této oblasti nelétala žádná letadla, UFO ve tvaru disku s kopulí nahoře jsme zde viděli poprvé. V době pozorování byla rychlost našeho stroje asi 750 km/h.

Kontaktovali jsme základnu a hlásili pozorování neznámého objektu přímo na trase letu a udali jeho charakteristiky. Řídící letu nám umožnil změnit povahu úkolu a přiblížit se k objektu pro přesnější identifikaci. Při pokusu o přiblížení se však UFO začalo chovat nekonvenčně, začalo snižovat letovou rychlost i nadmořskou výšku. Přestože terén dole byl rovný, bylo nám nařízeno, abychom neklesli na méně než 500 m. V době našeho největšího přiblížení k UFO jsme snížili rychlost na 400 km/h nebo i méně, a klesali do výšky 100 - 150 metrů. Zdálo se, že nemůžeme pokračovat v honbě za UFO dostatečně nízkou rychlostí, neboť UFO začalo prudce zpomalovat a my jsme přes něj přeletěli. Zde jsme se oba dopustili mírného porušení příkazu, neletěli jsme na 500 m, ale o 400 m níže.

V tomto okamžiku letělo UFO ve výšce asi 100 m nad korunami stromů, jeho průměr byl podle našich odhadů 15 - 20 metrů a podél země a korun stromů byl vidět zřetelný stín oválného tvaru. Když jsme ho ztratili z dohledu, otočili jsme se a znovu jsme letěli nad místem, kde bylo pozorováno naposled. Nicméně to už nebylo možné zjistit. Poté, co jsme o tom informovali vedoucího letu, obdrželi jsme příkaz k pokračování v původním úkolu.

Když jsme se vrátili na letiště, já a poručík Syroježkin jsme napsali zprávu o pozorování UFO, kde jsme uvedli své osobní dojmy. Ohlas na zprávu byl klidný, protože takové pozorování nebylo neobvyklé. Bylo nám doporučeno, abychom tento případ neprobírali s kolegy.

O několik dní později se však situace dramaticky změnila. Ukázalo se, že naše pronásledování UFO bylo pozorováno ze země lesníkem i místním obyvatelstvem. Pozorovali jak samotné UFO, tak náš letoun. Jeden z nich měl s sebou dalekohled, ve kterém viděl a zaznamenal číslo našeho stroje. Pak zavolali oblastní velitelství. Záznam jejich telefonních hovorů přišel do naší vojenské jednotky. Následkem toho bylo naše ústní hlášení vedoucímu jednotky zpracováno písemně, jako podrobnější hlášení se všemi detaily incidentu, včetně chování objektu a našich vlastních pocitů. Kam byla naše zpráva zaslána, to nevím, protože v té době ještě nebylo vytvořeno oddělení, kde by byly shromažďovány a ukládány veškeré informace o podobných leteckých událostech. Tento případ, o kterém hovořím, se stal v prvních dnech července 1971.

Podepsán – plukovník leteckých obranných sil V. P. Karpenko.

Druhý dopis zaslal technik Vitalij Savin: „Každé léto jsme s mou manželkou a dvěma dalšími manželskými páry našich přátel dělali výlety na kánoích po malých říčkách v centru a na jihovýchodě země. Vzhledem k tomu, že ženy tvořily polovinu posádek, trasy, které vybíráme, jsou klidné a především krásné, bez extrémních peřejí.

Léto 1971 jsme strávili na řece Bit'jug, která vtéká do Donu. Naše trasa začala od železniční stanice Anna, v posledních dnech června. Příhoda, o které budu mluvit, nastala v lesní zóně u levého břehu, na cestě k mostu přes řeku na cestě k Bobrovu. Zde jsme se usadili na celý den.

Šel jsem s kamarádem do lesa na palivové dříví. Při náhodném pohledu na oblohu jsme uviděli velký diskovitý objekt, který rychle klesal a letěl směrem k nám. Na okamžik se vznášel ve výšce jen asi 50 metrů a pak začal vertikálně klesat přímo do středu louky. Současně nad ním v nízké výšce přeletělo vojenské letadlo. Na okamžik nás to rozptýlilo, ale když jsme se soustředili na disk, tak zmizel. Současně nad námi létalo vojenské letadlo, ale také jeho piloti zřejmě objekt ztratili z dohledu. Nicméně jsme si všimli, jak na centru palouku spadly suché stonky trávy bez jakéhokoli zřejmého důvodu, jako by je něco srazilo na zem.

Po chvíli uvažování jsme se rozhodli přiblížit k padlým stromům, ale nedokázali jsme se přiblížit ke středu louky blíže, než na vzdálenosti asi 50 metrů, protože jsme najednou ucítili ztuhlost v celém těle, nohy se nedaly zvednout a najednou nás rozbolela hlava. Ale stačilo se

vrátit o pár metrů zpět a tyto pocity zmizely. Procházeli jsme kolem této zóny podivného vlivu, její průměr byl asi 80 m. Neměli jsme čas odhadnout velikost disku kvůli krátkosti pozorování, ale zdálo se nám, že měl průměr nejméně 20 m.

Když jsme zjistili, že se nedokážeme přiblížit do centra paseky, vrátili jsme se do tábora, informovali manželky, a pro všechny případy popadli fotoaparát i videokameru. Naším návratem se situace nezměnila - nikdo z nás se nemohl přiblížit k neviditelnému objektu. Vrátili jsme se k řece a rozhodli se změnit místo tábora, protože armáda zřejmě sleduje tento cíl a je možné, že se uskuteční nějaká akce, takže bychom neměli být na tomto místě ...

Pravidelně čteme tisková prohlášení slavného profesora Kitajgorodského, že létající talíře jsou nesmysl a mýtus. Škoda, že náš významný profesor nebyl na našem místě, nebo na místě stíhacího pilota, který tento ‚mýtus‘ sledoval.“

Zdroj: Самойлова Т. (Псаломщиков В.) Погоня за НЛО// НЛО (СПб.). 2004. № 7.

Civilní piloti se také opakovaně setkávali s UFO. Jedno z těchto setkání se uskutečnilo během letu na trase Čita - Sverdlovsk. „V listopadu 1971 jsem letěla letadlem Il-18,“ říká Mirra Něchajeva. „Letěli jsme v nadmořské výšce 8000 metrů, když mě piloti zavolali do kokpitu a ukazovali někam nahoru, tak řekli jen: „Podívej se!“

Viděla jsem, že nad letadlem visí nehnutě objekt oválného tvaru, nepochopitelné velikostí, který byl tmavý, ale současně vyzařoval jasné světlo s jasně ohraničenými konturami, který nad námi visel asi 5 - 7 minut a pak najednou zmizel. Zažila jsem pocit strachu a piloti mi řekli, že jsou to oni, a že takové jevy často pozorují.“

Nebyla to neobvyklá a zvláštní situace, UFO jsou dobře viditelná ze země pouhým okem, i když nebyla zachycena radarem. V roce 1972 působil V. P. Myšalov ve vojsku protivzdušné obrany Moskevské oblasti. Část jednotky byla umístěna ve městě Jefremov, v Tulské oblasti.

„Jednoho večera jsem byl určen do stráže. Slunce bylo při západu těsně nad obzorem a já si všiml stejné záře z východu. Wow!, myslel jsem si. Slunce ještě nezapadlo, ale už zase vychází... Pak všechno zmizelo, obloha ztmavla do tmavomodra a ní se objevila obrovská hvězda v zenitu, vypadající jako jasná zlatá koule a vedle ní světle modrý ovál a s ním spojené rudé linie.

Tato podivná struktura se pomalu otáčela kolem své osy, po dobu asi dvou hodin. Po návratu do kasáren jsem vyprávěl o tom, co jsem viděl, ale moji kolegové se mi smáli. Ráno na stejném místě visela tato koule znovu. Radar byl zapnutý, ale na obrazovce nebylo nic. Vzletěly stíhačky (mysleli jsme si, že to je špionážní objekt), ale nemohli ji dostihnout. Koule byla velmi vysoko. Zbraně na stíhačkách při přiblížení ke kouli selhaly. Letadla od koule odletěly a pokoušely se znovu zaútočit, ale koule vyletěla rychle nahoru, až se proměnila na jiskřící tečku, než úplně zmizela. Když byl incident řešen, velitelé nám řekli, že šlo o průzkumný balon přinesený větrnými proudy a že byl stíhačkami sestřelen. Ale věděli jsme, že to tak vůbec nebylo.“

Zdroj: Альманах «НЛО – связные вселенной». Вып. 3. Луганск, 1993.

Navigátor „Polárního ředitelství pro civilní letectví SSSR“, Valentin Akkuratov se opakovaně setkal s UFO. Jedno z jeho setkání s neznámým objektem se uskutečnilo 10. dubna 1973: „Během polárního dne, asi 700 km jihovýchodně od severního pólu, jsem společně s pěti dalšími členy posádky našeho letadla sledoval let diskovitého předmětu neznámého charakteru. Letěli jsme v nadmořské výšce 2600 m, teplota vzduchu byla -38 stupňů, počasí bylo jasné, viditelnost byla vynikající.

Podivný disk měl kovový lesk. Letěl k pólu velmi vysokou rychlostí a podařilo se nám ho pozorovat jen asi 1,5 - 2 minuty. Nedělal na nebi žádnou stopu a nepřipomínal žádné z existujících letadel.“

Až dosud se nikdo nepokusil, urážet známého polárního pilota, který obdržel desítky řádů a medailí za účast ve válce, v arktických a polárních expedicích. Provedl první noční let na světě na severní pól, účastnil se výsadek až na 20 místech driftujícího ledu, vztyčil vlajku SSSR na

pólu nedostupnosti. Valentin Ivanovič byl zkušený pilot a znalec arktického nebe. Pozoroval UFO čtyřikrát a neskrýval to navzdory negativnímu postoji úřadů. Poprvé měl příležitost sledovat UFO ještě za Stalina, v roce 1950.

O tři roky později, v roce 1953, setkání sovětských polárních pilotů s UFO už nebylo tak klidné. Valentin Akkuratov se toho naštěstí nezúčastnil, jinak bychom o tom slyšeli. Žádný pilot odeslaný na záchranu polárníků totiž nepřežil.

V jasné červnové noci, v roce 1953, se doktor technických věd Benjamin Dodin vrátil do Išibinského zimoviště, které stojí na řece Išimba v povodí Angary a Tunguzky, na území Krasnojarské oblasti. Byl větrný den. Dodin uslyšel vysoký zvuk, jako by mu zvonilo v uších. Vtom uviděl nepochopitelný objekt, z něhož tyto zvuky vyzařovaly. Byl to válec. Visel nad běžícími mraky. Vzdálenost k němu byla značná - 2 nebo 3 km. Válec se otáčel vzhledem k prstenci, který jej obepínal, jako "schodiště s hustými stupni". Bok otočený ve směru Dodina byla zcela otevřený. Myslel si, že tato okolnost pravděpodobně snížila rychlost vzducholodi. O skutečnosti, že se jedná o vzducholod, Dodin v tu chvíli nepochyboval. Jen nechápal, proč nemá tradiční kabinu.

Mezitím, co se pomalu otáčel prstenec kolem osy, se válec posunul dopředu, směrem k Dodinovi. Po určitém okamžiku se prstenec oddělil od válce. Vypadalo to, jakoby nějaký kus vypadl z klobásy. Jenomže neletěl pryč, ale letěl rovně nahoru! Zvonení v uších se zmenšilo a proměnilo se na provrtávající, bolestný pískot.

Zatímco Dodin prožíval, co viděl, několik dalších stejných plochých bubnů se oddělilo od válce a po jednom stoupaly vzhůru. Otevřený konec podivného přístroje byl uzavřen novým diskem, potom „vzducholod“ změnila směr pohybu a bez otáčení se ocitla za Ojmolonem.

Dodin si dokonce myslel, že spadla do rokle a zmizela z dohledu. Zmizel i bolestivý pocit v uších. Teprve tehdy si uvědomil, že žádné ploché „bubny“ oddělené z válce nejsou na zcela jasném nebi vidět. Byl znepokojen tímto neznámým jevem a cítil se zcela bezmocný. Byl přesvědčený, že viděl vzducholod' a něco, co se od ní oddělovalo, Dodinovi se podařilo nafotit dva filmy se svým aparátem "FED", ačkoli si vážně uvědomoval, co se s ním stane, kdyby se filmy dostaly do rukou armády. Koneckonců, tato oblast byla tajná, a dokonce byly tajné i tyto záležitosti! Všechny tyto „bubny“ v krátkých intervalech zmizely nad taigou, které vypustil ze sebe plochý válec.

Dodin je mohl pozorovat od okamžiku, kdy se vynořily z válce, dokud nezmizely. Nijak jinak nelze nazvat okamžik, kdy pomalu stoupající objekt náhle zmizel z dohledu, téměř nad vámi. Ale válec nebyl malý - jeho průměr nebyl menší než 20 - 25 m. Mateřská loď zpravidla vyhodila 8 plochých „bubnů“ s naprosto hladkým povrchem! Pozoroval tento obraz prostřednictvím teodolitu Zeiss. V okuláru se mu podařilo zachytit slabou záři rovných ploch odlétajících válců. Neviděl však záři povrchu mateřské lodě.

Dodin se rozhodl najít místo, kde jeden válec spadl. Dvakrát se pokoušel jít do původní oblasti válce, ale nic z toho nebylo. Nikdy se v tajze necítil tak naprosto nesnesitelně, když se přiblížil k dolnímu konci průsmyku v Ojmolonu. Nejprve ho začaly bolestivě bolet klouby a pak se objevil výše zmíněný bzučivý zvuk. V určitém okamžiku se bolest od zvuku stala nesnesitelnou. Dodin se lehl. Bolest v kloubech a uších zintenzivnila a proto se raději vrátil. Když se dostal domů do postele, upadl do spánku, který trval několik dní ...

Brzy se u Dodina objevili důstojníci z ministerstva vnitra, v doprovodu skupiny vojáků. Nejprve, když uviděli fotoaparát visící na zdi, tak odnesli všechny filmy, které Dodin uschoval, včetně těch, kde fotografoval ty "vzducholodě". Přístroj byl také odebrán a vrátili ho až o rok později, po Dodinově rehabilitaci. Podrobili ho podrobnému výslechu, ačkoli po několika hodinách po příjezdu mohli sami pozorovat chování záhadných objektů.

Kazety s filmy přesvědčily Dodina, že sledoval vzducholod'. Ale následné chování oficiální komise ho přimělo k úplně novému pohledu na události, které se staly nad Išimbou. Armáda zde

vybudovala něco jako radarovou stanici. Po několika hodinách bylo jasné, že se zde někdo zabývá mikrovlnným sledováním, a je lépe odtud zmizet. Průzkumu vzdušného prostoru letadly se neprováděl. Komise také okamžitě odešla a nařídila Dodinovi, aby pokračoval v pozorování.

O mnoho let později Mark Ivanovič Ševelev pověřený řízením Úřadu Polárního letectví, který věděl o „stavu nouze“ nad Angarsko-Tunguzským povodím v roce 1953, řekl Dodinovi, že naše velitelství, pocítilo sílu k rozhodnutí, vše dále neutajovat. Nicméně, 7. srpna, to už nevydrželo a zapojilo se do akce. V důsledku toho zmizela dvojice stíhaček a čtyři piloti, kteří nebyli dodnes nalezeni. Slušná část tajgy byla vypálena nevysvětlitelným způsobem raketami vzduch-vzduch. Všechna radarová zařízení v okruhu 230 - 250 km od tohoto místa selhala.

Dodin si vzpomněl na večer 7. srpna, i když neviděl tragédii, která se odehrála na obloze. V té době radiopřijímač, který rozjasňoval jeho život, zmlknul. Slyšel jen hlasitý zvuk jako temné bručení v uších, přišel k sobě až v noci. Na obloze se objevila záře, která trvala celý měsíc. Pomalu mizela, asi jako záře nad ostrovem Novaja Zemlja v roce 1962, kdy tam byla odpálena vodíková bomba. Ale tohle bylo něco úplně jiného.

Ve Vankinově zálivu a naproti Čaunské zátocy na Čukotce byla často pozorována velká válcovitá UFO. Tyto mateřské lodě neměly žádné kontakty se zemí, jen se vznášely nad Zemí. Později bylo na těchto místech nalezeno mnoho mrtvých nebo paralyzovaných ptáků, zvěře a ryb, které se zmítaly na hladině vody.

Zdroj: Стоунхилл П. Тайна Оймолонской гряды // Четвертое измерение и НЛО Ярославль). 1996.

Ludmila Ševčenkova a její manžel tehdy sloužili na ostrově Kunašir, který byl nedávno vykoupěn od Japonska. Na vojenském letišti se zde konaly výcvikové lety bojových letadel. Obvykle létala nad Tichým oceánem.

V roce 1953, když se letadla neúspěšně pokoušela sestřelit UFO nad Ojmolonem, došlo v této oblasti k mimořádné události. Tento příběh stále nedává odpočinek Ludmile Nikolajevně:

„Letoun dostal příkaz jít na přistání. Pilot odpověděl a zamířil k letišti. Letadlo už bylo vidět, ale když se nacházelo velmi blízko přistávací dráhy, začalo se jakoby rozpouštět ve vzduchu, až úplně zmizelo, jako by tam vůbec nikdy nebylo. V té době také zmizel rádiový kontakt. Jednotka ihned kontaktovala ministerstvo obrany. Vojenské čluny se marně snažily najít zmizelé letadlo nebo jeho části, když dorazily na údajné místo zmizení. Potápěči prohledali celé dno, ale nenalezli žádnou stopu.

Zdroj: Запись показаний Л. Н. Шевченко. Впоследствии этот случай был описан в ст.: Смирнов Ю. Исчез самолет // Четвертое измерение (Ярославль). 1992. № 10.

Sovětské velení nevědělo, že na druhé straně oceánu, Američané také ztratili několik pilotů kvůli UFO. V červnu téhož roku, letoun F-94C startoval ze základny Otis Air Force Base, aby zachytil UFO. Na palubě byli dva lidé: pilot, kapitán US Air Force Sugg a palubní radarový operátor Lt. Berkoff. Brzy po vzletu přestal v nadmořské výšce 450 m motor náhle pracovat a veškeré elektronické zařízení se vypnulo. Když letadlo začalo s rostoucím úhlem klesat k zemi, pilot zablokoval přívod paliva k motorům a křičel na operátora, že je nutné se katapultovat.

Způsob vystřelení posádky v takovém letadle předpokládá, že operátor stlačí páku v kokpitu, což vyvolá katapultáž. Po stisknutí jiné rukojeti se pod sedadly spustí nálože a osoba bude vystřelena z letadla. Poté, co pilot slyší zvuk výbuchu, který oznamuje, že obsluha radaru již není v kokpitu, může být také katapultován. V tomto případě se pilot katapultoval z letadla ihned poté, co obsluha radaru opustila kokpit, letadlo ale šlo strmě dolů a bylo již ve výšce jen 200 metrů, to znamená, že do nárazu na zem zůstaly asi 3 sekundy.

Stíhač ani operátor nebyli nikdy nalezeni. Stalo se to v osídlené oblasti, v době turistické sezóny. Zvuk výbuchu po pádu letadla by byl slyšet na mnoho kilometrů kolem, ale nikdo

neslyšel ani výbuch ani neviděl plameny. Letadlo jednoduše nemohlo letět někam dál, poté co pilot zablokoval dodávku paliva do motorů. Letadlo bylo zachycen někým nebo něčím během 3 sekund, které zůstávaly do nárazu na zem!

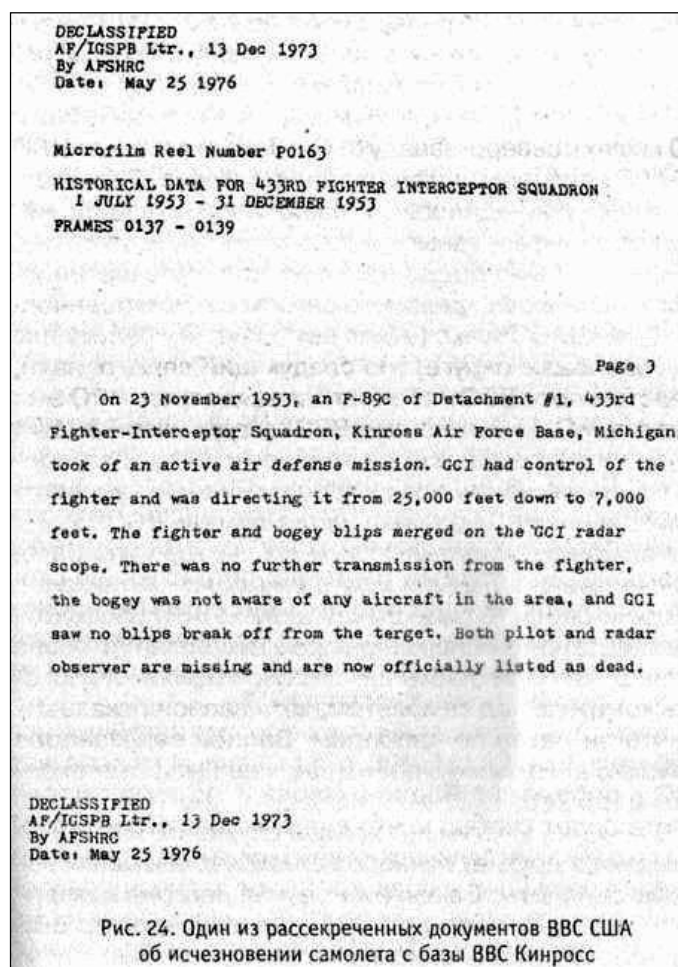
Zdroj: Raymond E. Fowler. UFO's: Interplanetary Visitors. NY, 1975.

Po pěti měsících se něco podobného stalo se stíhačkou, která startovala z americké letecké základny Kinross v severním Michiganu. Večer 23. listopadu 1953 radar protivzdušné obrany zachytil neidentifikovaný objekt pohybující se rychlostí 500 mil za hodinu, nad Lake Superior. Stíhačka F-89C, která byla pilotována poručíkem Felixem Monklem a radarovým operátorem poručíkem R. Wilsonem, byla vyslána k objektu ze základny Kinross. Navigován radarem, se pilot vrhl k cíli. V nadmořské výšce 2700 m, 70 mil od Kivino Pointu a 160 kilometrů severozápadně od Soo-Loksu se body UFO a F-89C spojily, a pak zmizely z obrazovky. Stíhačka zmizela, nikdy nebyly po ní nalezeny žádné stopy, a to i přes intenzivní pátrání.

Tisku bylo poskytnuto krátké prohlášení, připravené oddělením styku s veřejností základny leteckých sil Kinross, (oddělení provádělo tuto práci pro všechny letecké základny v okrese). Následující den však mluvčí leteckých sil Pentagonu uvedl, že UFO bylo vlastně letadlem C-47 Royal Canadian Air Force, a že F-89 se ani zdaleka nestřetla s Kanadany. „Osud stíhačky je nejasný, havarovala z neznámých důvodů,“ řekl mluvčí pro BBC.

Zdroj: Jet, Two Aboard, Vanishes Over Lake Superior// Chicago Tribune. 1953. Nov. 25.

Kanadská vláda několikrát odmítla, že by jejich letadlo bylo v ten den v tomto místě. V každém případě, oficiální verze letectva nesouhlasí se svědectvím operátorů radaru. Navíc řekla, že pilot může kvůli ztrátě vědomí ztratit kontrolu nad letadlem, ačkoli záznamy letu ukazují, že letěl podle přístrojů. Navíc nebyly záznamy o komunikaci pilota s řídícím letového provozu nikdy odtajněny

Jeden z odtajněných dokumentů BBC

Po léta se říkalo, že USAF skrývaly další případy, kdy UFO byla zachycena vojenskými letadly. Nejzajímavější příběh pochází od seržanta O. D. Hilla z projektu Air Force o studiu UFO - "Blue Book".

Dne 4. února 1956 se ufolog Tom Komella z Clevelandu a další tři ufologové setkali se zástupci Leteckého technického zpravodajského střediska (ATIC) na základně letectva Wright-Patterson, kde sídlilo vedení Blue Book. Následně v soukromém rozhovoru Hill řekl, že projekt „by měl zabránit novému Pearl Harboru, protože naše letadla zmizela na obloze“. Poté, když ho požádali, aby se o něčem zmínil, řekl o dvou případech. Prvním byl ten, co jste právě četli, druhý byl tento:

„Dopravní letadlo s 26 osobami na palubě se rychle přibližovalo k letišti, které bylo 10 kilometrů od pobřeží. Operátor pozemního radaru pozorně sledoval letadlo. Náhle spatřil na

obrazovce druhý objekt. Okamžitě volal dopravní letadlo a varoval pilota o cizím objektu.

UFO letělo obrovskou rychlostí asi 2500 mil za hodinu. Vletělo na radarovou obrazovku jako tenisový míček. Náhle se tajemný objekt vrhl přímo do místa letadla. Operátor radaru neměl čas upozornit pilota - dva objekty se na obrazovce spojily do jednoho. Tento objekt, resp. jeho znak na obrazovce, odletěl s úžasnou rychlostí. Hledání letadla na hladině v oblasti incidentu bylo bezvýsledné. Nenašla se jediná olejová skvrna, ani kufřík generála, který byl na palubě. Letadlo zmizelo zcela bez stopy.“

Zdroj: Cornelia T. Have UFOs "Swallowed" Our Aircraft? // Fate. Vol. 14. N 5. 1961. May.

Na jaře roku 1959 zmizela nejnovější stíhačka US Air Force F-106, vyslaná k zachycení UFO u pobřeží Japonska. Asi 8 - 10 minut po vzletu pilot oznámil, že objekt vidí. Podle něj to byl kovový kulatý objekt s kabinou nahoře, vznášející se ve vzduchu. Pilot požádal o povolení zahájit palbu. Proto jsme museli kontaktovat Pentagon, ale po 5 minutách jsme dostali povolení. Pilot šel do útoku, a najednou se ozval jeho hlas. Vykřikl, že vypálil dvě střely, které když letěly k UFO, tak explodovaly, jako kdyby před ním narazily na neviditelnou bariéru. Pak zakřičel, že UFO vyslalo na něj jakýsi paprsek, otočilo se a pronásleduje ho. Poslední věc, kterou všichni slyšeli byla: „Přilétá!“ Operátoři u radaru viděli, jak se k sobě blížily dva body na obrazovce, které se změnilly v jeden a pak zmizely. Jako obvykle nebyly na hladině zjištěny žádné skvrny ani střepiny.

V noci 8. září 1970 se na obloze Velké Británie ztratilo vojenské letadlo. Krátce předtím dostal operátor radaru Staxon Walde velice zvláštní zprávu pilota, kapitána Sheffnera. Jedná se o výňatky z posledních pěti minut relace:

„Mám oční kontakt, opakuji, oční kontakt. Je to něco neurčitého, bez zřejmého obrysu. Je to modravé světlo. Sakra, je to zářící, velmi jasné ... Jsem tady vedle toho. Může to být asi 600 stop od mě ... je to nějaký kužel ... jeho jas je oslepující, když se na to podívám, nevydržím to více než pár vteřin ... Je to asi 400 stop ode mne. Stále to zůstává na pozici 3 hodiny (tj. vpravo.) Počkejte, je tu ještě něco! Vypadá to jako velká skleněná koule... Možná je to čistá energie - žádné známky něčeho balistického ... Možná existuje magnetický vztah mezi tím a kuzelem. Je u toho zářivý opar. Žlutý a točí se to. Letí to směrem ke mně ... Dělán manévr, abych se odklonil bokem ... myslím, že je to hmotné ...“.

Vtom bylo spojení přerušeno. Operátor v tu chvíli viděl, že značky letadla a UFO na radarové obrazovce se pomalu spojily do jednoho bodu...O dva měsíce později letadlo našli téměř nedotčené na dně Severního moře. Zůstalo tam i s krytem kabiny, připojeném k trupu, (pokud opustíte letadlo v rychlosti více než 150 uzlů, kryt odletí pryč).

Všechny pásy a vystřelovací sedadlo pilota zůstaly v kabině, ale po něm se nenašla žádná stopa. Jeden z jeho kolegů navrhl, že se Sheffner dostal z potápějícího se letadla, ale záchranná vesta s rádiovým majákem nefungovala. V tomto případě byla šance přežít v ledové vodě zanedbatelná. Je pravda, že letadlo by mohlo zůstat neporušené, jen kdyby vstoupilo do vody nízkou rychlostí a ve velmi tupém úhlu – vypadá to spíše jako nucené přistání, než pád do moře. Nebo snad někdo nebo něco prostě položilo letadlo do mělké vody a vytáhlo to pilota ven?

V době incidentu byly hlášeny zprávy o UFO policii i pobřežní stráž. Jill Cooperová si všechno pamatuje tak jasně, jako kdyby se to stalo včera. Její čtyřletý syn, který si hrál na zahradě, běžel domů a velmi naléhavě jí řekl, aby šla do zahrady, že viděl na obloze zvláštní věci. Řekla: „Když jsem vyšla, viděla jsem na obloze jasné objekty... Přinesla jsem si dalekohled a viděla, že je to šest talířovitých objektů stříbrné kovové barvy. Uprostřed každého z nich zářilo oranžové světlo.“ Zdálo se jí, že UFO není vzdáleno více než půl míle.

Ve stejnou noc jeden pár a jejich dcera venčili psa na cestě podél Elmouth Bay, v okrese Northumberland. Toto je místo leží na protějším břehu Severního moře, ve vztahu k bodu, kde se Sheffner setkal s UFO. „Už jsme chodili asi 10 minut, když jsme slyšeli bzučivý zvuk s vysokým

tónem,“ řekl svědek později. Pes vrčel, zvedl hlavu a díval se jedním směrem, ale nedokázali jsme pochopit, odkud pochází tento zvuk. Zdálo se nám, že pochází ze všech stran ... Trvalo to 10 - 15 sekund. Asi o 5 minut později se na východní straně oblohy rozsvítila záře jako od blesku, která trvala jen asi 10 sekund. Další 3 minuty se opakovala, ale záblesky trvaly jen 1 - 2 sekundy. Velmi to připomínalo polární záři. Byl to úžasný pohled, bylo naprosté ticho. Po dvou až třech minutách se na obloze rozsvítil další záblesk, tentokrát byl doprovázen strašlivým, ostrým zvukem, až nám zvonilo v uších.“

Zdroj: International UFO Library Magazine, Oct/Nov. 1993.

Není to něco, co vám připomíná zvuky a záři, se kterými se na Išimbě setkal Dodin? Obloha se stala pro piloty nebezpečným místem, ačkoli většina setkání s UFO skončila bez následků. Jedno z nich se dokonce dostalo na stránky sovětských novin Izvestia, 9. prosince 1973, uprostřed nejtvrdší cenzury:

„Pilot Riccardo Marano právě přistál na Turínském letišti La Caselle. Vtom obdržel rozkaz, aby se vznesl do vzduchu, neboť radar našel na obloze jasný objekt, pohybující se po neobvyklé trajektorii. Pilot se snažil objekt pronásledovat, ale vyčerpал palivo. Řekl, že létající objekt vyzařuje světlo fialové barvy, mění se na jasně červené a dramaticky mění směr letu, čímž dochází k jeho vertikálním a horizontálním skokům.

O několik dní později, také v Turínské oblasti, se stovky lidí setkali s "neidentifikovaným létajícím objektem". UFO ve tvaru ragbyového míče měnilo barvu a rychlost na večerní obloze. Italský tisk, jako vždy v takových případech, byl plný hypotéz na téma kosmické fantazie.

Zdroj: Снова «летающие тарелки» // Известия (М.). 1973. 9 декабря.

Podrobnosti byly zveřejněny ufologem René Fuerem v časopise Phenomenes Spatiaux. Proslýchá se, že Ricciardovi bylo z řídicí věže řečeno, že hmotný objekt je 400 metrů nad zemí. Radar zobrazil na obrazovce bod se srovnatelnou intenzitou jako mají letadla. Marano se přiblížil k objektu a uviděl, že je to obrovská zářící koule, která vyzařovala oslnivé světlo, jeho barva se změnila z fialové na modrou, a procházela barevnými tóny červené a granátové. Když bylo Maranovo letadlo asi 3,5 km od UFO, objekt se rozhodl na něho nečekat.

„Snažil jsem se k němu přiblížit, abych ho mohl lépe vidět, ale v tom okamžiku se UFO dalo do pohybu a udělalo nejbáznivější obrat, jaký jsem kdy viděl,“ řekl Marano. „UFO se stále drželo ve stejné vzdálenosti ode mne, vyrazilo rychle jako šíp a dělalo bláznivé manévry směrem vzhůru, jako by si hrálo nebo se skrývalo. Sledoval jsem ho, jak jsem nejlépe mohl, ale pak jsem ho opustil, protože můj manévrovací rozsah byl omezen. UFO letělo podle mého názoru rychlostí blízkou 900 km/h. Když jsem ukončil pronásledování, UFO se vydalo směrem ke Génes.“

Velitel vojenského letiště, plukovník Rusticelli, tento jev potvrdil a dal stejný popis UFO. Světelná koule byla viděna posádkou a cestujícími letadla, které letělo do Říma. Všimli si, že UFO letí ke Génes. Pilot ho chvíli sledoval podél Ligurského pobřeží, ale UFO náhle začalo stoupat vzhůru a velkou rychlostí zmizelo.

Ve stejný den, 30. listopadu, půl hodiny před objevením se na obloze nad Turínem, toto nebo jiné UFO fotografoval student Franco Conten. Armáda se také zajímala o UFO na obloze nad Piemontem. Byl oznámen poplach pro stíhací letouny na leteckých základnách v Caselle a Cameri. Rychlost UFO, měřená vojenskými radary na stanici Mortare byla 1370 km/h a pak dokonce 1870 km/h.

Invaze UFO u Baltického moře.

Jedinou vědeckou institucí, která pokračovala ve sběru dat o UFO a studiích, která nehledala senzace a zábavu pro občany ani nevynalézala „přirozené“ vysvětlení k tomu, co viděli, zůstala v těchto letech Vilniuská observatoř. V roce 1978, kdy začal rozsáhlý výzkum v rámci programu

"Grid-AN" (síťka na UFO) v SSSR, tak jeho ředitel Vytautas Strižis předal shromážděné důkazy moskevským vědcům.

V rozporu s běžnými mylnými představami se s UFO v těchto letech setkali nejen příležitostní svědkové, ale také s odborníci, znalí jevů na obloze. V lednu 1974 astrofyzik V. Šlapkauskas pozoroval UFO nad Vilniusem:

„Od 21 do 22:00 hod. jsem sledoval oblohu, bylo zcela jasno. Najednou jsem si všiml, že se po obloze od jihu k severovýchodu ve výšce asi 30 stupňů nad obzorem pohybuje žlutá hvězda první magnitudy. Její rychlost byla menší než rychlost satelitu. Zamířil jsem na hvězdu 12 cm reflektor (typ dalekohledu) se zvětšením 50-krát. Ukázalo se, že je to podlouhlý a tmavý objekt, na obou jeho koncích svítila dvě žlutá světla, objekt byl tmavší než pozadí noční oblohy. Byl pozorován několik minut a bez změny rychlosti a směru letu zmizel za obzorem.“

Dne 20. srpna 1974 amatérští astronomové K. Chernis, R. Klimovič a J. Klimovič pozorovali další objekt nad Vilniusem. „Objekt byl zaznamenán v 20:24 hod. moskevského času, v západní části oblohy“, říká popis, který sestavili. „Jeho výška nad obzorem byla 6 stupňů, azimut 119 stupňů. Byl pozorován za soumraku po západu slunce jako velmi jasná bílá hvězda. Od 20:30 byl objekt pozorován pomocí binokulárního dalekohledu o průměru objektivu 74 mm a zvětšení 40x, byl ve tvaru trojúhelníku o velikosti 4 úhlových minut. Byl viditelný jako jasně zářící těleso světlé barvy, trojúhelníkového tvaru s ostrými konturami. Objekt měnil tvar a barvu, v průběhu času změnil tvar na čtyřhranný a kosočtverečný. Intenzita barvy se v průběhu času také měnila, lesk se měnil zcela plynule, ale nepravidelně. Avšak pravidelně se na něm objevoval hvězdicovitý detail.“

Ve 21:09 celý objekt náhle na několik vteřin ztmavnul, byl však viditelný přes dalekohled jako hvězda 4. magnitudy, brzy se opět stal jasným. Ve 21:13 objekt zčervenal, a až do konce pozorování byl červený. Někdy se mraky v blízkosti tělesa rozptýlily a pak bylo hvězdicovité kondenzované těleso uvnitř nejjasnější. Ve 21:25 vstoupily do oblasti mraky a během rozpadu mraků byl objekt pozorován dalších 6 minut, dokud nebyly mraky zcela souvislé. Tentokrát měl zase trojúhelníkový tvar.“

Stejně UFO viděl učitel 1. střední školy P. P. Lazdauskas, jeho syn L. Lazdauskas a studenti školy V. Žlyjazas, V. Krasauskas, A. Belčiauskas, zaměstnanec vojenské správy A. Stalmokas a mnoho dalších obyvatel Rasejňaje. Pouhým okem vypadal objekt jako velmi jasná bílá hvězda, jako trojúhelník byl zřetelně viditelný přes dalekohledy. Úhel základny se v průběhu času měnil, což způsobilo, že tvar trojúhelníku se měnil. Jas trojúhelníku nebyl na různých místech stejný, místy se zdálo, jako by byl objekt průhledný. Učitel P. P. Lazdauskas zaznamenal pomalé otáčení objektu kolem osy. Vzhledem k malé výšce nad horizontem, bylo velmi obtížné objekt sledovat. Pohyboval se velmi pomalu, ze severu na severovýchod, přibližně 5 stupňů během 2 - 3 hodin. Večer se v rohu trojúhelníku rozsvítila malá světla, která pak zmizela. Někteří tvrdili, že večer se od něj oddělily tři malé body, které pak zmizely. Po setmění se UFO stalo velmi jasnou hvězdou, srovnatelnou v jas s Vegou. Objekt byl pozorován až do 22 hodin a nakonec zmizel mezi hvězdami.

Ve srovnání s pozorováními UFO z Vilnius, Rasejňaji a Radviliškis, vypočetl Vytautas Strižis, že tento objekt byl v nadmořské výšce 17 - 20 km a měl průměr 140 m. Polovinu dne visel téměř na jednom místě severně od města Rasejňaja a pak letěl k Vilnius. 24. června 1975 přeletělo území Estonska další obrovské UFO. Ufologové Tunne Kelam, Vello Leito, Jaak Lõhmus a Jurij Lin sestavili podrobný popis jeho trasy.

Viz: Уфолог Тунне Келам в 1960-е годы работал старшим научным редактором Эстонской Советской Энциклопедии. Чрезвычайно откровенное интервью с ним было опубликовано в газете «Молодежь Эстонии» 4 февраля 1968 года.

Objekt se objevil odpoledne, zdánlivě někde ve Finsku. Hraniční strážé oznámili poplach. Nad Tallinnem se tento obrovský objekt zastavil poprvé, pak se změnil na trojúhelník, čáru, kouli atd. Vypadal jako stříbrný, s kovovým leskem.

Zhruba v 17 hodin ho viděli na Kechrou 27-letá učitelka Mati Vaktramäe, absolvent Alar Viirman, 17-letá Kaale Määkälli a stovky dalších lidí. Počasí bylo teplé, nebe bylo jasné, mírný vítr vál ve vysoké nadmořské výšce směrem na jihozápad. Večer vál vítr rychlostí 5 - 6 balů směrem na jih. Objekt se pomalu pohyboval na východ a konečně se zastavil.

Současně objekt sledovali od Aegviidy a Raply. Svědkové z Kehry popisovali objekt jako trojúhelníkovou pyramidu, která se čas od času otočila a neustále se zdálo, že se houpá. Starší obyvatelé Kehry ho považovali za meteorologickou sondu. Vědci z Tallinnské meteorologické stanice odpověděli, že takové přístroje nemají. Navíc, v těchto oblastech nebyly vypouštěny žádné sondy na počasí.

V Aegviidu pozoroval objekt velký počet lidí, mezi nimi Ed a Erna Karsanovi. Podle svědků byly na obloze jen tenké mraky typu cirrus a tento objekt ve tvaru "T". V jeho spodní části se nacházela jakási "nálevka" a v horní části trojúhelníkový výčnělek. Materiál UFO se zdál být průhledný. Technici z Aegviidusské televizní věže určili výšku jeho letu na 18 km. Vzhledem k tomu, jak se jeví velikost letadla v běžné letové výšce, mohl být předmět obrovský. Místní vojenské jednotky měly poplach, protože byly vždy předem varovány o všech létajících objektech, ale o tomhle nic nevěděli. Okolo 19. hodiny se objevil stíhací letoun. U Tallinnu si všimli jiného stíhače, který sledoval UFO.

Okolo 21 hodin viděli obyvatelé Kehry objekt už hůře, protože obloha byla pokryta mraky. Okolo 22 hodin UFO mířilo do Kivili. Z Rakverské požární stanice sledoval jeho let inženýr Uno Kulviste se svými sousedy mezi 22 - 23 hodinou z Rakvere. Ve svém sdělení uvedl, že UFO měnilo svůj vzhled a vyzařování. V 2,5-násobném kukátku bylo zřejmě, že kolem 22. hodiny vypadalo UFO jako válec, kolem 22:30 jako trojúhelník, jehož dvě strany svítily oranžově. Do 23 hodin záře zeslábla a UFO letělo na východ.

Během západu slunce byl objekt pozorován z oblasti Kohtla-Järve. Erwin Vacher od Ulvi napsal do novin „Noorte Haal“, že se vrátil domů ze seče a najednou si všiml, že zpoza mraků vyplavala ven matně bílá koule velikosti tenisového míčku. Byla na severozápadní části oblohy, asi 40 stupňů nad obzorem. Zdálo se mu, že stojí na jednom místě. Když se Erwin podíval pozorněji, všiml si, že to není úplně kulaté, ale protažené ve vertikálním směru. Chvilími se UFO se skrývalo za mraky. O dvě hodiny později se koule začala pohybovat na severovýchod k Narvě. Výška nad obzorem zůstávala stejná. Za soumraku se UFO náhle rozzzářilo. Svědek měl dojem, že na něj svítí reflektor. Brzy zmizelo i toto světlo. Pohyb UFO byl velmi pomalý. Zdálo se mu, že objekt je ve velké výšce. O půlnoci začalo pohasínající UFO mizet na pozadí světlé severovýchodní oblohy.

Zdroj: Луна Ю. Редкостные случаи в Эстонии, связанные с НЛО и гуманоидами. (Рукопись).

Nad Pobaltskými státy viděli UFO obyčejných tvarů - ve tvaru disků, doutníků nebo koulí, které se nehýbaly.

„Poprvé jsem viděl takový objekt v roce 1974, v březnu,“ napsal estonec Ch. Karev komisi ufologů. Nepamatuji si přesný den, ale hodiny ukazovaly 17:35, když jsem se podíval. Cestoval jsem autobusem z Tallinnu do Rakvere. Objekt letěl v nadmořské výšce 300 - 400 m od země. Měl žluto-červenou barvu a letěl pomalu, asi 140 - 170 km/h, jako letadlo při přistání. Jeho přesná poloha byla 5 km od vesnice Kuusalu (od Tallinnu podél dálnice na Leningrad). Všiml jsem si tohoto objektu, protože letadla nikdy nelétají tímto

směrem. Letělo od jihu na sever k moři. Barva objektu byla stejná, ale byly na něm tmavé kruhy, jako otvory oken. Viz obr.

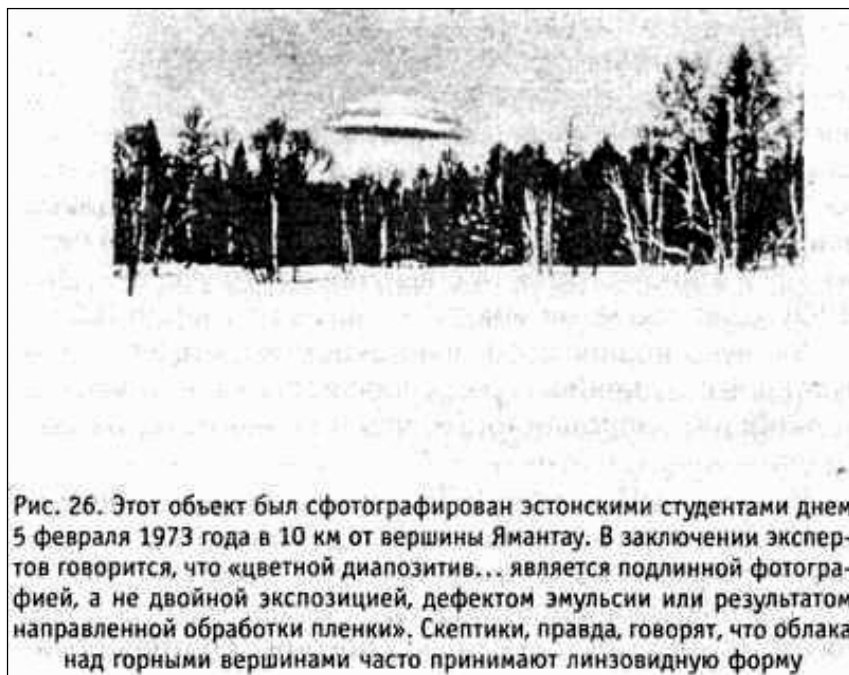

Рис. 26. Этот объект был сфотографирован эстонскими студентами днем 5 февраля 1973 года в 10 км от вершины Ямантау. В заключении экспертов говорится, что «цветной диапозитив... является подлинной фотографией, а не двойной экспозицией, дефектом эмульсии или результатом направленной обработки пленки». Скептики, правда, говорят, что облака над горными вершинами часто принимают линзовидную форму

Příští večer jsem viděl a slyšel ve zprávách ve finské televizi, že mluvili o tomto objektu, jeho trasa a čas se shodovaly s mým pozorováním. Zobrazovali také mapu, kde byl objekt vyznačen nad Estonskem, Finským zálivem a Finskem.

Počátkem října 1974 Vambola Vaarmets, Mati Kruuskand, Mati Tutk a Ago Pärn se po půlnoci vydali od autobusové zastávky do Alatskivi. Vpravo bylo široké pole a vlevo nízký porost křovin. Ve vzdálenosti 300 metrů od stanice najednou

zaznamenali na poli objekt o průměru jednoho metru, který zářil jako Měsíc. Přesouval se k silnici ve výšce asi metru nad zemí. Když se blížil k cestě, rychle vzrostl do ohnivé koule. Cestou však najednou zmizel a nezanechal žádné stopy. Trasa jeho pohybu, kterou sledovali, byla asi 200 m dlouhá. Jeho záře v době pozorování, po dobu asi 30 sekund, byla stálá.

O dva měsíce později, 24. listopadu 1974 uviděl estonský ufolog Jüri Lina kulový objekt.

„V neděli večer jsem se cítil velice vesele,“ řekl jako emigrant. Neodolatelná touha jít na osamělé místo v lese mě donutila zavolat dvěma přátelům, a šli jsme na naši starou planinku k pozorování. Když jsme dorazili na místo, všimli jsme si pod stromy podivného červeného světla. Nebylo to ostré světlo, ale rozptýlené. Zamířili jsme na to místo, které jsme znali, a okamžitě jsme tušili, že tam cosi spatříme. Po krátké době byla oblast kolem místa podivně osvětlená a naše tělo se stalo citlivé na dotek.

„Byla tma, ale kolem nás bylo vše jasnější. Také se zvýšila teplota. Bylo asi půl jedenácté. Slyšeli jsme hluk, něco jako škrtnutí zápalky, ale mnohem hlasitější. Z východu se objevila zelená zářící koule a vznášela se 2 metry nad našimi hlavami. Měla průměr asi 1,5 m. Vykřikli jsme: Toto je přeci UFO! Koule proletěla kolem a zmizela někde po 100 metrech. Cítili jsme se velmi šťastní. Byl to úžasný pocit. Všichni tři jsme měli pocit úplného bezpečí, že nám nikdo nemůže udělat nic špatného ...“

Zdroj: Blomqvist H. Sowjetischer UFO-Forcher– vom KGB verfolgt//UFONachrichten. N 311-313. Juli/Dezember. 1988.

Brzy ráno, 7. srpna 1975, kolem půl třetí vidělo v estonské vesnici Anija (6 km od Kehry) několik lidí doutníkové UFO. „Vracíme se od večera do Kehry,“ řekl ufologům Leather Sots, „byla klidná letní noc. Když jsme přišli do Aniji, zastavili jsme se na dvoře, abychom se rozloučili. Najednou se objevil záblesk, otočili jsme se a uviděli jsme na západní části oblohy jasný objekt ve tvaru doutníku. Mírně se nakláněl a otáčel se vzhůru. Brzy se objekt stal jasnějším a osvětloval celou oblohu jako blesk, než získal stálý jas. O chvíli později doutník

zmizel, viděli jsme ho jen asi 15 - 20 vteřin, nebylo slyšet žádný zvuk, objekt neměnil svou barvu, byl pořád bílý.“

Legalizaci výzkumu "talířů" v Estonsku však nepomohlo ani masivní pozorování UFO, ale stará dobrá příroda. 11. února 1976 na celém severozápadě SSSR, včetně Estonska, lidé viděli průchod velkého bolidu. Lidé, kteří nebyli zvyklí na nebeské jevy, si mysleli, že je to něco neobvyklého. A. Tooma večer se nacházel poblíž stanice Tallinn-Nõmme:

„Objekt letěl přibližně mezi stanicemi Nõmme a Rahumäe ze strany od budov TPI. Letová výška mohla být asi 1 - 1,5 km. Bylo 18:55, plus minus 2 minuty. Neviděl jsem křídla, protože to bylo za soumraku, ale trup vypadal jako letadlo nebo vzducholoď. Dvěma výfuky na ocasu vycházel ohnivý pulzující tok ... V přední části objektu byly řada osvětlených oken, já jsem je považoval za okna osobního letadla. Světlo v oknech nepulsovalo, a pokud ano, tak jen velmi málo, když se v nich odrážely paprsky od výfukového potrubí. Před tělesem, přibližně čtvrtinu celé délky, byla tmavá kuželovitá část, ve které nebyla žádná okna.“

V Nõmme se na grandiózní fenomén díval Ch. Chaliste. Říká: „Dne 11. února 1976, večer, chvíli před 19 hodinou jsem si všiml při lyžování objektu, které pomalu letěl přibližně od severovýchodu na jihozápad.“ Viz obr.:

Рис. 28. На рисунке А. Тоома из Таллинна он выглядит, как настоящая ракета с иллюминаторами...

Na obrázku od A. Tooma to vypadá jako raketa mimozemšťanů

Těleso bylo v mém zorném poli asi 3 - 4 minuty. Moji pozornost přilákala neobvyklá záře kolem konce trupu. Vycházela odtud řada světelných záblesků. Při bližším pohledu jsem si všiml, že záře vychází z tenkých paralelních paprsků světla (asi 20), které se táhnou vzad, a které, se rozptylují do mraků plynu, páry nebo mlhy kolem trupu. Vypadaly jako jasně modré jiskry. Zdroj záření nebyl viditelný. Stejný svit, ale mnohem slabší, byl také pozorován kolem přední části trupu. Světla na boku trupu byla nažloutlá, jejich tvar byl čtvercový. Celý letící objekt měl bronzově hnědý tón.

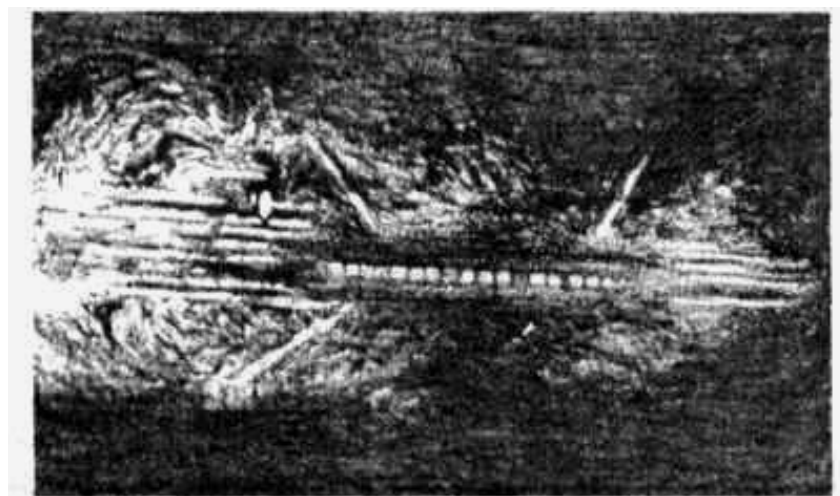

Рис. 27. Таким «Балтийский болид» предстал перед Х. Халлисте из Таллинна

Celé těleso bylo velmi slabě osvětlené, a proto se

lišilo od pozadí tónem světla. Plyny kolem zadní části těla se pomalu otáčely. Když objekt proletěl, viděl jsem za ním modrý závoj světla kruhového tvaru, který byl pravděpodobně byl nad obrysem tělesa ...

Vzhledem k tomu, že těleso bylo ve tvaru doutníku, nemohl jsem najít žádné rovné plochy, takže jsem se rozhodl, že je to vzducholoď. To potvrzovala i nízká rychlost objektu. Byl jsem překvapen pouze malou velikostí tělesa ve srovnání s velikostí světel, které vypadaly jako okna. Podle mého názoru je nemožné tento objekt považovat za bolid, má příliš mnoho známek technického původu tělesa ...“

Zdroj: Joeveer M., Tonnisson T. Tulekera Eestimaa talvetaveas // Eesti Loodus. 1977.N2 & 3.

Tiraverská observatoř se obrátila na svědky tohoto barevného jevu v rozhlase, televizi a prostřednictvím populárních novin v ruštině a estonštině, včetně místního televizního programu.

Zdroj: Einasto J., Joeveer M. Hele tulekera kirdetaevas // Rahva Haal (Таллинн). 1976. 12 марта; Сообщите об интересных атмосферных явлениях! // Eesti TV (Таллинн). 1977. 28 февраля-6 марта 1977. № 9; Аалоз А. Если видишь звездный дождь // Вечерний Таллинн. 1978. № 265.

Astronomové shromáždili stovky dopisů, které později pomohly vytvořit skutečný obraz toho, co se dělo na obloze. Astronomové to nazývali „Baltský bolid“, který bylo vidět i nad Leningradem. O dva dny později se v Komsomolské pravdě objevila zpráva novináře

V. Savina: „Kolem 19 hodin, 11. února, bylo tisíce Leningradanů svědkem vzácné podívané: velký bolid pomalu letěl od severozápadu k jihovýchodu podél temné oblohy města. Byl provázen plamenem, zanechával za sebou řídký oblak a krátce osvětloval večerní oblohu. Během letu bylo jasně vidět mnoho jisker a slyšet syčivý zvuk. Po 10 - 12 sekundách byl nebeský návštěvník z dohledu ...“

Zdroj: Савин В. Бolid над Ленинградом? // Комсомольская правда (М.). 1976. 13 февраля.

Stejně jako v Estonsku existovali i zde lidé, kteří viděli technické detaily při průchodu bolidu, ale UFO... to asi nebylo! Michel Jõeweer a Theophilus Tynnisson z observatoře Tõraverak provedli podrobnou analýzu tohoto fenoménu:

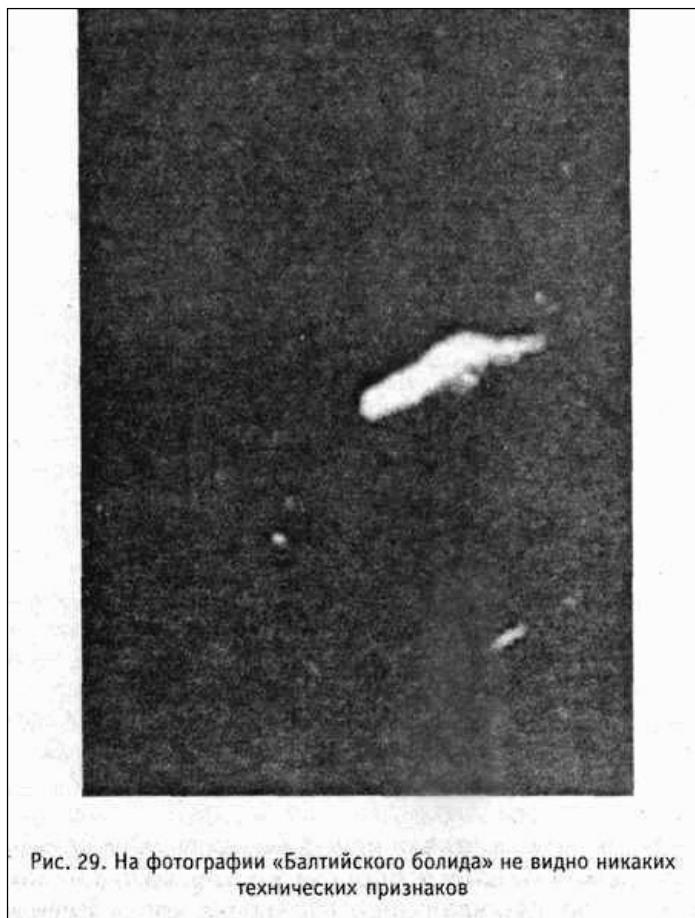
„Už jeden optický dojem, ohnivou kouli viděli ve všech regionech Estonska, říkalo se, že to je těleso, které se pohybuje vysoko nad Zemí. Zdá se, že tento ‚hořící objekt‘ viděli obyvatelé Tallinnu, Tartu, Hiiumaa a dalších měst. Všechno se dělo na ploše pár kilometrů, když prolétal objekt přes naši republiku, všichni pozorovatelé v Estonsku viděli, že letí kolem nich ze severovýchodu ... Ohnivá koule nad Leningradem však byla viděna na jihozápadě ... Odtud vyvozujeme závěr, že v zenitu se těleso pohybovalo někde mezi Leningradem a Narvou, ale blíže k Narvě. Srovnání trasy na mapě ukazuje, že ohnivá koule prošla přibližně 200 km severovýchodně od linie Tallinn-Tartu ...“

Podle geofyzikálního výboru presidia Akademie věd SSSR, ohnivá koule letěla ze severozápadu na jihovýchod přes Staré Russu a Marevo v Novgorodském regionu, s azimutem 146 stupňů. Ohnivá koule vyletěla na jihu od Selizarova v Kalininské oblasti, kde zbytky létajícího tělesa mohly dopadnout k zemi.“

Následující zpráva nevzešla z rukou astronomů, ale dokonale ukazuje, že padající těleso skončilo svůj let zde: „Dne 11. února 1976, po 19. hodině, se náhle objevil ve výšce obrovský ohnivý červený trojúhelník, pod letícím nadzvukovým letadlem a bylo tam spousta kouře a ohnivých částí,“ napsala A. Bělova z vesnice Selizče, Selizarovského regionu v Kalininské oblasti. „Základna trojúhelníku byla na první pohled dlouhá asi 4 metry. Trojúhelník letěl na západ, mezi vesnicemi Sosnovatka a Mosolovo, které se nachází u jezera Volgo. Trojúhelník velmi rychle zmizel. Za 10 minut (možná sekund?) po zmizení, jsem slyšela tlumené výbuchy a dokonce jsem cítila otřesy pod nohama, jakých jsem si nikdy předtím nevšimla.“

Podle výpočtů astronomů byla rychlost objektu 6,7 - 13,3 km/s neboli 24 – 46 tisíc km/h.

V průměru můžeme předpokládat, že rychlost letu ohnivé koule byla asi 10 km/s. Pro satelit letící na obloze je to rychlost příliš vysoká. Existuje pouze jeden předpoklad: bylo to zářící bolid, které letěl po pozvolné trajektorii. Viz obr.

Fotografie Baltického bolidu

Kandidát na fyzikálně-matematických věd A. Simoněnko potvrdil výpočty svých kolegů z Estonska. Podle něj se bolid pohyboval v atmosféře, odchýlil se od severojižního směru o 34 st. na východ. Prošel západně od Leningradu, nad Starou Rusí a přes Marevo a Novgorodskou oblast. Pohyboval se po velmi vysoké a velmi rovné dráze, takže byla neobvykle dlouhá, asi 500 km, a to nejen nad Sovětským svazem, ale také Finskem. Podél břehů Baltského moře se jeho výška pohybovala více než 100 km nad zemí a na konci trajektorie, v jižní části Kalininského kraje, více než 30 - 40 km. Objekt měl obrovské rozměry, asi 100 až 130 metrů.

Zdroj: Симоненко А. Бolid 11 февраля 1976 года // Земля и Вселенная (М.). 1976. № 6; Коваль В. Балтийский бolid // Ленинградская правда. 1976. 1 апреля.

Tento ufologický případ vedl k neočekávaným závěrům: lidé si zapamatovali adresy, na kterých mohou hlásit tajemné jevy, které viděli na obloze. Observatoř Tyravera a další vědecké instituce začaly přijímat desítky a stovky dopisů o skutečných UFO v pobaltských státech. Všechny byly v roce 1978 zahrnuty do dokumentace programu „Grid-AN“.

Viz jeden z dopisů zaslaný do programu Grid-AN.

Konec 1. dílu